249

COLECTIA ROMANTIC

Elizabeth Graham

SUFLET DE MILIONAR

editura alcris

249
Elizabeth Graham
SUFLET DE MILIONAR

ELIZABETH GRAHAM

SUFLET DE MILIONAR

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© by Elizabeth Graham, 1983

VISION OF LOVE

În românește de : Mihail Mircin

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-49-3

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Dirk Seward era împreună cu ea atunci când telefonul a sunat, puțin după ora zece. Terminaseră de mâncat și se pregăteau să ia cafeaua pe canapea...

— Alo ? Am nimerit la Miss Kelly Page, din Harbour Island ? se interesă o voce repezită.

— De unde ? Da, am locuit cândva în Harbour Island, dar...

— În cazul acesta, țin să te anunț că mătușă dumitale, Adele Osborne, are nevoie de dumneata. A fost victima unui accident, și...

— Ce accident ? îl întrerupse Kelly. Cum se simte ?

— Cum se poate simți cineva, în general, după un accident ? glumi tipul pe un ton ironic... Adele Osborne și-a rupt glezna, continuă el cu blândețe, dar e nevoie să stea cineva cu ea. După părerea mea, dumneata ești singura care...

— Păi eu...

— Ai o altă soluție ? Adele Osborne este o bătrână fermecătoare, totuși, n-am nici timp, nici dorința de a face pe infirmierul în săptămânile următoare. Când poți să fii aici ?

— În fine, domnule... cine sunteți ? ripostă ea enervată. Doar n-o să vă închipuiți că o să vin acolo în fuga mare la chemarea unui necunoscut !

— Sunt Mitch Gardner, dar nu asta este problema. Mătușa dumitale nu poate fi lăsată fără ajutor, contez pe dumneata, da sau nu ?

— Evident ! replică fata pe un ton înfuriat. O să mă străduiesc să aranjez...

— Te aștept mâine, la feribotul de la prânz, o întrerupse el.

Uluită de atâta îndrăzneală, descumpănită, îndepărtă receptorul de la ureche pentru a-l contempla ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor. Când a vrut să pună capăt acestei ciudate conversații, era prea târziu : misteriosul interlocutor închisese deja. Furioasă, se întoarse spre Dirk ; întins cât era de lung pe divan, acesta din urmă nu făcea un secret din faptul că ascultase totul.

— E nemaipomenit ! izbucni ea. Îmi poruncește să mă prezint mâine la prânz la Harbour Island, de parcă n-aveam nimic mai bun de...

— De ce nu i-ai explicat că ai alte probleme decât să te ocupi de cerberul de mătuș-ta ? o întrebă Dirk bătând ușor cu palma o pernită de lângă el... Vino să te așezi și liniștește-te. Nu-l cunoști, nu te enerva din cauza lui ! Nu-l lua în seamă, draga mea, ocupă-te de mine, o imploră el cu gingășie, pe când îi mângâia cu vârful degetelor bluza de mătase fină.

Preocupată de sănătatea Adelei, Kelly îl respinse.

— Mitch Gardner... mormăi ea printre dinți. Am auzit de numele ăsta...

Dirk se ridică, cu gura căscată.

— Cine ?

— Un anume Gardner. Mitch Gardner. De ce întrebi ? Îl cunoşti ?

— Nu, dar îmi doresc să-l întâlnesc ! exclamă el, cu un licăr feroce în ochi. Mitch Gardner ? Eşti sigură ?

— Da, răspunse ea cu un suspin exasperat. Sigur că-l cunosc, dar nu văd...

— El este acela care ne refuză mereu acordarea unui interviu ! Ştii tu, în cadrul articolelor noastre intitulate „Milionarii din provincia noastră — secretele reuşitei lor". Gardner se joacă cu noi de-a şoarecele şi pisica, pentru că aşa acţionează şi în viaţa lui particulară. După părerea mea, cred că ne ascunde ceva, altfel de ce s-ar eschiva de fiecare dată ? M-am rugat de el să mă primească, până am răguşit, nici n-a vrut să audă.

Se uită la Kelly cu o privire strălucind de surescitare şi ea avu neplăcuta impresie că uitase de prezenţa ei.

— Zeii sunt de partea mea ! urlă el, încântat. De altfel, am auzit de curând că-şi construieşte o casă în insulele Golfului... Du-te şi comunică-mi tot ce poţi afla despre el ! Bătrâna ta mătuşă îmi va face un serviciu strașnic. Cine ar fi crezut ?

„Mătuşa cea bătrână" o adoptase pe Kelly la vârsta de opt ani, după decesul părinţilor. Harbour Island devenise domeniul ei şi, cu toate că Adele Osborne se ocupase cât putuse de bine de fiica surorii sale mezine, Kelly profitase de prima ocazie pentru a se sustrage de sub tutela ei şi a trăi independent la Vancouver. Fiind ilustratoare, lucra pentru numeroase reviste, printre care şi „Uptown",

un magazin de avangardă condus de Dirk Seward. Reportajele despre celebrităţile regiunii erau o găselniţă de-a lui şi, dacă acestea contribuiseră la prosperitatea publicaţiei, ele lăsau adesea un gust amar cititorilor pretenţioşi. Kelly se străduise să ignore noile tendinţe scandaloase ale revistei lunare, pentru a-şi concentra întreaga atenţie asupra paginilor de care era răspunzătoare. În prezent, Dirk Seward încerca s-o atragă în universul lui otrăvitor, şi ea era indignată de asta.

— Pe de o parte poate că acest Mitch Gardner s-a instalat departe de Canada. Pe de altă parte, eu nu sunt ziaristă !

— Nu-ţi pretind să scrii ! insistă el, nu vreau decât informaţii succinte : ce fel de viaţă duce ? Pe cine iubeşte ? Care-i sunt preferinţele etc. N-ar fi o misiune prea grea, dacă tot ceea ce am auzit despre el este adevărat. Femeile îl adoră, îi fac ochi dulci, îl răsfaţă, însă puţine dintre ele reuşesc să-l vrăjească. Aş vrea să ştiu care sunt principalele lui defecte, mijloacele pe care le-a folosit pentru a ajunge acolo unde este. O asemenea reuşită nu se obţine fără să foloseşti când şi când metode neortodoxe.

Kelly simţi că i se face greaţă. Dezgustată, se îndepărtă şi mai mult de el, cântărind cu dispreţ aviditatea expresiei lui.

— Nu fac parte dintre reporterii tăi, Dirk, îl anunţă ea cu răceală. Eu desenez siluete de bărbaţi ridicol de arătoşi, în costume la trei rânduri ; accept să reproduc vilele oamenilor de afaceri prosperi, să-l creionez pe Domnul X în compania Domnişoarei Y, apărând la o serată mondenă, dar

nu vreau să mă aventurez şi să mă amestec în faptele şi gesturile acestor oameni.

— Nu asta pretind de la tine ! protestă el. Totuşi e simplu, Kelly ! Trimite-mi informaţii de orice fel... Cu cine se întâlneşte în clipa de faţă ? De ce nu s-a căsătorit până la vârsta asta ? Cititorii noştri sunt curioşi să înţeleagă de ce un bărbat ca el, seducător, extrem de bogat, evită de atâta vreme să se prindă în laţ.

Revista lui Dirk Seward era destinată în special tinerelor cadre dinamice visând să semene cu James Bond...

Kelly se ridică pentru a se îndrepta spre chiuveta separată de camera de zi printr-o tejghea lungă. Acolo, tăcută, turnă cafea în cesti. Liniştitele ei zile de vineri seara, petrecute cu Dirk, nu vor mai fi ca altădată.

— Poate nu-l interesează femeile, sugeră ea aşezând cestile pe masa joasă din faţa canapelei.

Râvnetul lui Dirk îi displăcu.

— O, ba da dar este foarte discret la acest capitol ! Zvonurile circulă cu repeziciune. Ia-o de exemplu pe Vanessa Walsh... Ştii, este cea...

— Ştiu, interveni cu asprime Kelly.

Vanessa Walsh, ca toate femeile de teapa ei, făcea obiectul cronicilor mondene ale ziarelor. Abia împlinise treizeci de ani şi se afla la a doua căsătorie : reprezenta tot ceea ce detesta Kelly.

— Dirk, să nu mai vorbim despre asta. Nu ai nevoie de acest articol, deja te-ai interesat de toti.

— Desigur ! conchise el. Dar Mitch Gardner reprezintă pentru mine o provocare ! Sunt încăpăţânat, mi-ai spus-o şi tu de nu ştiu câte ori.

— M-am referit la agresivitate, îl corectă ea. Aş prefera să nu mă duc acolo.

Ea regertă că Dirk Seward nu se arăta mai trist la gândul viitoarei lor despărţiri. Oare sperase ea ca prin această declaraţie să-i inspire acest sentiment ? Fără îndoială, dar era în zadar...

— Pleci pentru câteva săptămâni, nu-i o nenorocire ! Chiar mâine dimineaţă, îţi expediez proiectele de ilustraţii pentru numărul viitor, acolo te vei putea apuca de treabă. O să fii probabil încântată să revii în lumea civilizată pentru a-mi aduce desenele atunci când vor fi gata.

Dirk petrecuse o săptămână cu Kelly la Harbour Island... O săptămână dezastruoasă, marcată pe de o parte de dispreţul Adelei faţă de Dirk, şi de ploi torenţiale pe de altă parte...

Dirk o părăsi pe Kelly puţin după aceea recomandându-i să se întoarcă la el cât mai curând.

Puţin îi păsa de ea, pentru el esenţialul era să obţină revelaţii picante despre Mitch Gardner ! gândi în sinea ei cu dispreţ pe când spăla vasele. Stingând lumina din salon, pătrunse în camera ei.

Ce simţea ea pentru Dirk Seward ? Şi el ? Ce sentimente avea faţă de ea ? Dirk era chipeş, îi plăcea să se umfle în pene, şi fără îndoială ea fusese flatată de atenţia pe care i-o acorda, din ziua când venise la „Uptown“. De ce se lăsase curtată? Pentru că era divorţat şi că o intriga situaţia lui ambiguă ? Sau, mai prozaic, pentru că se săturase de singurătate.

* *
*

Gândurile acestea o obsedau încă în ziua următoare când, sprijinită de balustrada feribotului, își fixa privirea asupra crestelor înspumate ale valurilor. În trecut, își umpluse singurătatea dedicându-se în întregime picturilor sale... Căci, în afară de activitatea ei de ilustratoare, Kelly avea o pasiune pentru pictură.

— Bună, Kelly ! Ce mai faci ?

Ea se întoarse dându-și la o parte părul lung și negru, răvășit de vânt. Dinaintea ei, surâzător, imens, stătea Doug Brady... un prieten din copilărie, coleg de școală, complice dintotdeauna, cu care ea împărțise primele emoții ale unei iubiri din adolescență... Acum, era membru în echipajul feribotului.

— Bine, Doug, și tu ?

— Excelent ! Încă nu sunt boss, dar sunt pe drumul cel bun.

— Foarte bine... Am venit să mă ocup de mătușa mea. Știai că și-a fracturat glezna ?

— Am auzit, da, încuviință el. Dar asta nu este de ajuns s-o țină în loc pe miss Osborne, adăugă el cu un surâs irezistibil,

Așa e ! își zise Kelly după ce Doug o părăsi pentru a se întoarce la treburile sale.

Adele făcea parte dintre acele persoane voluntare și curajoase, care fondase Imperiul britanic din Indii. Tatăl ei, bunicul lui Kelly, fusese colonel în armata Indiilor la începutul secolului și, după ce a ieșit la pensie, a venit să se instaleze în insulele Golfului.

Cu un mic zâmbet, Kelly intră în cafenea pentru a se încălzi... S-ar fi măritat Adele dacă împrejurările ar fi fost altele ? Colonelul Osborne,

o dată întors în Canada, avusese proiecte măreţe : îşi cumpărase un teren vast, pe care dorise să-l transforme într-o exploatare agricolă enormă... Din păcate, soţiei sale, Adelaide, obişnuită să aibă în serviciu o armată de slujitori, îi venise foarte greu să se obişnuiască cu noua existenţă şi, trei ani mai târziu, a murit de pneumonie, lăsând fiicei sale, Adele, pe atunci în vârstă de douăzeci şi trei de ani, sarcina îngrijirii tatălui ei şi a surorii mai mici.

Sărmana Adele ! Cunoscuse iubirea ? Fără îndoială că nu. Era prea independentă... Se luptase să păstreze intactă proprietatea cumpărată de tatăl ei, dar, în decursul anilor, Chanda fusese trunchiată în parcele de diferite mărimi. Acum, nu mai rămăseseră din ea decât o casă şi câteva hectare, pe un promontoriu stâncos, deasupra mării... Adele locuia acolo fericită şi senină, scriind cărţi pentru copii. Poveştile sale, fermecătoare totuşi, vorbeau despre aventurile diverselor animale ce trăiau în insule. Adele le consacra o iubire plină de pasiune ; niciodată nu arătase atâta afecţiune faţă de o fiinţă umană.

Numai pentru Kelly... în spatele comportamentului ei aspru, Adele ascundea tandreţe şi o afecţiune profundă pentru fiica unicei sale surori... De aceea, astăzi, la ordinul strict al unui milionar necunoscut, Kelly se ducea la Harbour Island.

Cum era oare acest Mitch Gardner ? se întreba ea pentru a suta oară, cu privirea aţintită la orizont, asupra insulei. Dur şi arogant ţinând seama de vocea lui... Cum se întâmplase s-o întâlnească pe Adele ? El nu făcea parte, dintre aceia pe care-i puteai invita nestingherit să bea un ceai...

După ce a savurat o cafea fierbinte, Kelly coborî din nou spre puntea interioară, unde își lăsase valiza, foarte aproape de ieșire. Soseau în port.

— Dă asta la mine, Kelly ! îi propuse Doug Brady, aflat chiar în spatele ei... Aș putea să te conduc la mătușa ta ? După cursa asta sunt liber, mă duc acasă ; e în drumul meu...

— Locuiești încă la părinți ? se interesă ea mirată.

Doug, cel mai mare dintre fiii unei familii numeroase, dorise dintotdeauna să fie independent.

— Ei bine... ăăă... E mai puțin costisitor, înțelegi. De altfel, tata are nevoie de ajutorul meu, mai ales de când a fost concediat.

— Îmi pare rău să aflu vestea asta. Tăietorii de lemne au greutăți enorme, pare-se... Îți mulțumesc că te-ai oferit, Doug, dar în principiu, vine cineva să mă ia.

Scrutând împrejurimile, ea se uită după Rollsul argintiu sau Lincolnul negru care ar fi trebuit s-o aștepte. Nu zări decât un jeep cu caroseria rablagită.

La naiba cu Gardner ăsta ! unde o fi ? Se răzgândise ? Hotărâse să nu-și piardă timpul făcând pe șoferul pentru Adele ? Poate trebuia să accepte propunerea lui Doug ? Acesta i-o luase înainte cu câțiva pași.

— Nu-l văd decât pe Mitch Gardner...

— Ce ? Vrei să spui că... că acela din jeep este el ?

— În persoană ! De ce, îl cunoști ?

— El este cel care trebuia să vină în întâmpinarea mea, murmură ea, în timp ce se uita cu

coada ochiului la silueta masivă a conducătorului auto aflat la volan. Din instinct, ea se agăță de mâneca uniformei bleumarin a însoțitorului ei. În aceeași clipă, Mitch Gardner coborî din modestul său vehicul fulgerând-o cu privirea.

Lupul Cel Mare și Rău, se gândi ea, rușinată. Lat în umeri, cu tors musculos și picioare de atlet, era îmbrăcat în cămașă în carouri peste un tricou alb și purta niște jeanși decolorați. Fața, cu trăsături aspre, era înconjurată de o claie de păr blond... Un viking ! suspină ea în sinea ei... Dar vikingii aveau ochii căprui ?

— Miss Page ?

Deși era înaltă de statură, Kelly se simți dintr-o dată minusculă. Slavă Domnului, cu Doug lângă ea, nu se lăsă prea impresionată.

— Bună ziua, domnule Gardner ! Nu știam de venirea lui Kelly, altfel v-aș fi scutit de drum ! E ziua mea liberă...

Prea puțin interesat de felul cum își folosea timpul Doug, Mitch Gardner se aplecă pentru a lua valiza fetei.

— Nu-ți face griji pentru mine, Brady. Am organizat totul pentru Miss Page. Mergem ?

Înclinându-și capul în semn de bun-rămas, el puse bagajul pe bancheta din spate, în timp ce Kelly se instală în față, netezindu-și fusta cu un gest mașinal.

Mută de neliniște, cu un nod în gât, se concentră asupra priveliștii. De obicei, ar fi admirat tufele înflorite de pe marginea drumului, s-ar fi extaziat la vederea primelor frunze ale primăverii. Se mulțumi să fixeze drumul.

— Nu vrei să știi cum s-a accidentat Adele ?

Ea tresări.

— Ba da... desigur... Eu... Dacă n-aş fi îngrijorată de sănătatea mătuşii mele, n-aş fi aici ! adăugă ea cu acreală, revenindu-şi în fire.

— Sigur că da, recunoscu el, pe când aborda un viraj în ac de păr. Venise să vadă casa pe care mi-o construiesc. Când a plecat, am sfătuit-o s-o ia pe aleea centrală, dar ea a insistat să se întoarcă acasă pe cărare. Bineînţeles, a căzut şi şi-a fracturat glezna.

Auzise bine ? Nu ! Nu era posibil ! Adele nu putea să-i vândă Eagle Ridge, partea de proprietate aflată la înălţime ! De câte ori nu-i repetase nepoatei sale că acele zece hectare înconjurând ferma le va moşteni ea ? Doar nu cedase locul de meditaţie al lui Kelly acestui... acestui sălbatic !

— Unde... îţi construieşti de fapt locuinţa ? întrebă ea în sfârşit, atunci când ajunseră la intersecţia cu drumul spre Chanda.

Dar, dinainte, bănuia răspunsul :

— Am cumpărat cele două hectare botezate Eagle Ridge, şi pot să te asigur că mi-am îngreunat existenţa ! Îţi închipui câte probleme poate ridica construirea unei vile pe o stâncă gigantică ?

Pe o stâncă ? Nu ! se revoltă ea în sinea ei. Asadar, Adele cedase ! Un val de lacrimi îi urcă în ochi. De ce ? Adele ştia totuşi cât de mult ţinea Kelly la această bucată de teren. Fără Eagle Ridge, Chanda nu mai exista !

— Adele se va însănătoşi repede...

El îi remarcă dezamăgirea şi părea stânjenit. Kelly avu dintr-o dată un sentiment de ură indescriptibilă faţă de el.

— Datorită dumitale ! îi replică ea.

O cută de uimire îi brăzdă fruntea.

— S-a întâmplat să fiu acolo când a avut nevoie de mine. Atâta tot...

Stăpânindu-şi cu greu furia şi ranchiuna, Kelly preferă să tacă ; ea cuprinse cu privirea casa de lemn care se ridica în faţa lor. Noaptea, Chanda poseda o anume măreţie, dar care se estompa în întregime la lumina zilei. Soarele palid scotea la iveală lambriurile de cedru odinioară atât de bine lustruite. Ducând dorul Indiei, unde îşi petrecuse mulţi ani, colonelul construise casa din Lumea Nouă în stilul locuinţelor din patria sa de adopţie şi o botezase Chanda. Cabana cu un etaj era înconjurată de o verandă deschisă spre verdeaţă.

— Haide, îţi iau eu valiza, o încurajă Mitch Gardner.

Pierdută în gândurile sale, Kelly reveni brusc la realitate. Coborî din jeep clătinându-se, apoi îl urmă până la intrare.

Uşa nu era încuiată. Locuitorii insulei erau demni de încredere, şi de altfel... cine ar fi îndrăznit să pătrundă în casa Adelei Osborne fără a fi invitat ?

Treptele scârţâiră după ea, pe când Mitch Gardner venea în urma ei, dar Kelly uită de el îndată ce fu în salon, unde tot soiul de amintiri o asaltară pe neaşteptate. Nimic nu se schimbase, toate erau la locul lor. Mobilele victoriene, divane şi fotolii, încercuiau un gheridon acoperit cu o tapiserie decolorată. Două dulapuri enorme tronau de fiecare parte a şemineului, draperii grele de catifea bordo încadrau uşile cu geamuri.

Mirosul de praf le domina pe celelalte. Preferând să-şi facă de lucru pe afară, Adele fusese mereu o stăpână a casei neglijentă.

— Adele ?

— E în camera ei, nu te aude.

Kelly clipi din ochi, surprinsă să constate că Mitch Gardner era încă acolo. Îi purta pică pentru că se simţea şi se comporta ca la el acasă... Într-adevăr, trecând de camera Adelei, el se oprise în faţa celei a lui Kelly, pentru a depune bagajele...

Tânăra rămase în pragul încăperii, cu inima strânsă. Sărmana Adele ! Era albă ca varul, faţa ei confundându-se cu perna. Cei şaptezeci şi unu de ani începeau să apese pe umerii firavi. Kelly tremură, deodată speriată.

— A, iată-te, micuţa mea !

Primirea indiferentă a mătuşii sale o linişti oarecum.

— Intră ! I-am spus acestui medic tânăr că este ridicol să mă ţină la pat, dar este la fel de încăpăţânat ca şi tatăl său !

„Tânărul medic" trecuse de patruzeci de ani, şi îl înlocuise pe tatăl lui acum douăzeci de ani, dar după Adele, el era acelaşi înfocat susţinător al teoriilor extravagante, fără să ajungă vreodată la maturitatea şi delicateţea defunctului său tată...

— N-ai ajunge prea departe, Adele, răspunse Kelly pe un ton glumeţ, arătând cu degetul spre ghipsul care imobiliza glezna mătuşii sale.

Se apropie de ea pentru a depune un sărut tandru pe fruntea fără riduri. Adele avea pielea unei tinere, şi un păr mătăsos, presărat ici şi colo cu şuviţe argintii.

Îmi pare rău că te-am obligat să faci drumul până aici, reluă Adele. Dar Mitchell s-a aliat cu idiotul ăla de medic pentru a mă forța să-i dau numărul tău de telefon. Mă întreb de ce a ținut să te cheme în ajutor... A fost de-a dreptul inutil ! Sunt sigură că m-aș putea deplasa prin casă sărind într-un picior.

— Adele, relaxează-te, acum sunt aici, murmură Kelly surâzând. Pot să lucrez aici la fel de bine ca și la Vancouver. În plus, ședereа mea la Chanda n-a reprezentat niciodată o pedeapsă pentru mine !

Adele bătu încet cu palma mâna nepoatei, care se așezase pe marginea patului.

— Ești o fată bună, Kelly, suspină ea încet, cu ochi ei albaștri, umezi de emoție. Cât de stânjenită era... mama ta când striveam gândacii care atacau vrejii de fasole. Degeaba îi explicam că, cu cât mâncau ei mai mult, cu atât mai puțin mâncam noi... Ah ! Biata ta mamă !... Dar nu te neliniști, mai am de trăit, voi fi în deplină formă să-i vânez și anul acesta. Ia spune-mi, ce crezi despre Mitchell ?

— Mitchell ? A, te referi la Mitch Gardner ? El... ăăă... E destul de simpatic. Îi sunt recunoscătoare că mi-a telefonat și că a venit să mă ia.

— Nu-ți place de el, decretă Adele, vizibil dezamăgită. Totuși este un tânăr grozav ! Când îl vei cunoaște mai bine, îl vei aprecia și tu. Știi că el... ?

— Știu că a cumpărat Eagle Ridge, o întrerupse Kelly, incapabilă să-și ascundă amărăciunea. De ce ai cedat, Adele ?

— Scumpa mea, pentru mine a fost o afacere

excelentă ! El e constructor, știai asta ? Va reface Chanda și casa noastră își va recăpăta splendoarea de altădată... toate acestea în schimbul a două amărâte de hectare de stânci !

— Țineam mult la aceste „stânci", cum le numești tu ! izbucni Kelly. Știai cât de mult îmi plăcea Eagle Ridge, de ce te-ai descotorosit de ele ?

Adele se ridică cu demnitate.

— Vrei să spui că te-am trădat. Nu este cazul, te înșeli. Kelly. Mitchell mi-a oferit un preț foarte bun, promițându-mi să restaureze Chanda.

Kelly tresări... Un preț foarte bun... ?" Adele nu obișnuia să negocieze afaceri ! Hotărât, Mitchell Gardner ăsta este expert în arta de a-și încânta victimele !

— Ai semnat un contract ?

— Bineînțeles că nu ! se răzvrăti bătrâna doamnă. Mitchell are o educație excelentă ; cuvântul lui este de ajuns. Nu-i trece prin cap să mă păcălească !

Simțind că mătușa sa era mai puțin convinsă de asta decât pretindea, Kelly se aplecă spre ea pentru a-i atinge obrazul cu un sărut.

— Ai dreptate fără îndoială, Adele, șopti ea. Apoi, ridicându-se, întrebă : Ce vrei să mănânci ?

Adele reflectă câteva clipe.

— O omletă cu verdeață, de exemplu ?... Am tocană în frigider, n-o să mai fii nevoită să mergi în sat să faci cumpărături.

— Bine... O omletă cu verdeață !

— O să mănânci și tu ?

Adele era obsedată de gândul că la oraș, Kelly se hrănea numai cu sandvișuri înfulecate în grabă. Tânăra zâmbi, pe când mergea de-a lungul

coridorului spre bucătărie. Toate prietenele ei din Vancouver râdeau de ea, pentru că planta legume pe balcon. De unde şi porecla... „Miss Natură".

— Te pot ajuta cu ceva ? izbucni ea, furioasă, văzându-l pe Mitch Gardner care-şi făcea de lucru în bucătărie.

— Nu, mulţumesc, cunosc toate secretele Adelei, ripostă el, pe când îşi băga capul într-un dulap de unde scoase un castron.

Groaznic individ ! Se purta ca la el acasă ! Se pregătea deja să bată ouăle !

— O să adaug şi nişte cimbru, continuă el bine dispus... Adele îl adoră.

— Ştiu cum îi plac omletele mătuşii mele, mulţumesc ! mormăi ea printre dinţi, cuprinsă de furie. Nu-ţi mai pierde timpul cu mine domnule Gardner. Mulţumesc că ai venit să mă întâmpini, dar mă pot descurca singură acum.

— Cum doreşti.

Se întoarse spre ea, apoi îşi consultă ceasul la iuţeală, în timp ce Kelly îşi făcea de lucru pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Oricum, aş face mai bine să mă duc acasă, muncitorii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Vreau să-ţi vorbesc în legătură cu acest subiect.

— În legătură cu muncitorii ?

Ea se întoarse brusc, cu tigaia în mână. Nu cumva tipul ăsta era sărac cu duhul ? Nu... Nu devii milionar fără un dram de inteligenţă şi de viclenie. Poate că se străduia să arate că are simţul umorului ?

— Nu de muncitori era vorba, ci de această

pseudo-tranzacție pe care ai încheiat-o cu mătușa mea.

— Pseudo ?...

El își încruntă sprâncenele și, timp de o clipă, lui Kelly i se păru că distinge un licăr de mânie în ochii lui de culoarea alunei. Totuși, când vorbi din nou, glasul lui era neutru.

— Înțelegerea a fost încheiată în deplină legitimitate. Cu toate acestea, dacă ții neapărat, mâine dimineață sunt liber pentru a discuta cu dumneata niște detalii. Voi profita de asta pentru a-ți arăta casa, cred că...

El tăcu, căci zgomotul unui camion trecând pe alee i-ar fi acoperit ultimele cuvinte. Kelly nu avu timp să reacționeze : deja plecase ! Rămase pe loc, abătută, un lung moment. Dacă Mitch Gardner n-ar fi fost un necunoscut, l-ar fi pocnit cu tigaia.

CAPITOLUL II

Ca de obicei când stătea la Chanda, Kelly se trezea în zori. Asculta timp de mai multe minute ciripitul vesel al păsărilor înainte de a se scula. Dezvelindu-se cu un gest energic, păşi pe covorul vechi şi uzat care acoperea podeaua de stejar până în dreptul dulapului. Scoase din el un capot înflorat cu care se îmbrăcă mergând spre baie.

Un gând neaşteptat îi trecu prin minte când îşi peria dinţii cu o forţă neobişnuită. Bărbaţii ca Mitch Gardner o enervau peste măsură, totuşi, era uşor de închipuit că în ochii anumitor femei, el părea să aibă un farmec deosebit.

— Kelly, m-am trezit!

Vocea hotărâtă o întâmpina chiar în clipa când ea ezita să împingă uşa de la camera Adelei. Pe drept cuvânt, tânăra ar fi fost foarte mirată s-o găsească adormită încă pe mătuşa ei. Adele se culca devreme... Neavând televizor, nu era tentată să stea până seara târziu...

— Cum te simţi în dimineaţa asta? se interesă Kelly. Venind spre noptieră, ea constată că bătrâna doamnă terminase de citit romanul început aseară.

— Mă simt excelent, şi n-am de gând să mai

rămân nici o clipă în plus în pat ! decretă ea. Destul o să dorm după ce o să mor !.

Kelly o gratifică cu un surâs afectuos, dar enervat.

— Şi cum ai să cari după tine kilogramele astea de ghips ? Vrei să-mi explici, te rog ? Fii înţelegătoare, Adele. Nu pot să te sprijin tot timpul.

— Lui Mitchell nu-i era greu de loc ! ripostă mătuşa ei cu aciditate. Desigur, cu fizicul său... În fine, Kelly, tot ce-ţi cer, este să mă ajuţi să merg până în salon. Nu mai pot să stau aici, între aceşti patru pereţi.

— Vom vedea, murmură Kelly pe un ton liniştitor. Până atunci spune-mi, ce fel de ceai vrei să bei ?

Întrebare nimerită... Adele era o fanatică a băuturilor din plante ; îşi prepara de toate felurile, potrivit dispoziţiei sale, a sănătăţii, a gusturilor de moment...

— O... Un ceai de anason... Ba nu ! Din petale de trandafir ! E plin de vitamina C... Excelent pentru a prinde puteri. Iei şi tu unul ? Eşti prea firavă, Kelly, nu-ţi şade bine ! La Vancouver, nu-ţi duci zilele decât cu cafea şi cornuri, nu-i aşa ?

— Nu-i adevărat. Totuşi, îmi place să-mi încep ziua cu o cafea tare. Nu ai cafea ?

— E borcanul ăla cu cafea solubilă, pe care l-ai adus rândul trecut, replică Adele măturând spaţiul cu un gest de încuviinţare al mâinii.

Kelly se hotărî să-şi savureze micul dejun în grădina plină de flori dar şi cu tufe de buruieni. Narcisele galbene lăsau deja locul lalelelor, mai răsărite, ţâşnind din desimea de filimică...

Atmosfera era calmă la acea oră ; razele soarelui se așterneau pe un fluture, pe o frunză... o veveriță țâșni spre peluză. Se opri chiar în mijloc pentru a o privi pe tânără cu un aer intrigat. Aceasta trebuia să fie Timmy... sau unul din descendenții lui. Timmy a cărui pățanie povestită de Adele încântase atâția copii. Kelly era foarte mândră că a contribuit la acest succes ilustrând basmul...

Scrâșnetul unui fierăstrău electric curmă liniștea. Kelly se crispă, întorcând capul în direcția noii proprietăți a lui Mitch Gardner. Nici un muncitor n-ar accepta să lucreze atât de devreme ; se pare că stăpânul locurilor era pus pe treabă. De ce ? Dispunea de o adevărată armată de salariați ! De dragul cui se obliga să dea o mână de ajutor ?

Fără îndoială era un perfecționist, gândi ea ridicându-se pentru a se întoarce în casă, atmosfera pierzându-și dintr-o dată tot farmecul. Locuitorii Chandei urmau să se obișnuiască cu neplăcerile provocate de acest nou aranjament. Vor avea de suportat zgomotul... petrecerile, țipetele copiilor, în cazul când Mitch Gardner s-ar hotărî să procreeze. Eagle Ridge va fi invadat fără încetare de străini !

Spumegând de furie și indignare, ea constată, puțin mai târziu în dimineața aceea, că buldozerele smulseseră un pâlc de cedri și de conifere, pentru a ușura accesul spre promontoriul stâncos. La poalele falezei, ea remarcă o rulotă, prevăzută cu o copertină în dungi în culori vii... Oare ce creatură de vis proteja de soare acea pânză ?

Așadar, luminile pe care le zărise aseară, din

camera ei, nu veneau din casă, ci dintr-o rulotă. În definitiv, avea oare vreo importanță ? Ea nu avea decât să tragă perdelele de la fereastră, gest pe care nu avusese nevoie să-l facă nicicând până azi, întrucât fusese mereu la adăpost de priviri indiscrete. Acum nu mai era așa. De acum înainte, va mai avea de făcut un gest în plus în fiecare seară...

Mânia ei crescu nemăsurat când, continuându-și explorarea, își lădu seama că locul preferat al adolescenței sale se metamorfozase, datorită bunelor intenții ale lui Mitch Gardner. Cărările întortocheate nu mai existau, fuseseră înlocuite cu o largă alee asfaltată care, plecând de la rulotă, înconjura flancul muntelui dezgolit de orice vegetație.

Era prea de tot ! Furioasă, Kelly începu să alerge spre culme. Se opri dintr-o dată, gâfâind, cu ochii holbați de groază. O șarpantă de lemn se ridica în fața ei, stricând pe veci priveliștea pe care o adora.

Peisajul spectaculos, pe care îl reprodusese de multe ori în tablourile sale, nu va mai fi vizibil decât din fața construcției, la marginea prăpastiei ce dădea spre mare. Kelly își înghiți lacrimile când apăru Mitch Gardner, împingând o roabă plină cu lemne.

— Bună !

Descărcă materialul pe îndelete înainte să vină spre tânără, ștergându-și fruntea cu dosul palmei Kelly nu se putu abține să nu-i observe fața cu trăsături voluntare, picăturile de transpirație de deasupra buzelor, expresia de fericire din ochii lui căprui.

— Eu... eu credeam că vom putea discuta, bâigui ea, încurcată.

De ce era în defensivă? El era vinovatul, nu ea!

— Cu plăcere, încuviință el examinând-o din cap până-n picioare cu o privire admirativă. Dar înainte de toate, aș vrea să-ți arăt casa.

Protestele lui Kelly i se stinseră pe buze, căci el își strecură un braț amical pe sub al ei, antrenând-o pe neașteptate spre scheletul construcției. Soarele arunca reflexe strălucitoare pe părul lui blond, și îi lumina tenul deja bronzat de viața în aer liber.

— Asta este intrarea de serviciu, explică el, atunci când ea scruta împrejurimile, intrigată. Centrala termică va fi aici, spălătoria acolo, și dincolo... va fi o cameră.

În ciuda voinței sale, Kelly îl urmă de-a lungul viitorului coridor, care se deschidea într-o parte spre o sală de jocuri, pe cealaltă spre un apartament destinat invitaților. Apoi ea începu să urce o scară provizorie, ducând la etajul superior. Privită de acolo, panorama îți tăia respirația.

— Acesta va fi salonul, anunță el pe un ton ceremonios.

Kelly se aventură cu prudență până la margine. Vântul rece al acelei dimineți de primăvară alungase toții norii de pe cer. În zare, munții îmbrăcați în mantiile lor de zăpezi veșnice scânteiau în soare, oceanul calm, de un albastru închis, se contopea cu albastrul verzui al brazilor ce coborau pantele insulelor... Un stol de vulturi aluneca grațios deasupra capetelor lor, jucându-se cu curenții de aer, savurând blândețea brizei...

— Aşadar nu înţelegi ce greşeală este construirea unei case aici ! izbucni Kelly cu amărăciune. Eagle Ridge nu este menită să găzduiască structuri de lemn, ferestre imense şi terase suspendate deasupra stâncilor. Este un...

Ea ridică din umeri, nemaigăsindu-şi cuvintele.

— Este un tărâm al vulturilor, al cerbilor, este o rezervaţie naturală, în care...

Tăcu. Mitch Gardner n-ar înţelege niciodată semnificaţia vorbelor ei.

— Nu-i alung nici pe vulturi nici pe cerbi ! replică el pe un ton neutru. Cei care consideră că au dreptul să profite de acest loc sunt binevenîţi. Cu toţii, preciză el privind-o. Totuşi, ca toţi pionierii acestui ţinut, pot să mă instalez acolo unde doresc. Unde am fi ajuns, dacă oamenii din trecut ar fi refuzat să schimbe natura ?

— Nu-i deloc acelaşi lucru ! protestă ea, cu privirea fixată la zborul vulturilor. Ai fi putut cumpăra un teren în altă parte. Ai fi putut găsi o proprietate la care accesul este mai uşor. Cum vei acţiona de aici, dumneata, un om de afaceri atât de activ ? Poate că ai de gând să distrugi Eagle Ridge doar pentru a petrece aici câteva săptămâni pe an ?

— Nu, nu asta este intenţia mea, i-o întoarse el printre dinţi, cu mai multă asprime.

O trecu un fior. Mesajul era limpede : el era proprietarul lui Eagle Ridge, putea să facă ce poftea, n-avea de dat nimănui socoteală ! Totuşi consideră că era necesar să continue :

— Ca patron al unei întreprinderi prospere, am putut să aleg oameni foarte pricepuţi să-mi re-

prezinte interesele. Dacă vreodată ar trebui să fiu prezent într-un anume loc pentru a rezolva o problemă neașteptată, aș putea să mă deplasez acolo cu hidroavionul.

Kelly făcu ochii mari.

— Ai un hidroavion ?

— Este unul din modelele obișnuite, se eschivă el cu dezinvoltură. Un mijloc de transport ca oricare altul, care-mi permite să parcurg distanțe medii. Ca să călătoresc în străinătate, folosesc avionul cu reacție al companiei.

Kelly încercă să-și imagineze această siluetă de tăietor de lemne îmbrăcat într-un costum la trei rânduri, cu geantă diplomat în mână.

— Și unde ai de gând să amerizezi, cu hidroavionul ? se interesă ea, disprețuitoare. O să transformi și valea noastră într-un lac, pentru confortul personal ?

El scoase un suspin.

— Nu. O să te superi poate pe mine, dar Adele îmi dă voie să folosesc cheiul Chandei. Va trebui să-l repar, desigur, dar...

— Hotărât lucru, ești foarte abil ! îl întrerupse ea fulgerându-l cu privirea. Perfect ! Ai darul de a vrăji doamnele în vârstă pentru a le păcăli mai bine, dar te previn...

— S-o păcălesc pe Adele ? exclamă el, dându-și capul pe spate într-un hohot de râs. Glumești ! N-am întâlnit nicicând o femeie mai suspicioasă ca ea. E de temut...

— Într-o mai mică măsură ca mine, atunci când îmi pun mintea la contribuție, i-o tăie Kelly.

Redevenind serios, Mitch Gardner se înclină ușor pentru a o contempla.

— Eşti cu adevărat o zgripţuroaică ! Ce păcat, pentru o fată atât de drăguţă ! Poate ai nevoie de un bărbat care să te îmblânzească.

— Ah ! Cât umor ! îl ironiză ea, supărată la culme.

Era atât de enervată încât nu bănui deloc ce urma să se întâmple. Cu nonşalanţă, Mitch Gardner întinse un braţ pentru a o atrage spre el. Uimită, nu putu să se împotrivească. Ce se petrecea înăuntrul ei ? De ce această tulburare de nedescris ? De ce atâta emoţie ? Îşi ridică maşinal braţul pentru a-l respinge.

— Lasă-mă ! gâfâi ea în sfârşit, tulburată.

Liliputană vulnerabilă, era prada lui Gulliver. A unui Gulliver surâzător, ale cărui degete îi mângâiau cu delicateţe ceafa, ale cărui buze se apropiau inexorabil de ale ei.

— Îţi voi da drumul când te vei calma, o tachină el cu răutate.

Kelly nu ştia cu exactitate cum îşi imaginase ea sărutul venind de la un gigant ca acesta... Nici o clipă nu-şi închipuise că îmbrăţişările lui pot fi gingaşe şi tandre, voluptuos de ameţitoare ! Revenind brusc pe pământ, se smulse din braţele lui.

— Mitch Gardner, lasă-mă ! urlă ea, cu sufletul la gură.

— Află că te-am lăsat deja de câteva minute, replică el pe un ton dezarmant de calm.

Kelly se abţinu să-l pălmuiască, să-i zgârie obrajii cu unghiile, preferând să se retragă în spatele unei aparenţe de demnitate.

— Dacă vei rămâne destul timp la Harbour

Island, vei descoperi mai curând sau mai târziu că nu dăm nimic celor pe care nu-i iubim.

— Zău ? susură el privind-o fără să se clintească, vizibil foarte amuzat de situaţie. Aşa procedezi când vrei să izgoneşti pe cineva ? Dacă e aşa, sunt nerăbdător să aflu ce se întâmplă când cedezi de bunăvoie.

— Ah, te... Eu... te detest ! bombăni ea.

Apoi, întorcându-se pe călcâie, se precipită spre casă.

— Atenţie !

Deslușind zgomotul paşilor lui în urma ei, speriată, căzu. Buimăcită, uşor ameţită, se asigură că nu păţise nimic, înainte să-l fulgere cu privirea pe tiran, care se uita la ea cu un aer neliniştit. Se ridică cum putu şi se îndepărtă în goană.

— Îl urăsc, îl urăsc ! repeta ea de nenumărate ori coborând către Chanda. E insuportabil ! Îl urăsc ! Avea nevoie Dirk de informaţii în legătură cu acest milionar detestabil ? Ei bine, se poate bucura încă de pe acum : i le voi da !

* * *

— Ar trebui să-l invităm la cină pe Mitchell, anunţă cu solemnitate Adele, trei zile mai târziu. Ca buni vecini, ţine de o politeţe elementară, nu ? De altfel, sărmanul, trebuie să se fi săturat să-şi pregătească singur toate prânzurile după o zi lungă de muncă pe şantierul său !

Kelly îşi stăpâni o replică muşcătoare : de când sosise la Harbour Island, trebăluia prin casă fără încetare, îndeplinind munci casnice peni-

bile, atât fizic cât și moral. Deși Kelly nu era maniacă, îi venea greu să locuiască în dezordinea mătușii sale. Acum, în bucătăria lucind de curățenie, bea cafea, băutură de care Adele avea oroare, și se felicita de isprava ei.

Curățitul, frecatul, lustruitul, aranjarea lucrurilor... Toate acestea erau epuizante, dar cel puțin putea să savureze satisfacția unei nete ameliorări. Faianța era din nou albă, geamurile luceau, dulapurile suspendate își recăpătaseră culoarea lor bej deschis de odinioară. Chiar și pardoseala, care trebuia totuși înlocuită în întregime, strălucea. Slavă Domnului, celelalte încăperi ale casei fuseseră mai ușor de curățat : Adele se ducea acolo rareori.

Din scaunul ei cu rotile, pe care Kelly îl procurase după nenumărate telefoane date în dreapta și în stânga, bătrâna domnișoară își continua discursul :

— Trebuie să ne apucăm de noua mea carte ! decretă ea. Editorul mă bate la cap de săptămâni.

— Ai ceva idei ? se interesă Kelly, sperând să abată cursul discuției.

— Poftim ? A, da, firește ! O vidră bântuie prin golf, în aceste zile, și m-am gândit că ar fi personajul ideal. Am botezat-o Luisa, păcat că nu-i prea original. Ai putea să-mi sugerezi alt nume ?

— Luisa... e perfect ! exclamă Kelly surâzând. Când ai de gând să te apuci de lucru ?

— Ah ! Doar n-o să mă hărțuiești și tu ? protestă mătușa ei, agasată.

Kelly suspină ; nu era neliniștită : Adele se cufunda în scrierea basmului pentru copii atunci

când dorința și inspirația o asaltau. Ca de obicei, se adâncea complet în basmul ei, refuzând să se scoale de la masă înainte de fi subliniat cuvântul „sfârșit". Slavă Domnului, preocupată de soarta Luisei, Adele va uita să-l invite pe Mitch Gardner...

Chanda răsuna de zgomotele ciocanelor și al ferăstraielor de dimineața până seara.

Problema s-a rezolvat de la sine în acea după-amiază : Mitch Gardner se ivi pe verandă, unde Adele profita de aerul primăvăratic, pentru a întreba, ezitând, dacă putea folosi telefonul.

— Chiar te rog, Mitchell ! răspunse bătrâna doamnă cu indulgență. Cunoști drumul.

Adăpostită în bucătărie, Kelly se înfioră. Ea se apropie în vârful picioarelor, sperând că indiscreția îi va fi răsplătită prin divulgarea unei știri senzaționale. Ciulindu-și urechile, furioasă, îl auzi doar cerând cu o voce tunătoare livrarea imediată a unei lăzi cu ținte.

— Îmi este tot una ! zbieră el după ce-și ascultase interlocutorul preț de treizeci de secunde. Nu pot înainta din cauza dumneavoastră. Perfect... Foarte bine ! La ora cincisprezece negreșit.

Înțelegând că nu va afla nici o informație interesantă, Kelly apăru pe coridor.

— Dumnezeule mare ! Pun în mișcare afacerile micilor întreprinderi din regiune, de ce nu...

Cuvintele i se stinseră pe buze când o zări pe tânără.

— Bună...

— Bună. Îmi pare rău să constat că îi consideri ineficienți pe furnizorii noștri. Dar gândește-te că nu prea suntem obișnuiți să găzduim printre noi patroni grăbiți. Aici, fiecare acționează

potrivit împrejurărilor, după starea sufletească în care se află... Poate dura o zi, o săptămână, cui îi pasă de asta ?

— Nu au dreptate. Vor pierde un client bun.

— Adele își dorește să vii într-o seară la cină.

— Adele ?

— Și eu, completă ea în grabă. Când ești dispus să vii ?

— Sunt liber aproape în fiecare seară, dar ar fi mai bine într-o sâmbătă.

— Deci sâmbătă... Pe la ora nouăsprezece ?

El dădu din cap, perplex, pe când Kelly făcea noi proiecte. Nu numai că se aranja pentru a-i smulge câteva secrete destinate lui Dirk Seward, dar în plus, se va strădui să-i scadă prestigiul în ochii Adelei. Bătrânei sale mătuși, care primise o educație foarte severă, nu-i va scăpa să comenteze proastele maniere ale lui Mitch Gardner.

— Totul e în regulă, Mitchell ? întrebă cu timiditate Adele, în momentul când el ieșea din vestibul.

Kelly se întoarse la bucătărie, cu mintea frământată. Argintăria se înnegrea în sertarele dulapului din sufragerie, ca și candelabrele ; cât despre șervețele și fața de masă de in alb, era de ajuns să le spele, să le apreteze și să le calce, pentru ca masa să fie strălucitoare.

— Mitchell îmi spune că l-ai invitat sâmbătă seara la cină, spuse Adele, împingându-și scaunul cu rotile spre nepoata sa.

— Tu ai propus, ripostă Kelly, pe când scotea din frigider nelipsita tocană... O să fac câteva drumuri în sat până atunci. Nu cred că lui Mitchell i-ar plăcea mâncarea asta...

— O adoră !

— El... Poftim ? Vrei să spui că a mai fost să cineze aici ?

Ideea asta îi displăcu profund : Mitch Gardner profitase desigur pentru a o încânta mai bine pe bătrâna doamnă.

— Deseori. Şi e mult prea tare la jocul de cărţi pentru mine. Ai fi crezut asta ? M-a bătut şapte zile la rând. E şiret, Mitchell ăsta, dar voi sfârşi prin a câştiga.

Fără să observe dezamăgirea lui Kelly, dispăru bombănind fraze de neînţeles în legătură cu jocul ei preferat. Kelly privea fix peisajul de afară, fără să-l vadă. Deci, i se prezentase Adelei ca un om simplu, puţin extravagant... Ipocritul ! O să vadă el ! Ea se va răzbuna !

* * *

— Sunt fericit să te revăd, Kelly ! exclamă Herb Francis, cu faţa luminată de un surâs larg.

Herb şi soţia sa, Irene, ţineau băcănia satului de peste douăzeci de ani.

— Cum se simte miss Osborne ?

Kelly îl linişti în legătură cu sănătatea mătuşii sale, amintindu-şi cu o anumită iritare că nimeni de pe insulă nu îndrăznea să-i spună Adelei pe numele mic... în afară de Mitch Gardner.

— Te pot ajuta cu ceva ? se interesă el la sfârşitul conversaţiei lor, în cursul căreia îi spusese lui Kelly ultimele bancuri din ţinut.

— Mulţumesc, mă descurc singură.

Kelly îl gratifică cu un zâmbet răutăcios înainte de a începe o explorare înceată a băcăniei ca-

re, în copilăria ei, îi părea un soi de peșteră a lui Ali Baba. Fiecare raion era doldora de minunății : colaci de salvare din plastic în culori țipătoare, pentru copii, creioane colorate, stive de cutii cu conserve pentru prânzuri pregătite la iuțeală, haine de lucru pentru meseriași, băuturi, mirodenii, dulciuri, zaharicale, jucării... toate așezate pe rafturile uzate de vreme.

Herb Francis se înclinase înaintea „progresului", oferindu-și luxul unui congelator gigantic, plin cu produse de toate felurile. Kelly se îndreptă în această direcție... Ce avea să cumpere, azi ? Nu prea era pricepută în materie de gătit...

Fascinată de găselnițele lui Herb, se opri la un pachet cu melci de Bourgogne. De ce nu ? Adele va strâmba din nas, dezgustată, dar Kelly se dădea în vânt după acele mâncăruri. Însă Mitch Gardner n-ar mânca așa ceva niciodată. Desigur... Nu exista ceva mai bun pentru a-l pune în încurcătură...

Kelly luă melcii, apoi alese câteva legume. Ceva mai departe găsi o prăjitură cu ciocolată care, potrivit reclamei, fusese pregătită cu dragoste de femeia al cărei portret figura pe ambalaj.

— Ești sigură că miss Osborne își dorește toate acestea ? se interesă Herb, foarte neliniștit... Melcii i-am comandat pentru oamenii care-și petreceau vacanța la Harden Hoak, dar n-au venit să-i ia.

Kelly îl gratifică cu un surâs complice :

— Mă străduiesc să educ gustul mătușii mele, îi destăinui ea. Nu mănâncă decât tocană de miel, mi-ar plăcea să-i insuflu gustul neprevăzutului...

— Ihî, încuviinţă el, dând din cap cu convingere. Persoanele singure au o supărătoare tendinţă de a se hrăni prost.

— Într-adevăr, recunoscu Kelly.

Ea nu era pe de-a-ntregul de acord cu el: trăind de mai mulţi ani ca celibatară, căpătase obiceiul de a pregăti meniuri diverse, căci nu suporta să mănânce acelaşi fel de mâncare. Desigur, gândi ea, pregătindu-se să iasă din magazin ţinând în braţe punga mare de hârtie plină până la refuz, ea avea prieteni pe care-i invita acasă la intervale regulate, pe când Adele... Adele avea prea puţine relaţii pe insulă, deşi locuise acolo mai dintotdeauna... În plus...

— O, scuzaţi-mă !

Vocea îi era cunoscută... Kelly ridică ochii, foarte încet.

— Ah, Kelly, tu eşti ?

Ea îi adresă lui Doug Brady un surâs luminos.

— Nu te-ai fi scuzat, dacă ai fi ştiut că sunt eu ? îl tachină ea, prea preocupată de privirea lui serioasă pentru a remarca umbra ce trecea prin faţa vitrinei lui Herb.

— Ba da ! protestă el. De altfel, de când te-am zărit pe feribot, mă gândesc fără încetare la tine ! Vrei să mă însoţeşti sâmbătă seara la bal ? Îmi dau seama că genul acesta de distracţie poate să pară desuet, mai ales în ochii unei orăşence ca tine, dar...

— Îmi pare rău, Doug, e... imposibil. Sâmbătă seara avem pe cineva la masă, şi...

— Să nu vă deranjaţi din cauza mea, interveni o altă voce cunoscută. Pot veni duminică, dacă preferaţi...

Reţinându-şi cu dificultate furia, Kelly îl fulgeră cu privirea pe bărbatul pe care-l ura cel mai mult. De ce ? De ce el ? De ce a fost aici chiar în clipa în care Doug îndrăznea în sfârşit să-şi învingă timiditatea ?

— Rămâne cum am stabilit, domnule Gardner, ripostă ea cu răceală.

Spre marea ei dezamăgire, nu era deloc impresionat. În afară de sentimentul neplăcut de a se simţi minusculă în preajma lui, se mai purta şi ca o şcolăriţă care roşea. Ridicând din umeri, el se arătă nepăsător.

— Ce... Cu el cinezi sâmbătă seara ? vru să ştie Doug, recăpătându-şi graiul. Deci, nu am nici o şansă, adăugă el descumpănit.

— Problema nu este asta, ripostă ea. Pentru motive pe care nu le înţeleg deloc, Adele ţine foarte mult la el ; ea a făcut invitaţia. Nu era chiar adevărat, dar nici minciună... Ideea venise din partea bătrânei doamne...

— Te voi însoţi la bal altă dată ! conchise ea înainte să plece.

Volkswagenul rablagit al Adelei era parcat lângă jeepul lui Mitch Gardner şi Kelly trebui să-şi reprime dorinţa aproape irezistibilă de a trage un şut puternic în caroseria acestuia din urmă.

Aşezându-şi pachetele pe banchetă, ocoli vehiculul pentru a se instala la volan. Introduse cheia în contact, o răsuci... Nimic. Motorul tuşea, dădea rateuri... În mai multe rânduri, Kelly încercă să demareze, fără succes.

Toate astea din cauza acestui Mitch Gardner ! Acestui bădăran ! Acestui monstru ! Acestui...

— În ritmul acesta, o să îneci motorul. Așteaptă câteva minute înainte s-o pornești.

Kelly închise ochii, cu coafa sprijinită de spătar.

— N-ai vrea să treci în locul meu ? Știi cât de vrednice de milă suntem noi femeile în fața misterelor mașinii, murmură ea cu glas mieros.

Mitch Gardner nu remarcă ironia acestei observații. El deschise portiera, aplecându-se spre tânără cu un gest patern.

— Nu voi înțelege niciodată de ce nu se înscriu femeile la un curs de mecanică, suspină el. Ar trebui să aibă cel puțin câteva noțiuni de bază înainte de a se apuca să conducă.

Furioasă, Kelly coborî din mașină pentru a-l înfrunta.

— Ascultă-mă atent, domnule Gardner : Volkswagenul ăsta e antic ! Chiar și un vrăjitor vestit ca dumneata n-ar fi în stare să-l pună în mișcare atunci când el a hotărât că are nevoie de odihnă. Adele nu-l duce niciodată la atelierul auto, pare să ignore necesitatea reviziilor de rutină care sunt... Ce faci ? Mitch ?

Îi spusese pe numele mic... fără să-și dea seama. Izbucni în râs : niciodată nu văzuse o scenă atât de comică. Un uriaș care-și dădea toată silința de a intra într-un spațiu prevăzut pentru o talie normală... era prea de tot. Cu toate astea, veselia i se evaporă imediat : motorul răspunsese la comanda lui Mitch de la prima cheie.

— Mașinile sunt ca și femeile, dezvăță el, cu un licăr strengar în ochii de culoarea alunei... E de ajuns să știi să te porți cu ele. Urcă repede, o sfătui el.

Kelly se supuse într-o stare de năuceală. Mitch o gratifică cu surâsul cel mai fermecător, salutând-o cu mâna, şi se întoarse pentru a se urca în jeep. Tremurând din cap până-n picioare, îl văzu îndepărtându-se într-un nor de praf. Hotărât, individul ăsta era groaznic ! O enerva peste măsură !

Acţionă maneta de viteze cu bruscheţe. Îl detesta... Şi totuşi... Nu se simţise niciodată atât de plină de viaţă, de emoţionată. Niciodată nu fusese atât de sensibilă la reacţiile unui bărbat...

CAPITOLUL III

— A sosit Mitchell ! anunță Adele pe un ton dulceag. Vom lua aperitivul în salon.

— Vin și eu imediat.

Kelly își trecu mâna prin păr. Nu-și dăduse osteneala să îl strângă în coc, așa cum făcea atunci când ieșea. Nu voia mai ales să-i dea lui Mitch Gardner impresia că făcuse un oarecare efort în onoarea vizitei lui. Pentru motivul acesta, răzgândindu-se în ultima clipă, șterse roșul de buze cu care tocmai își dăduse. În seara asta, avea două misiuni de îndeplinit : pe de o parte, să-l desființeze în fața Adelei pe acest bărbat în aparență irezistibil ; pe de altă parte, să scoată de la el ceva informații picante în stare să alimenteze articolul lui Dirk Seward...

Când pătrunseră în salon, Mitch, instalat confortabil într-un fotoliu din pluș roșu, stătea cu spatele. Trebuie că observase schimbarea de direcție a bătrânei doamne, căci se ridică îndată, răsucindu-se în loc pentru a o saluta pe Kelly. El părea în largul său, perfect relaxat în jeanși, pulovăr și... cravată !

— Bună seara, miss Page. Sunteți... fermecătoare.

— Mulţumesc... Dumnezeule ! E aproape întuneric ! Ce-ar fi să aprindem câteva lămpi ? exclamă ea precipitându-se de la un întrerupător la celălalt.

Adele rupse tăcerea pe care Kelly o provocase cu apariţia sa, atunci când tânăra se aşezase, cu un pahar de Porto în mână.

— Te-ai schimbat mult, draga mea, murmură ea Altădată, ţipam la tine pentru a te determina să aprinzi mai multe lumini, când desenai. Mitchell şi cu mine profitam de apusul de soare.

— Dar fără lumini, o petrecere nu mai este petrecere ! pretextă Kelly. Asta îmi aduce aminte de petrecerile aniversare din copilărie. Toţi plecau o dată cu scăpătatul soarelui...

— Îhî... suspină Adele. O să-ţi bei aperitivul înainte de a ne prezenta superbul tău dineu, sper ?

Adele se întoarse spre Mitch Gardner, într-o atitudine mondenă.

— Nu-ţi poţi închipui cât mister învăluie această cină ! Ea a refuzat cu încăpăţânare să-mi destăinuiască ce vom savura în seara asta.

— A, da ?

El o examină cu admiraţie.

— Eşti o adevărată maestră, presupun ?

— Nicidecum, răspunse Kelly distantă. Nu mi-am petrecut ziua în bucătărie, dacă asta vrei să ştii.

Adele scoase un soi de mormăit.

— Oricum, eu n-am avut dreptul să pătrund în propria mea bucătărie de cel puţin două ore. Vei trage concluziile pe care le vei dori, Mitchell.

Un pic mai târziu, Kelly se simți cuprinsă de remușcări la gândul de a-i impune Adelei tocana de melci. Mătușa ei prefera legumele de grădină... Păcat ! Era prea târziu acum, pentru a schimba meniul.

— Trebuie să știi să schimbi felurile de mâncare din când în când, declară ea luând o înghițitură din paharul cu Porto. În plus, mi se pare normal să profităm de sufragerie atunci când se ivește ocazia. De câte ori nu mi-ai spus că bunicul refuza să cineze în bucătărie ? El socotea lucrul acesta la fel de imposibil cu zborul unui covor fermecat !

— Așa e, conchise Adele, cu un surâs nostalgic, înainte de a se întoarce spre Mitch... Tatăl meu era de modă veche, înțelegi. Totul trebuia făcut perfect, altfel...

Poftim... Adele își povestea amintirile din copilărie, asta putea să dureze ore. Kelly, care le ascultase de mai multe ori, începu să se gândească la altceva. Marea față de masă de in alb suportase admirabil tratamentul la care fusese supusă : acum împodobea masa lungă unde fuseseră așezate trei tacâmuri. Kelly ezitase mult : unde să-l plaseze pe invitat ? Fusese foarte tentată să-l așeze la unul din capete, pentru a-l intimida, apoi se răzgândise.

Ridicând capul, Kelly observă că Mitch o privea pe Adele cu o atenție susținută. Nu ! El nu putea fi chiar atât de interesat de decăderea dinastiei Osborne ! Totuși, privirea lui exprima un interes evident. Ce actor ! Kelly și-l închipuia mai mult în compania unei tinere femei fermecătoare...

— Vă rog să mă scuzați, mă întorc la cratițele mele, anunță ea, întrerupând fără scrupule discursul mătușii, care ajunsese la primele ei aventuri de școlăriță din India.

Adele continua, dar Kelly avu senzația limpede că perechea de ochi căprui o urmărea pas cu pas până la bucătărie. Hotărât, Mitch Gardner o enerva din ce în ce mai mult. Îndată ce se afla de față cu el, o mânie surdă punea stăpânire pe întreaga-i ființă. Niciând nu încercase astfel de sentimente față de ceilalți ! Dimpotrivă, ea fusese mereu grijulie să se facă plăcută... fie chiar și părinților ei, pe vremea când încă trăiau, sau Adelei... sau chiar lui Dirk Seward.

Cu toate acestea, fidelă câtorva principii, nu cedase avansurilor aproape nerușinate ale patronului ei ; era convinsă că înainte de a se oferi unui bărbat, trebuia să fie sigură că-l iubește... Și ea nu era deloc sigură că-l iubește pe Dirk...

— Pot să te ajut ?

Revenind cu brutalitate la realitate, ea afișă un surâs politicos, dar distant.

— Nu, mulțumesc, totul e-n ordine.

— Da... ?

El se sprijini cu spatele de canatul ușii, perfect destins, cu brațele încrucișate la piept, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— Îți repet, nu mi-am petrecut ziua în această încăpere.

— În orice caz, de la sosirea dumitale, bucătăria s-a transformat, constată el cuprinzând cu o privire aprobatoare perdelele de curând spălate și călcate și enormul ghiveci cu narcise galbene

și zambile tronând pe masă... Ești stăpâna de casă ideală... termină el cu o ușoară ironie.

— O ! Te rog, nu mă eticheta drept gospodină pe motiv că am făcut ordine în această magherniță ! izbucni ea enervată. Ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai întoarce în salon, s-o conduci pe Adele în sufragerie. Cina va fi servită peste câteva clipe.

Revenind la masa din bucătărie cu castronul de salată, ea se apucă să toarne oțetul, pregătit dinainte.

— E un ordin ?

Kelly nu se putu abține să zâmbească ; el se exprima asemeni unui băiețel care simțea aversiune față de compania adulților... Uneori, Adele era foarte plictisitoare... Dar nu asta era problema : Kelly nu-l voia în preajma ei, o tulbura, o stânjenea.

— Din păcate pentru dumneata, e un ordin, replică ea. Ține... Ia asta, adăugă ea întinzându-i sarea și piperul.

Mitch o gratifică cu o strâmbătură elocventă înainte de a se supune. Când el reapăru în salon, Adele continuă cu amintirile ca și cum nu se oprise.

Salata era gata ; Kelly o puse deoparte pentru a așeza melcii în farfuriile fiecăruia. Punând totul pe un platou, ea se grăbi să pregătească friptura, apoi condimentă ciupercile și cartofii...

Uf ! Totul părea în ordine. Pătrunse în sufragerie, descoperind cu un suspin de ușurare că mătușa ei se instalase bine.

— Ce mai e și asta ?! exclamă bătrâna doamnă încântată, mai veselă ca de obicei, datorită ce-

lor două pahare cu Porto... Ca aspect, arată groaznic, dar miroase foarte plăcut. Prieteni... Eu gust !

Kelly își înfipse unghiile în palme. Greșise implicând-o pe Adele în disputa ei personală cu Mitch Gardner. Era nedrept din partea ei, fusese lipsită de delicatețe...

— E delicios ! proclamă Adele cu entuziasm.

Complimentele ei erau prea insistente pentru a fi sincere... Mitch o complimentă și el pe bucătăreasă.

— Este antreul meu preferat, declară el cu sinceritate. Cum de ai ghicit ?

Am ratat ! își spuse Kelly, distrusă. Voise să-i producă greață chiar cu felul întâi, și planul ei eșuase. Lamentabil. Dar poate că lui îi era greață de melci ? Ea îl observă pe furiș. Se prefăcea ? Era greu să citească în acea privire în care juca o luminiță ironică. În aparență, totuși, el se delecta.

Kelly murmură o scuză pe care mătușa ei n-o auzi și se fofilă spre bucătărie. Până acum, planul ei de a-l pune pe Mitch într-o situație neplăcută se dovedise un eșec lamentabil ! Nu numai că mâncase fiecare melc cu lăcomie, dar în plus, ținuta lui la masă era ireproșabilă. El nu fusese impresionat de candelabrele strălucitoare, de argintăria lustruită și de buchetul de flori răsoândind pete vii de culoare pe fața de masă imaculată. Apreciase totul cu aerul unui fin cunoscător.

Dacă va îndrăzni să spună că mușchiuletul era mâncarea lui preferată, îl va strânge de gât !

Nu se punea problema : de prea multă vreme

conservată în congelatorul lui Herb Francis, friptura era tare şi aţoasă...

— Excelent ! proclamă el cu amabilitate. Dar nimic nu e mai gustos ca antricoatele din fermele noastre. Mai ales atunci când sunt proaspete, adăugă el făcând cu ochiul.

— Nu ne aflăm în India, te înţeleg ; dar nu e mai puţin politicos să critici mâncărurile pregătite de stăpâna casei ! ripostă Kelly.

— Aşa este, răspunse el la fel de îngăduitor şi enervant. Desigur că nu te aşteptai la o demonstraţie de decenţă şi pricepere din partea unui truditor ca mine...

— Într-adevăr.

Kelly se ridică băţoasă ; strânse farfuriile.

— Kelly, nu înţeleg, gemu Adele, descumpănită. Niciodată nu te-ai adresat cuiva din această casă pe un asemenea ton.

— Nu te nelinişti, Adele, o îmbună Mitch cu nonşalanţă. Kelly îmi poartă pică pentru că am cumpărat Eagle Ridge.

— Aşa-i ? se interesă Adele examinându-şi nepoata cu o privire pătrunzătoare. Dar pietrele acelea nu ne erau de nici un folos ! Nu te bucuri să afli că Chanda va fi renovată în întregime, datorită acestei vânzări ? Ultima dată când te-am văzut aici, cu acel... cu tipul ăla... Nici măcar nu te-ai apropiat de Eagle Ridge !

Ah ! Adele şi memoria ei infailibilă ! Ce catastrofă ! Cum putea ea să-i explice lui Mitch Gardner că nu voise să-i arate lui Dirk Seward locul ei secret ?

— Care „tip" ? vru să ştie acesta.

Adele o scuti pe Kelly să-i spună.

— Cel pentru care lucrează la Vancouver. Un anume Dirk şi nu mai ştiu cum. Nepoata mea e deosebit de talentată, Mitchell.

Cu chipul înviorat pe neaşteptate, bătrâna doamnă se înclină spre Mitch, în timp ce Kelly, scoţând un suspin de uşurare, se refugie în bucătărie. Harurile lui Kelly susţinură conversaţia până la întoarcerea ei cu desertul. Slavă Domnului, Adele uitase de Dirk... Mitch Gardner, în schimb, se pare că îl recunoscuse pe omul care-l hărţuise pentru a obţine un interviu.

Dar poate că Mitch dispunea de o armată de secretare şi ataşaţi de presă, a căror menire era tocmai de a-i îndepărta pe cei nedoriţi, precum patronul revistei „Uptown" ? Fără îndoială, concluse ea scoţând prăjitura cu ciocolată din frigider. Tăie trei porţii mari pe care le aşeză cu grijă pe o tavă de argint. Milionarii ca Mitch Gardner nu-şi pierdeau timpul cu aceşti jurnalişti indezirabili... Dar nu toţi se distrau construindu-şi casele cu propriile mâini, deşi dispuneau de numeroşi muncitori calificaţi... De ce ţinea Mitch Gardner să ia parte la lucrări ?

Ea îi va pune această întrebare imediat. Nu folosea la nimic să întreţină cu el raporturi prea încordate. Cum să sustragă ea o informaţie oarecare, în stare să-l intereseze pe Dirk Seward, dacă rămânea mereu rezervată ?

Bunele ei intenţii se risipiră ca prin farmec când, revenind în sufragerie, îl zări. Dinaintea unei Adele serioase şi atente, el desena cu creionul pe... şervetul proaspăt apretat de Kelly.

— Iată... Mă gândisem să instalez o bibliotecă în acest loc, spunea el, dar m-am răzgândit.

O voi pune aici, deasupra piscinei acoperite.

— Piscină acoperită ?! exclamă Kelly pe un ton ironic. E cam pretenţioasă pentru un...

— Pentru un salahor ? sugeră el, surâsul dându-i la iveală un şirag de dinţi strălucitori... Unui constructor îi place să se poată destinde după o zi de lucru, să ştii.

— Nu asta am vrut să spun, se apără ea aşezându-se. Voiam să spun că socotesc acest lucru cam prea mult pentru un celibatar.

El o privi în tăcere preţ de câteva secunde, apoi, adoptând un glas de preşedinte de societate în plină expansiune, luă cuvântul :

— Nu am intenţia să rămân celibatar toată viata, miss Page.

Până acum, îi spusese mai mereu Kelly. Folosirea acestei formule mai ceremonioase o agasă pe tânără în cel mai înalt grad.

— Mi se întâmplă să primesc acasă colegi sau asociaţi, şi chiar prieteni, când sunt încântaţi să scape un timp de oraş.

Prin prieteni, el înţelegea desigur „prietene". Îndată ce vila lui va fi terminată, ar începe o defilare interminabilă de femei de talii şi vârste diferite... Totuşi, Kelly era încredinţată că. majoritatea lor, vor fi înalte, subţiri şi blonde.

— O ! Nu vei suferi de singurătate, cu tot ce vei oferi invitaţilor dumitale ! replică ea, prăjitura cu ciocolată pierzându-şi pe dată întreaga savoare. Mă duc să aduc cafeaua. Cum o bei, domnule Gardner ?

— Neagră, fără zahăr, mulţumesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, la ce bun atâta ceremonie ? interveni Adele, înainte de a

preciza, venindu-i în ajutor nepoatei sale : Mitchell o să fie vecinul nostru, Kelly ! Fii drăguță, te rog, spune-i pe numele mic. Acum, Mitchell, continuă cu descrierea primului etaj. Dacă am înțeles bine, ai pus...

Din nou în liniștea bucătăriei, Kelly se grăbi să prepare un nes. Cu siguranță că el avea groază de așa ceva. Bărbaților de genul lui, puternici și solizi, energici, le plăcea mai mult o cafea tare.

De data asta, discuția se purtă în legătură cu renovările necesare la Chanda. Pentru început, și pentru a satisface exigențele lui Mitch Gardner, era esențială repararea cheiului din josul proprietății, pentru ca hidroavionul să poată acosta în deplină siguranță.

— Sunt mulțumită să știu că acest chei va fi utilizat, se extazie Adele... Nimeni n-a mai amarat acolo de ani de zile. În afară de Kelly cu barca ei, desigur. Tatăl meu o construise pentru a expedia direct de aici produsele fermei. Din păcate, era prea costisitor pentru noi...

Adele sorbea băutura pusă dinaintea ei cu un aer distrat, fără să-și dea seama că era vorba de cafea. Cea mai neplăcută băutură din câte sunt !

— Tatăl meu era militar, Mitchell, suspină ea Nu se pricepea să-și vândă fructele și legumele la piață.

În loc să zâmbească, Mitch încuviință cu indulgență.

— Pe atunci, mulți au încercat să se adapteze unei lumi despre care nu știau nimic. Dacă ei și-ar fi continuat activitățile ca înainte, s-ar fi descurcat.

— Dar pentru tata așa ceva era cu neputință, înțelegi ? El nu știa altceva decât militărie ; ca civil, era pierdut !

Împotriva tuturor așteptărilor, ea își golise ceașca. Se întoarse spre Kelly :

— Ce-ar fi să luăm încă o cafea în salon ?

— Excelentă idee... Nu mișcați, vă duc eu acolo.

Ignorând protestele Adelei, el o ridică din scaun fără efort pentru a o transporta în încăperea alăturată. Kelly, abandonată, însingurată, se uită fix la vârfurile pantofilor ei. Seara asta lua o întorsătură tragică. Nimic nu se desfășura cum prevăzuse. Furioasă, aproape că trânti cestile și farfurioarele pe tavă, apoi, în timp ce apa fierbea, ea umplu chiuveta.

— Pot să mă fac util ?

El îi mai propusese s-o ajute, înainte de cină, și Kelly îl refuzase. De data asta, ea fu și mai categorică.

— Nu, mulțumesc. Nu pretindem invitaților noștri să spele vesela.

— Nu tu ești cea care îmi dai ordine, ci eu îți propun să te ajut.

Ridicarea din umeri a lui Kelly păru să-l irite, căci el o prinse cu violență de braț, obligând-o să-l înfrunte.

— Ascultă-mă cu atenție, Kelly, mormăi el, subțiindu-și buzele. M-am săturat de sclifoselile tale. Bine, ești supărată pe Adele că mi-a cedat Eagle Ridge. Nu mai pot face nimic ; e prea târziu acum să dau înapoi, de ce nu vrei să vezi situația cu un ochi mai optimist ? Ești liberă să vii

când poftești. Nu știu de ce te atrage locul acela atât de mult, dar încetează cu copilăriile, altfel există riscul să mă supăr ! Tu vei avea de pierdut, nu eu.

Curios, ea nu avea chef să riposteze, ci mai curând să plângă. Totuși, prin asta i-ar dovedi că nu e decât o copilă...

— Lasă-mă, te rog, îngăimă ea. Fierbe apa.

— Accepți un armistițiu ?

— Accept tot ce vrei, dar lasă-mă !

Ea fu obligată să-l privească în ochi când își dădu seama că el nu-i dădea drumul din brațele lui de oțel. Îi scăpă un suspin.

— Bine, încuviință ea, să facem pace. Nu voi mai critica vila de la Eagle Ridge, cu condiția ca tu...

Ea ezită, din lipsă de inspirație.

— Cu ce condiție ?

— Să renovezi Chanda, așa cum ai promis, conchise ea, lamentabil.

El își încruntă sprâncenele.

— Am încheiat o înțelegere cu Adele în legătură cu acest subiect... Mă bănuiești că aș vrea să mă eschivez de la angajamentul meu ?

— Asta mi-a trecut prin minte.

El păru mai mult mirat decât jignit de neîncrederea tinerei.

— Am încheiat o afacere, repetă el, perplex.

— Foarte bine. Acum mă lași să mă ocup de fierbătorul electric ? Probabil că a rămas de mult fără apă.

De data asta, el se îndepărtă, și Kelly putu să se ocupe de cafea. Când ea se întoarse, Mitch dis-

păruse. Se simţi dintr-o dată dezorientată, ca şi cum îi lipsea ceva esenţial. Îşi examină încheietura mâinii, încă roşie. Totuşi, când i-o ţinuse între degetele lui, nu o duruse.

— O să întâmpini tot soiul de probleme, în legătură cu grădina, constată Adele în clipa când Kelly pătrunse în salon. Acolo sus, practic nu există pământ !

— Aşa este ; m-am gândit mult. Nu sunt grădinar, dar mi-ar plăcea un pic de verdeaţă sub ferestre.

Cu un surâs, îi mulţumi lui Kelly care-i întindea o ceaşcă de cafea.

— Ce părere ai, Kelly ? Ar trebui să angajez pe cineva pentru a transforma întreaga stâncă ?

— Nu ştiu...

Ea tăcu muşcându-şi buza... Dacă dorea să-i trimită informaţii lui Dirk despre acest personaj, trebuia neapărat să se arate mai binevoitoare faţă de el.

— Nu sunt peisagist, reluă ea. De ce să nu creezi un aranjament combinat cu stânci ? Ar fi minunat, şi ai deja tot felul de pietre, n-ai decât să aduci pământ, pentru arbuşti şi tufe. Desigur, vei avea nevoie de o cantitate enormă de pământ, conchise ea, sceptică.

Totuşi, pe măsură ce vorbea, se aprinsese : în definitiv, dacă Eagle Ridge avea să-i scape, cu atât mai mult să-l incite pe noul proprietar pentru a-l schimba într-un loc agreabil.

— Asta nu este o problemă, zise Mitch cu întreaga siguranţă a bărbatului care dispunea de o avere considerabilă. Trebuie să-mi explici de ce

vom avea nevoie, asta-i tot. Cât timp socotești să rămâi aici ?

Kelly era cât pe ce să se înece cu cafeaua.

— Eu ? De ce ?

— Am să-ți propun un târg : să te ocupi de grădină. Comandă ce vrei, angajează pe cine vrei; ai libertate deplină, îți las mână liberă. Dar asta va cere un anumit timp, și de aceea aș vrea să știu cât timp ai de gând să stai la Chanda.

— E... E imposibil, se bâlbâi ea, recăpătându-și în fine graiul.

Ce obrăznicie ! Cum îndrăznea să-i ceară ei să se ocupe de transformările de la Eagle Ridge ?

— Ți-am spus, nu sunt peisagist.

Adele cea vicleană socoti momentul potrivit pentru a-și exprima opinia :

— Păi, draga mea, tu ai avut întotdeauna mână liberă. La nici șaptesprezece ani, ai creat în întregime micul nostru colț japonez. Îți amintești ? Mitchell, nu l-ai văzut. Țin să ți-l arăt, e o splendoare.

— La șaptesprezece ani, aveam timp destul să mă joc pe un teren de doi metri pe patru, în fundul parcului, ripostă Kelly. Pari să uiți că îmi câștig existența ca ilustratoare !

— Ai putea foarte bine să continui să muncești aici, ca acum, insistă Adele, cu ceea ce ea considera ca fiind de un elementar bun-simț.

Kelly o fulgeră cu privirea.

— Trebuie să mă duc la Vancouver din când în când pentru a preda desenele și a semna noile contracte.

— Asta ți se întâmplă atât de des ? ripostă

mătușa ei ridicând sprâncenele. Când te întorci în oraș, cu schițele pe care le-ai pregătit zilele astea ?

— Săptămâna viitoare.

Kelly fierbea de mânie. Se săturase să se confrunte cu această doamnă bătrână și încăpățânată, și cu acest Mitch Gardner care era tot timpul cu ochii pe ea. Ducă-se la naiba ! Cu cine se juca el ?

— Ei, poftim ! exclamă Adele, înlăturând toate eventualele obiecții ale nepoatei sale.

— Voi rămâne aici cât timp o să ai nevoie de mine, declară Kelly pe un ton care nu-i impresionă nici pe Adele nici pe Mitch.

— Profită pentru a mă vizita și a-mi da câteva sfaturi. Apoi mă voi decide, îi sugeră Mitch.

Acestea fiind zise, el orientă conversația spre alte subiecte. În mod bizar, Kelly se simți vexată din pricina asta. Mută, cu gura strânsă, își aruncă privirea pe fereastră. Ea își abandonă visarea atunci când Adele îl întrerupse pe Mitch :

— Spune-mi, Mitchell, nu ne-ai vorbit despre familia dumitale. În afară de mama care, dacă am înțeles eu bine, este o femeie inteligentă și sensibilă. Ai frați, surori ?

— Suntem destul de numeroși, mărturisi el. Am trei frați și două surori. Eu sunt cam pe la mijloc.

— Au reușit și ei la fel de bine ca dumneata? se interesă politicos Kelly.

— Totul depinde ce se înțelege prin reușită. În ochii unora, succesul este sinonim cu banul. După mine, fericirea se rezumă în câteva cuvin-

te : a fi încântat de meseria practicată și de viața particulară.

— Banul n-a avut niciodată importanță pentru cei care îl au, murmură ea fără să vrea.

Mitch strânse din dinți.

— Frații îți sunt asociați ? se grăbi Adele să intervină, vrând cu orice preț să acopere obrăznicia nepoatei sale.

— Doi dintre ei, da. Al treilea, Mike, este artist.

— Adevărat ? O să-i atârni tablourile în noua casă, atunci ! exclamă Adele, vag dezamăgită.

— A, nu, spuse el, recăpătându-și buna dispoziție. Mike și eu nu avem aceleași gusturi. Pictura lui este foarte abstractă, aș zice, și nu înțeleg nimic din ea.

Mike... Mike Gardner... Kelly auzise de el...

— A, păi da !

Mitch și Adele se întoarseră spre ea, uimiți.

— Îl cunoști pe Mike ?

Mitch nu părea prea fericit de asta.

— Nu personal, nu, dar îmi amintesc că am asistat la una din conferințele sale, în timpul studiilor. Este înalt, mai puțin decât tine, totuși, și are păr șaten... Parcă și barbă...

— O, da, așa trebuie să arate el, încuviință Mitch. Se afla în perioada sa stil Van Dyck... păr exagerat de lung și barbișon triunghiular...

— N-aș fi crezut că sunteți frați. Ești așa de blond și...

— Mike și eu am ales existențe total opuse. Dar el se ferește să mă critice și eu la fel.

— În orice caz, eu, sunt încântată că nu-ți prea plac operele lui, o tăie Adele cu obișnuita-i

franchețe. Am o idee : Kelly ar putea să-ți furnizeze o întreagă serie de tablouri reprezentând Eagle Ridge înainte și după construirea vilei tale. Ce crezi despre asta ? Ai putea să le pui de-a lungul culoarului de la intrare, Mitchell și...

— Nu este o idee bună, o întrerupse Kelly cu glas șters. Pe de o parte, nu am timp să realizez un asemenea proiect și pe de alta, eu... ăăă... dom.. Mitchell a hotărât desigur ce i-ar plăcea sau nu să admire pe pereții locuinței sale.

— Găsesc excelentă sugestia mătușii tale, conchise el. Nu te-ai gândit niciodată să te consacri numai picturii ?

— Deseori, răspunse ea cu amărăciune. Din păcate, vânzarea operelor mele nu-mi este de ajuns.

El se încruntă, cufundat în gândurile sale.

— Nu pot să-ți promit nimic, dar cunosc tot felul de persoane care se interesează de artă, și aș putea...

— Nu mi-ai văzut niciodată pânzele. Ele sunt poate mai extravagante decât cele ale fratelui tău. Ce știi tu ?

Mitch clătină din cap, cu ochii scânteind.

— Am avut ocazia să admir unele din lucrările tale, rectifică el cu blândețe. Am văzut ilustrațiile din prima carte a mătușii tale și tabloul reprezentând Chanda, în camera Adelei. Stilul tău nu se aseamănă deloc cu al lui Mike.

Kelly uitase complet de existența acestei acuarele, cadou surpriză oferit Adelei cu ocazia aniversării ei, de acum trei ani.

— Mă tem că-ți pui cam multe speranțe în mine.

Ea nu putuse să şteargă din această remarcă accentul de regret pe care-l conţinea şi Mitch îşi dădu seama de asta imediat.

— De ce să nu te pun la încercare ? propuse el. Poate că ai auzit de Vanessa Walsh ?

Kelly făcu semn că da, aşteptând.

— Ea vine aici săptămâna viitoare, aş putea să-i vorbesc despre tine. Are o mare influenţă în acest mediu.

Kelly nu era entuziasmată de perspectiva de a fi judecată de această devoratoare de bărbaţi, dar Mitch îi deschidea astfel o uşă spre un viitor mai prosper. În plus, vestea apropiatei vizite a Vanessei Walsh în casa milionarului l-ar bucura peste măsură pe Dirk Seward !

Ea acceptă aşadar, după lungi ezitări.

Dar mai târziu, în camera ei, atunci când Mitch se întorsese acasă şi când Adele dormea, Kelly se întrebă de dragul cui încerca el să-i schimbe cariera. De la primul lor sărut, la Eagle Ridge, el se interesase prea puţin de ea.

La fel ca şi Dirk, de altfel, îşi reaminti ea în timp ce se spăla pe dinţi. Nu mai dăduse nici un semn de viaţă, de când ea plecase din Vancouver. Îi lipsea... Cu un surâs fluturându-i pe buze, îşi înnodă cordonul halatului şi ieşi tiptil în vestibul.

Telefonul de la celălalt capăt al firului suna la nesfârşit. Kelly se pregătea să închidă, când percepu un clic slab. Dirk era acasă. Probabil că ieşise în oraş şi...

— Dirk ?

— Da.

Părea istovit.

— Eu sunt, Kelly. Ai alergat la telefon ?

— Poftim ? A... da. Ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, îmi era dor de tine, murmură ea cu glas răgușit. Vorbea în șoaptă pentru a nu risca s-o trezească pe Adele, a cărei cameră era în apropiere.

— Da, înțeleg, suspină el.

Ea bănui imediat că nu era singur.

— Ești cu cineva ?

— Da.

— În cazul acesta, nu te mai rețin. Vin la Vancouver săptămâna viitoare, vineri, cred. Ăăăă... Dirk ?

— Da ?

— Poate voi avea să-ți comunic vreo două-trei informații interesante.

— Perfect.

Nu astfel își imaginase Kelly o conversație între îndrăgostiți. Destul de dezamăgită, ea se aventură pe verandă. Clarul de lună pe ocean nu mai era la fel de plăcut în seara asta... Dar de ce îi crea o asemenea stare acest telefon ? Dirk își invita adesea colegii să cineze cu el, și serile se prelungeau. Sau se arătase atât de distant din cauză că acel coleg era... o femeie !

De altfel, se mustră ea întorcându-se în cameră, nu avea dreptul să se supere pe el pentru că invita prietene. Kelly și Dirk nu-și datorau nimic, erau liberi să facă ce vor. Nu erau obligați unul față de celălalt... Și totuși, acest scurt incident trezise în ea un sentiment necontrolat de gelozie.

În fața ferestrei, contempla peisajul cufundat în noapte. O lampă lumina ferestruicile rulotei lui Mitch, și Kelly se simți deodată mai puțin singură. Ce făcea el acum ? Citea ? Visa ? Studia planurile viitoarei sale case ?

Ridică din umeri descumpănită.

CAPITOLUL IV

— E cineva acasă ? strigă o voce necunoscută la uşa de la intrare, în dimineaţa următoare de luni.

Kelly se grăbi să deschidă, urmată de aproape de o Adelă tare curioasă.

Un muncitor îmbrăcat într-o salopetă uzată o examina pe îndelete pe Kelly. Colegii lui, aflaţi la câţiva metri în urmă, scoteau la unison un fluierat admirativ.

— Cine e ? se interesă cu asprime tânăra fată.

— Am venit pentru reparaţiile de care ruina asta are nevoie, constată el clătinând capul cu un aer care exprima îndoiala.

— Aţi fi amabil să-mi spuneţi cine sunteţi, şi cine v-a trimis ?

— Patronul Mitch Gardner. El ne-a ordonat să oprim lucrul acolo sus pentru a începe aici. După el, este o urgenţă.

— Cred că e o gre...

Protestul lui Kelly se risipi la intervenţia Adelei.

— Sunt bucuroasă că în sfârşit vă văd ! Înainte de toate, să-mi înlocuiţi a treia treaptă a pe-

ronului. Lemnul s-a curbat, şi e teribil de periculos.

— Doamnă, dacă vreţi părerea mea, ar trebui să distrugem tot şi să reconstruim.

— Aha... Toată scara, vreţi să spuneţi.

— Toată casa, doamnă ! proclamă el cu emfază... Toată, insistă el arătând cu un deget murdar spre şarpanta măcinată de vreme şi intemperii.

— Să nu exagerăm, replică Adele, făcând paradă de demnitatea ei. Domnul Gardner n-a avut nicicând intenţia să demoleze Chanda. Doresc numai...

— Adele, o să mă ocup eu de asta, interveni Kelly. O să-l găsesc pe Mitch pentru a-l anunţa că nu suntem pregătite.

Nu asta promisese el, acum două zile, în chip de propunere de pace ? Nu-i garantase el renovarea Chandei, în schimbul lui Eagle Ridge ? Nici o clipă nu-şi imaginase că el o lua în serios, încât să se lipsească de muncitori pentru a-i trimite la Chanda. Oricum, era ridicol. Adele era înaintată în vârstă, prea ancorată în obiceiurile sale, pentru a suporta să-i fie date peste cap. Desigur, ea îi explicase lui Mitch ce fericită ar fi să-şi vadă locuinţa în stare mai bună, dar nu privise problema sub aspectul ei practic. Fiecare din aceste grinzi roase de cari avea o semnificaţie specială pentru ea, fiecare scândură a verandei îi evoca o amintire.

— Kelly ?

Ea ajunsese la poalele stâncii ; se opri în loc, luată prin surprindere, pe când Mitch apărea din

rulotă, îmbrăcat pentru o zi de lucru pe şantierul său.

Ea se grăbi spre el.

— Mitch, trebuie neapărat să-i opreşti. Vor distruge Chanda. Adele este pe punctul de a deveni isterică. Vino repede!

— O clipă.

El o ţinea la distanţă de un braţ pentru a-i scruta mai bine privirea.

— Nu le-am spus să dărâme Chanda. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu! Maistrul a hotărât că totul trebuie culcat la pământ! strigă ea ajunsă în culmea enervării. Adele nu va suporta asta, Mitch! Când i-ai promis că restaurezi Chanda, a crezut că totul se va face printr-o atingere cu bagheta fermecată. A crezut că se va culca într-o seară şi a doua zi când se va trezi, va avea surpriza să constate că toate arată ca odinioară.

Mitch se uită la ea îndelung, ca şi cum se mira să recunoască în Kelly pe tânăra fată atât de dezagreabilă seara trecută faţă de mătuşa ei. Neputând să mai reziste ispitei, îi atinse uşor ceafa. Inima ei începu să bată mai repede şi ea se aplecă spre el, ca şi cum ar fi fost împinsă în braţele lui de o forţă misterioasă.

Buzele ei se întredeschiseră pentru a le primi pe cele ale lui Mitch, totuşi, ea fu şocată... Sărutul lui nu semăna deloc cu cel din prima zi. Era blând, tandru, extrem de senzual...

Kelly se agăţă de el, îmbătată de extaz. Niciodată nu cunoscuse o asemenea ameţeală. În general, ea era întotdeauna prima care punea capăt zbenguielilor de acest gen. Astăzi, el fu cel care,

după minute lungi, se hotărî în sfârșit să o dea la o parte.

— Adele, șușoti el surâzând. Am face mai bine să-i venim în ajutor înainte ca Tom să demoleze toată casa.

— Da, încuviință Kelly, cu răsuflarea tăiată, cu inima strânsă.

Mână în mână, coborâră spre proprietatea cea veche. Kelly savură o fericire indescriptibilă, o senzație de bine totală. Ce se întâmpla cu ea? Niciodată nu încercase o asemenea îmbinare de sentimente. Nu putea fi asta iubirea... Iubirea cu I mare, era un sentiment care creștea de-a lungul a săptămâni, și uneori chiar de-a lungul a luni de zile...

— Lasă-mă să vorbesc singur cu Adele, o sfătui el când observă că discuția aprinsă se prelungea între muncitori și bătrâna doamnă, palidă de mânie.

Adele simți o imensă ușurare văzându-l pe Mitch, dar îl urmă cu reticență spre salon. Kelly își încetini mersul.

— Ce caută o fată atât de drăguță ca tine în acest colț uitat de lume? întrebă cel mai tânăr dintre bărbați.

Ea făcu stânga-mprejur exasperată.

— Aici sunt la mine acasă, și mă simt bine, ripostă ea pe un ton sec, înainte să-și continue drumul spre intrare.

O tăcere apăsătoare întâmpinase această replică, de aceea fu mirată să distingă, exact în urma ei, un glas rusinat.

— Îmi pare rău, nu voiam să te supăr, se scuză vinovatul. Nu voiam să critic acest loc... Dar...

în fine, ăăă... Înțeleg cu greu cum o fermecătoare păpu... persoană ca tine locuiește aici de bunăvoie.

Kelly se întoarse încet pentru a contempla silueta slabă, chipul imberb, înconjurat de o claie de bucle castanii.

— Locuiești la oraș ?

— Da.

— Și eu ; am venit doar să mă ocup de mătușa mea, pentru că este suferindă.

— E mătușa ta ? Am crezut că e mama ta, sau mai curând bunica ta.

Kelly surâse fără să vrea.

— Vino să te așezi pe bancă până ce Mitch... domnul Gardner o să aranjeze totul cu ea.

El se supuse fără să se lase rugat.

— Așadar, te-ai stabilit la Vancouver ? murmură el. În ce cartier ?

Ea îi răspunse, și el păru foarte impresionat.

— E grozav. Dar ai o situație bună, presupun...

Râsul lui Kelly se răzleți în aerul primăvăratic. Nu-l văzuse pe Mitch ivindu-se în spatele ei.

— Cristophe ! Nu ne aflăm aici în vacanță. Vino imediat.

Sărmanul copil, își zise Kelly. Cât de nefericită ar fi ea să se supună ordinelor acestui tiran ! Dar Cristophe țâșni în picioare...

Kelly își îndreptă privirea spre mare. Oare era nebună ? Adineauri, câteva secunde, își acordase luxul să-și închipuie că era îndrăgostită de Mitch Gardner ! Era destul de frumos, inteligent, avea simțul umorului, o situație de invidiat, curaj, voință și... și era mult prea bun pentru ea.

* * *

Își făcea de lucru în grădina de zarzavaturi a mătușii sale când Mitch veni la ea ; smulgea buruienile ca și cum era vorba de cel mai rău dușman al ei. Nu putea fi îndrăgostită de un bărbat ca el !

— Adele s-a liniștit. I-am explicat că lucrurile nu vor avea loc toate deodată. După părerea mea, ar fi mai bine s-o ducem în altă parte cât vor dura lucrările. Ai putea s-o găzduiești în apartamentul tău din Vancouver ?

Rămasă pe gânduri în fața stratului de cimbru, Kelly clătină din cap.

— Este... neîncăpător. Adele s-ar simți prea nefericită acolo.

— Doar pentru câteva săptămâni, conchise el. Este într-adevăr cea mai bună soluție... Pentru moment, s-a calmat, dar sunt aproape sigur că, în ziua când muncitorii mei vor veni să smulgă lambriurile exterioare, ea ar urla. Nu poate sta în casa unui alt membru al familiei voastre ?

— Nu are pe nimeni, mormăi Kelly. Mama mea era unica ei soră și ea...

— În cazul acesta, vă puteți instala amândouă în apartamentul meu din Vancouver.

Kelly se întoarse spre el, cu sprâncenele încruntate. Se ridică încet, fără să-și ia ochii de la el.

— Nu va accepta niciodată, Mitch, îi este groază de braș. S-ar simți ca o rață în mijlocul deșertului. Eu... e drăguț din partea ta, dar n-ar accepta.

— Totuşi e simplu ! Fiecare va avea camera ei, iar eu nu dau pe acolo aproape deloc... Hai să-i propunem.

După cum se aşteptase, Adele refuza să-şi părăsească vechea locuinţă.

— Mulţumesc, Mitchell, dar nu pot accepta.

— Bine... rămâi aici, dar te previn de pe acum : o să te deranjeze zgomotul şi praful stârnit de lucrări. Muncitorii mei nu se vor opri o dată ce vor începe, căci eu am nevoie de ei la Eagle Ridge.

Kelly, care fusese prea ocupată să observe trăsăturile chipului lui expresiv pentru a interveni, reveni brusc la realitate.

— Ar trebui cel puţin să aşteptăm ca Adele să se pună pe picioare. Foloseşte-ţi oamenii pentru tine chiar acum. Ei vor veni aici după ce termină acolo. După ce va scăpa de ghips, Adele va putea să se retragă în grădină pe timpul zilei.

— Desigur, aprobă Adele. Vara e pe aproape, şi voi putea să mă adăpostesc în pavilionul de vară pentru a-mi scrie cartea. Iar tu, Kelly, vei sta în preajma mea pentru a pregăti ilustraţiile. Vom aduce o masă, scaune, putem chiar să prânzim acolo.

— O să vedem, zise nepoata ei, care nu voia să cedeze proiectelor mătuşii sale înainte să pună ordine în sentimentele sale.

Căci, după planul Adelei, Kelly urma să stea aici mai multe săptămâni, poate două sau trei luni. Or, Kelly nu ştia măcar ce avea să se întâmple peste zece minute !

— Perfect. Vă las să discutați despre asta între voi, încheie Mitch înainte să plece. Kelly, ești sigură că vrei să amânăm lucrările astea ?

Ea încuviință printr-un semn din cap. El făcu o pauză, ca și cum voia să adauge ceva, apoi, răzgândindu-se, plecă.

— O să prepar un ceai, o anunță Kelly, care dorea să se refugieze în bucătărie pentru a se gândi în deplină liniște.

În acest timp, Adele hotărâse altfel : ea manipula cu ușurință uimitoare scaunul cu rotile, ajungând-o pe nepoată chiar în clipa în care aceasta urma să se închidă în bucătărie.

— Ce s-a petrecut între tine și Mitchell, în dimineața asta ? vru ea să știe.

Scumpa Adele... mereu pe față.

Kelly scoase ceainicul din dulap și îl umplu cu apă.

— Nu s-a întâmplat nimic, de ce ?

Ea simți că roșește. Cât de proastă era ! Când va învăța să-și ascundă emoțiile ?

— Adineauri, te privea cu un ochi atent, declară Adele, cu capul înclinat într-o parte. Aseară, vă certați ca doi copii, și uite că astăzi, el se uită la tine ca și cum... ca și cum murea de dorința de a te săruta.

— Adele ! Dacă nu te-aș cunoaște, ți-aș reproșa că ai citit prea multe romane de dragoste.

Râzând pentru a-și ascunde nedumerirea, Kelly se așeză în fața mătușii sale.

— Să nu crezi că dacă sunt fată bătrână nu știu nimic despre chinurile dragostei, scumpa mea, decretă Adele cu trufie. Sunt în vârstă, dar

din cauza asta nu am uitat ce înseamnă să iubeşti.

— Tu, Adele ?! exclamă Kelly, uluită de această revelaţie neaşteptată. Tu... tu ai fost îndrăgostită ?

— Desigur. Eram tânără, ne aflam în India la acea vreme, dar îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri.

Kelly clipi.

— Dar... Cine ? Pe cine ai iubit ?

— Îl chema John Sutcliffe, murmură Adele, deodată visătoare. Era unul dintre ofiţerii subalterni ai tatălui meu. Era înalt, zvelt, avea ochii căprui-aurii, cam cum îi are Mitchell...

Kelly se ridică discret pentru a pregăti ceaiul, sperând să n-o distragă pe Adele de la confidenţele ei. Ea înţelegea acum de ce mătuşa ei îl aprecia atât de mult pe Mitch Gardner, a cărui privire îi amintea de iubirea ei de odinioară.

— Ce s-a întâmplat ? se interesă Kelly, punând o ceaşcă aburindă dinaintea ei.

— Poftim ? O... puţine lucruri, de fapt. Tata a aflat că mă furişam în fiecare seară pentru a mă întâlni cu John. El a pus capăt prieteniei noastre, firește.

— „Firește" ? De ce ? Bunicului nu-i plăcea de el ?

— Oh, nu ăsta era necazul, îi explică Adele ca şi cum se adresa unui copil nevinovat. John nu era destul de potrivit pentru mine, cel puţin aşa pretindea tata.

— Cu alte cuvinte, te-ai despărţit din cauza lui ? izbucni Kelly, neîncrezătoare.

— Pe vremea aceea, toate erau altfel, suspină ea cu o uşoară ridicare din umeri. În fond, a fost mai bine că nu m-am căsătorit cu John. La întoarcerea noastră în Canada, familia a avut nevoie de mine acasă.

Kelly se legăna pe scaun, gânditoare. Unde găsise atâta putere să renunţe la iubirea ei pentru John, din cauză că tatăl ei nu agrea căsătoria lor? Dacă incidentul s-ar fi petrecut astăzi, Adele s-ar fi răzvrătit.

— Şi John... ştii ce s-a întâmplat cu el? o întrebă Kelly cu glas tandru.

— O, da, răspunse Adele fără cea mai mică ezitare. Orice urmă de emoţie dispăruse din vocea ei. El a contractat o căsătorie demnă de cea pe care tatăl meu o proiectase pentru mine. S-a căsătorit cu o aristocrată; au doi copii, cred, un băiat şi o fată.

Un sentiment imens de milă o invadă pe Kelly. Sărmana Adele, care nu păruse a fi interesată de bărbaţi! Se resemnase să urmărească de la distanţă viaţa iubitului ei de odinioară. Colonelul fusese nemilos! Cum putuse să despartă doi tineri care se iubeau profund, sincer?

— Oh, Adele, îmi pare rău, şopti ea.

Dar Adele măturâ parcă trecutul cu un gest al mâinii.

— Să nu ne văicărim, copila mea. Aşa era pe atunci, nu aveam ce face. De altfel, n-am avut a mă plânge de existenţa mea. Te-am avut pe tine, animalele mele, grădina mea şi, slavă Domnului, îmi duc viaţa aşa cum vreau. Nu uita că independenţa mea o datorez de asemenea tatălui meu.

Ea făcu o pauză pentru a savura ceaiul din petale de trandafiri.

— Bine... Unde rămăsesem înainte de a-mi depăna amintirile? A, da, la Mitchell. Ar fi un soț ideal pentru tine. Celălalt nu-mi inspiră nici o încredere, dar Mitchell este loial, de încredere.

Un surâs amar fluturâ pe buzele lui Kelly.

— Nici unul nici celălalt nu se va ploconi pentru a-mi cere mâna, Adele. Oricum, aș refuza. Dirk a suferit deja un eșec, el nu este pregătit s-o ia de la capăt. În ceea ce-l privește pe Mitch, nu știu nimic despre el...

— Dirk! ripostă mătușa Adele cu dispreț. Asta nu este un prenume! Dirk! Este o rasă de câini scoțieni, nu?

Kelly se ridică.

— Într-adevăr. Unde vrei să stai până deretic în bucătărie?

— Ah, tu și eternul tău menaj! replică Adele, redevenind ea însăși. De câte ori să-ți repet că preocupările tale casnice sunt pentru menajere? Tu ești dotată pentru pictură, ar trebui să te dedici artei tale, să lași orice altceva la o parte.

Enervată, Kelly făcu ordine în bucătărie înainte de a pregăti dejunul. Cu un pic de noroc, va lucra în această după-amiază la desenele pe care trebuia să le înmâneze redacției „Uptown". Vineri, la Vancouver, îl va revedea pe Dirk, va prânzi cu el, viața ei își va relua cursul obișnuit. O viață în care milionarii ca Mitch Gardner nu-și aveau locul.

* * *

Kelly termina schițele reprezentând o femeie în talier, destinate să laude meritele unui tânăr croitor la modă, când cineva bătu la ușă.

— Îndată ! strigă ea gândindu-se la Adele.

Doug, îmbrăcat îngrijit cu o vestă gri și pantaloni de flanel, îi surâse. El îi dărui cu solemnitate un pachet rotund, înfășurat în staniol.

— Bună ziua, Kelly. Mama a aflat de accidentul lui miss Osborne. Ea mi-a cerut să-ți înmânez asta.

— Da ?

Era o prăjitură. Adele va fi de părere, desigur, că este prea dulce, dar intenția era plăcută.

— Mulțumesc. Tocmai îmi spuneam că ar trebui să-i fac o vizită mamei tale cât timp stau aici.

— Ar fi încântată să te vadă, aprobă Doug. I-ai plăcut întotdeauna, Kelly. De altfel, m-a rugat să te invit într-o seară să cinezi cu noi.

— Aș face-o cu plăcere : din păcate, nu-mi pot abandona mătușa în clipa de față, răspunse ea fără remușcări. Ăăă... Intră, dacă dorești.

— Cu plăcere.

El trecu prin fața ei cu un pas sprinten, și inima lui Kelly se strânse de durere. Doug era drăguț, dar nu reprezenta mai nimic pentru ea...

— Ești cu cineva ?

Adele apăru în capătul coridorului.

— Ia te uită, Doug ! Ce vânt te aduce ?

— Mama v-a trimis o prăjitură, mormăi el, dintr-o dată intimidat. Ea... ăăă... Ea a aflat că sunteți bolnavă.

— Drăguț din partea ei, dar dacă este...

— Pot să-ți ofer un ceai, Doug ? o întrerupse Kelly antrenându-l pe dată spre camera de zi.

— Ăăăă... Nu, mulțumesc, nu pot să întârzii. Aș dori să știu dacă... Eu... În fine... Aș vrea să te invit din nou la bal, îngăimă el.

Kelly era cât pe ce să scoată un suspin de ușurare când recunoscu un pas apăsat și vioi pe verandă, urmat de două bătăi puternice în ușă.

— Doamne, câte vizite într-o singură zi ! Rămâi pe loc, Kelly, mă duc eu ! decretă Adele, cu hotărâre.

Era Mitch, desigur. Cine altcineva ar îndrăzni să-și anunțe sosirea cu atâta autoritate ? Kelly înțepeni pe loc, hipnotizată de privirea lui căpruie atunci când apăru în pragul încăperii.

— Tocmai voiam să luăm ceaiul, articulă Adele, spărgând o tăcere aproape apăsătoare. Dar Doug nu poate rămâne.

— Nici eu, replică Mitch... Voiam să vă propun, lui Kelly și dumitale, Adele, să cinați cu mine sâmbătă seara în rulota mea. Să nu spui nu, Adele, eu te duc, eu te aduc înapoi.

— Oh, Mitchell, cum să-ți mulțumesc ! exclamă bătrâna doamnă. Vom veni, desigur, nu-i așa, Kelly ?

Era radioasă. Enervată de manifestările entuziaste ale mătușii sale, Kelly se revoltă.

— Îmi pare rău, dar Doug m-a invitat la bal, sâmbătă seara.

Când îl auzi pe Doug vorbind, îi veni să-l strângă de gât.

— Nu-i nimic, Kelly, vom merge altă dată. Te sun săptămâna viitoare și vom încerca să ne

aranjăm... Eu... eu vă las, sunt de serviciu în după-amiaza asta.

Exasperată de atâta timiditate, Kelly îl lăsă să plece fără să-l salute. Totuşi, îndată ce dispăru, ea îşi îndreptă întreaga mânie asupra lui Mitch Gardner. Ce monstru ! Profită de fizicul său pentru a obţine câştig de cauză în orice împrejurare !

— E drăguţ băiatul, suspină Adele cu o indulgenţă care o irită şi mai mult pe Kelly. Draga mea, aş fi dezolată să te îndrăgosteşti din nou de el.

Kelly roşi până în vârful urechilor, observându-l pe Mitch pe furiş : distingea cumva un licăr ironic în ochii lui căprui ? Nu. Era de-a dreptul nepăsător...

— Dacă accept să dansez cu un bărbat, asta nu înseamnă să mă căsătoresc cu el ! ripostă Kelly înainte de a se grăbi să iasă afară.

Tundea un boschet atunci când Mitch se apropie de ea, câteva clipe mai târziu.

— E o femeie în vârstă, murmură el în spatele ei. Îţi vrea binele.

Kelly scoase un soi de mormăit.

— Nu ai vorbi aşa dacă ai şti ce-şi doreşte pentru mine.

— Ştiu, spuse el imperturbabil. Îţi repet, Adele este în vârstă. Accidentul i-a dat de înţeles că nu o va mai duce mult. Vrea să se asigure că după dispariţia ei nu vei duce lipsă de nimic. De asta ţine să renovez Chanda. Şi tot acesta este motivul pentru care doreşte să te căsătoreşti. Până acum, pe mine mă consideră drept cea mai bună partidă.

Kelly clipi uluită.

— Şi nu te deranjează asta ?

— Nu prea, mărturisi el cu privirea aţintită pe curba şoldurilor ei. De altfel... ar fi timpul să mă gândesc la căsătorie.

Kelly începu din nou să taie frunzişul la întâmplare.

— Nu conta pe mine ! Sunt deja logodită ! Minciună nevinovată.

— A, da ? Ciudat, azi-dimineaţă n-aş fi bănuit asta, acolo sus.

Ea îşi înclină capul pentru a-şi ascunde obrajii stacojii.

— M-ai luat pe nepregătite, asta-i tot. Nu cumva să te înşeli în legătură cu sentimentele mele.

— Păcat, o ironiză el. Mi te închipuiam deja urcând pe aleea bisericii până la altar, îmbrăcată în alb, cu un buchet de trandafiri în mână.

— Eşti cumva grăbit ?

— Ştii că tocmai ai tăiat o ramură înflorită ?

Necăjită, observă stricăciunea făcută.

— Ai spus că nu ai habar de grădinărit ! izbucni ea.

Mitch dispăru râzând în hohote. Ridicând din umeri, cu creanga înflorită în mână, Kelly hotărî să se întoarcă. Pe drum, culese la întâmplare vreo trei lalele roşii şi câteva narcise galbene. Toate alcătuiau un buchet fermecător, de care va profita Adele care nu se putea bucura, pe moment, de grădina ei.

— Oh, Kelly, e splendid ! exclamă ea încântată. Mulţumesc !

Surâzând fără să vrea, Kelly se duse în bucătărie în căutarea unei vaze adecvate. În anumite momente, Adele putea deveni o femeie insuportabilă, dar așa cum observase foarte bine Mitch, era în vârstă...

Mitch... Privirea ei se înceţoşă pe când aranja florile într-o superbă vază de porţelan chinezesc... Mitch... O cunoştea pe Adele mai bine decât ea. Era sensibil şi perspicace. Nu părea peste măsură de supărat de proiectele născocite de mătuşa ei. Nu-i reproşa că decidea viitorul lui cât şi pe cel al nepoatei.

CAPITOLUL V

S-o transporte pe Adele până la mașina cu care Mitch sosi sâmbătă seara a fost o joacă de copii. S-o urce în rulotă, a însemnat o cu totul altă problemă.

Stând deoparte, Kelly își stăpâni un hohot de râs, pe când Mitch încerca să suie treptele rulotei în toate felurile, fără succes. Scena îi amintea de aceea la care fusese martoră în ziua când el se chinuise să se instaleze la volanul Volkswagenului.

— Mitchell, mă pot descurca și singură ! interveni Adele, pe care această gimnastică începea s-o obosească. Kelly, urcă până la intrare ca să mă ajuți de acolo, Mitch, nu mă mai sprijini de spate. Ca întotdeauna, ea găsise soluția unică și, câteva clipe mai târziu, se așeza confortabil într-un fotoliu mare. scrutând împrejurimile cu o privire entuziastă.

— E fermecător, Mitchell ! exclamă ea, uimită de acest interior spațios, aranjat cu abilitate.

Camera de zi părea mai mare, datorită unor oglinzi agățate subtil de peretele din fund ; bucătăria era echipată perfect. O aromă delicioasă umplea încăperea.

— Nu știu ce ai pregătit, Mitchell, dar pare a fi divin !

— O, fii liniștită, nu este ceva extraordinar, replică el, în timp ce-i adresa un surâs lui Kelly. Excelez în pregătirea frigăruilor, dar mă limitez la atât. Astăzi, totuși, în cinstea vizitei voastre, m-am îngrijit în mod special de antreuri.

Kelly căuta cu disperare să spună ceva.

— Cu ce te hrănești când ești singur ?

El zâmbi cu tristețe.

— Cu conserve, conserve și iar conserve. Nu găsesc nici o plăcere în a găti ca celibatar.

— E de înțeles ! încuviință Adele dând din cap cu putere. Ar trebui să-ți aduci aminte că trupul omenesc are nevoie de vitamine și de minerale ; elemente aproape inexistente în produsele pe care le poți cumpăra de la supermagazin ! Suntem ființe ale pământului și trebuie să ne hrănim cu ceea ce ne poate oferi el. Nu trece o zi fără să gust o legumă sau o fructă proaspătă ; nici nu pot concepe altfel ! În schimb, nepoata mea, adăugă ea cu un aer sever, îmi reprosează că nu diversific meniurile. Ei bine ! Pot să te asigur că, în ciuda vârstei mele înaintate, nu am fost bolnavă niciodată.

Kelly roși, încurcată. Cum putea Adele să administreze asemenea discursuri unui bărbat care putea cumpăra caviar din Iran, sau pateu de ficat din Franța ?

— Ai dreptate, răspunse el împotriva oricărei așteptări. Într-o zi voi face ca tine, o să am grădina mea de zarzavat. Dacă aș fi avut copii, mi-aș fi dorit să-i învăț grădinăritul. Folosim prea multe îngrășăminte chimice, în țările civilizate...

Scuzați-mă, vorbesc, vorbesc și mă port ca o gazdă neospitalieră. Ce vă pot oferi de băut ?

Se îndreptă spre bar, pe care îl deschise dând la iveală o impresionantă colecție de sticle. Adele scoase un mic țipăt.

— O, Mitchell, nu sunt deloc de acord cu asta ! îl dojeni ea.

Părea că-l consideră un școlar iresponsabil ; uitase de fapt că Mitchell era un bărbat matur, sigur pe el, patron al unei întreprinderi enorme.

El zâmbi dezinvolt și, o dată în plus, Kelly remarcă buzele lui pline.

— Faptul că posed toate aceste băuturi nu înseamnă că și abuzez de ele, replică el calm. Majoritatea acestor sticle au rămas intacte de la sosirea rulotei. Totuși, trebuie să dispui de așa ceva atunci când primești... Bine, continuă el, iată un Porto care îți va plăcea cu siguranță, Adele. Și aici am un delicios vin tare pentru Kelly.

Cum ghicise că ea ar fi optat pentru acest aperitiv, dacă i s-ar fi oferit ocazia ? Kelly nu era sigură că-i plăcea să fie dominată astfel, totuși acceptă fără să protesteze paharul de cristal cu picior pe care i-l întinse. Ei i se păru că simte o descărcare electrică atunci când mâinile lor se atinseră ușor. Nici el nu era insensibil la această scurtă atingere, căci privirea i se schimbă imperceptibil.

— Mulțumesc, șopti ea, cu privirea ațintită la lichidul auriu.

Adele și Mitch începură o discuție la care ea nu putea să participe, și profită de asta pentru a visa cu ochii deschiși.

Pare amuzant să locuiești aici, gândi ea. Era oarecum asemeni unei case pentru păpuși, nu lipsea nimic, dar era la o scară redusă, miniaturizată. În spatele bucătăriei, tânăra reperă o ușă închisă. Unde ducea ? La dormitor ? Poate Mitch desfăcea în fiecare seară canapeaua pe care stătea în acel moment ?

— Kelly ?

Ea clipi din ochi, surprinsă.

— Ăăă... Poftim ?

— Mă întrebam dacă ai vrea să vizitezi umila mea locuință înainte de cină, repetă Mitch, întrerupându-i șirul gândurilor. Femeile nu rezistă, în general, în fața jucărioarelor și inventiilor cu care sunt dotate aceste case pe roți. Cu condiția de a nu se stabili definitiv în ele, desigur.. Când ele văd dulapul minuscul, scot strigăte de admirație. Care ele ? vru ea să-l întrebe. Dar se răzgândi la timp și se ridică fără să scoată un cuvânt.

— Du-te, scumpa mea, nu te neliniști pentru mine. Voi face turul proprietății când mă voi putea deplasa singură.

Mitch împinse ușa misterioasă și Kelly se opri, pe cât de uimită pe atât de încântată. Avea înaintea ei o adevărată sală de baie, cu duș, chiuvetă... și chiar o cădiță !

— O... !

— E simpatică !

Ea îi aruncă o scurtă privire suspicioasă.

— Chiar așa : e simpatică, ripostă ea.

— Mmm... Și asta ? Vino, nu-ți fie teamă.

Ea se supuse docilă, apoi rămase nemișcată : dormitorul se compunea mai cu seamă dintr-un

pat de mari dimensiuni, acoperit cu catifea aurie. Era inutil să întrebe cine s-a plâns de lipsa de spațiu. Tot soiul de femei s-au perindat în această încăpere luxoasă și intimă.

— Ei... Ce spui ?

— E destul de pretențios, mormăi ea.

— Pretențios ? Ce vrei să spui cu asta ?

Ea încercă un sentiment puternic de satisfacție : reacția ei temperată îl dezamăgea. Ridică din umeri.

— În definitiv, e doar un pat. Nu e necesar să fii geniu ca să ghicești la ce folosește.

Mitch se uită la ea cu o privire uluită.

— Da... e un pat. E mare, pe măsura mea.

— Aha...

Se simțea ridicolă, dintr-o dată ; de altfel, se sufoca. Din păcate, trecerea era blocată de stăpânul rulotei.

— Aha, înțeleg, murmură el, crispându-se brusc. Bănuiești că-mi aduc aici iubitele, așa-i ?

— E adevărat ?

De ce ținea ea să afle ? Pentru propria-i liniște, sau pentru a lungi articolul lui Dirk ?

— Crezi ce vrei ; în afară de sora mea, ești prima femeie care pătrunde în sălașul meu.

— Aha...

Trebuia să iasă de aici cu orice preț. Dar Mitch continua să-i bareze drumul... Privirile lor se întâlniră, se susținură. O picătură de transpirație apăru pe fruntea tinerei, care duse o mână la tâmplă, ușor ametită. Tresări brusc : o sonerie răsună la celălalt capăt al rulotei.

— Salvată de clopoțel, ironiză el înainte să dispară.

Kelly îl urmă.

— Îmi pare rău, Adele, se scuză el față de bătrâna doamnă vizibil speriată. Toate sunetele sunt amplificate, în această căsuță. Bine ! O să ne așezăm la masă, friptura e aproape gata. Kelly, ești bună să-mi aduci cele trei farfurii de pe frigider ? E și sosul tot acolo.

Nu-și dădu osteneala să verifice dacă ea asculta sau nu de ordinul lui : era preocupat să pună fața de masă, în timp ce discuta cu Adele.

Vag tulburată, Kelly așeză cele trei farfurii pe fața de masă de un galben strălucitor. Mitch își puse șorțul de bucătărie fără să se sfiască ; părea a fi în largul lui, păstrând o atitudine tipic masculină.

— Unde e sosul ? îi reaminti el ridicând din sprâncene.

Îmbujorată, Kelly se întoarse să-l ia. Hotărât, de câtăva vreme era distrată. Dacă va continua așa, va deveni la fel de ciudată ca și mătușa ei.

— Vrei să te strecori pe acolo, pe bancă ? Eu o s-o instalez pe Adele la capătul mesei.

Kelly se supuse ascultătoare, pe când el împingea scaunul cu rotile al Adelei spre locul indicat. Foarte mândru de isprava lui, o servi mai întâi pe bătrâna doamnă, apoi pe Kelly. Amândouă se minunară.

— Unde ai găsit creveți roz ? vru să știe Kelly. Sunt enormi ! Sunt proaspeți, nu-i așa ?

— Desigur. Nu sunt un maniac al alimentelor congelate. Tom Waters mi le procură, un pescar care locuiește mai jos în port. Nu i-a prins el, dar

are prioritate de alegere la anumite mărfuri sosite.

Kelly şi Adele se priviră uluite. Tom Waters era un bătrân irascibil, egoist şi sever, care nu-şi împărţea niciodată delicatesele cu ceilalţi locuitori ai insulei.

— Ai noroc! decretă Adele cu respect deosebit. Tom Waters ăsta este un hrăpăreţ.

Mitch se porni pe râs.

— Am ştiut să-l îmbunez discutând cu el despre trecutul lui; îi place mult să descrie expediţiile sale din Insulele Queen Charlotte. Se aprinde când îşi povesteşte aventurile.

Kelly îşi zise că în fond, nu încercase cu adevărat să-l scoată pe Tom din muţenia lui. A fost de ajuns ca Mitch să apară... Asta o enerva; acum înţelegea de ce Dirk fusese atât de frustrat că nu obţinuse nici o întrevedere cu el. Cum să se intereseze cititorii de un bărbat atât de simplu, atât de chibzuit? Cum să le trezească curiozitatea, să le satisfacă nevoia de scandal? Mitch Gardner era extrem de bogat, îşi construia o locuinţă superbă la Eagle Ridge, dar în afară de asta, se comporta ca un om obişnuit.

În tot timpul cinei, Kelly îl observă cu atenţie. Părea să aibă regrete, remuşcări, cu siguranţă comisese câteva fapte condamnabile de-a lungul existenţei lui. Dar care erau acelea?

— Mitchell, cina o fost un deliciu! proclamă Adele la sfârşit. Niciodată n-am mâncat ceva mai gustos!

— Vrei o cafea? După aceea, vom juca un joc de societate.

— O, nu, mulțumesc, Mitchell. Kelly poate să rămână, dar eu prefer să mă duci înapoi la Chanda acum. Sunt obosită.

— Eu... merg eu cu tine, Adele.

— E de-a dreptul inutil! protestă mătușa ei ridicând o mână autoritară. Mitchell mă va duce în camera mea, și mă voi descurca singură. Sunteți tineri, profitați. Nimic nu vă obligă să urmați programul unei antichități ca mine. Kelly, insist.

— Și eu, interveni Mitch. Numai că eu pretind ca invitații mei să spele vasele. Săpunul lichid e pe chiuvetă, adăugă el peste umăr, când se afla deja la ușă.

— Păi, eu...

Neputincioasă, îl văzu împingând către ieșire scaunul cu rotile al Adelei. Îi venea mult mai ușor s-o transporte decât adineauri. Kelly nu avea deloc chef să rămână aici, mai ales în fața acestui munte de farfurii murdare, totuși nu îndrăzni să se împotrivească : i-ar fi creat lui Mitch impresia că-i era frică de el.

Să-i fie frică de el ? Era îngrozită, da. Cu mâinile tremurând, dădu drumul la apă peste pahare. Cum se face că Adele, care supraveghea toate mișcările nepoatei sale, putuse s-o abandoneze în această rulotă în compania lui Mitch Gardner ?

Răspunsul era limpede : Adele trebuia să se bucure în clipa de față de subtilitatea planului ei. Tocmai o ajutase pe Kelly să facă primul pas spre o splendidă căsătorie... Dar Adele nu înțelegea absolut nimic ! Astăzi părinții nu se mai amestecă în viața copiilor. De altfel, cum și-ar putea închipui o clipă că Mitch Gardner s-ar interesa de una precum Kelly Page ? Cunoștea fe-

mei infinit mai sofisticate... Wanessa Walsh, de pildă...

Kelly era posomorâtă atunci când el reveni, după vreo zece minute.

— Văd că nu-ţi pierzi timpul, constată el zărind vasele strălucitoare puse la scurs.

— Ce vrei să spui ? explodă ea, neagră de furie, întorcându-se spre el şi aruncându-i o privire veninoasă.

El tresări uşor, surprins de atâta vehemenţă, dar se stăpâni îndată.

— Am remarcat doar că ai făcut ordine în bucătărie într-un timp record, răspunse el. Nu eşti de aceeaşi părere ?

Apucând o cârpă uscată, el începu să şteargă primele farfurii, pe când Kelly se apuca să spele cratiţa.

— Cred, articulă ea printre dinţi, că greşeşti încurajând-o pe Adele... să-mi plănuiască viitorul. Sunt capabilă să-mi asum răspunderea... Vreau să zic...

— Am priceput, interveni el cu asprime, stivuind farfuriile cu grijă. Nu văd de ce te deranjează. Adele poate pune la cale tot ce doreşte, între noi nu se va întâmpla nimic dacă nu vrem.

— Aha...

Nemaiavând ce să spună, Kelly frecă vasul cu putere.

— Haide, aşază-te. Mai vrei cafea ?

El înşiră o listă lungă de băuturi îndulcite, şi Kelly îl alese pe singurul pe care-l cunoştea dintre ele.

— În dulapul de deasupra ta, găseşti o cutie

cu jocuri, spuse el ocupându-se de pahare și le sticle.

— Jucăm dame, îți convine ? se interesă ea.

— Cu plăcere... Ești o bună jucătoare ? Nu rezist niciodată ispitei de a miza pe o partidă. Desigur, dacă ai avea obiecții în privința asta...

— Depinde de...

Kelly distribui jetoanele.

— Ăăăă... Să ne gândim, murmură el după ce stinse lustra principală... Ia să vedem... Dacă câștigi tu, te invit la cină la un restaurant în Vancouver. Dacă câștig eu... Îți vei petrece noaptea aici cu mine.

Kelly își ținu respirația, încremenită. Mințise ! Nu o găzduise numai pe sora lui în această cămăruță. Câte femei îi căzuseră în brațe, pe acest pat acoperit cu catifea aurie ?

— Eu....

Ea făcu o pauză ; era încredințat că ea va pierde, că va fi o cucerire ușoară de adăugat pe lista lui... Ceea ce nu știa el era faptul că ea excela în acest gen de exercițiu intelectual. Perspectiva de a-l bate era irezistibilă. Își imagina dinainte dezamăgirea lui...

— Foarte bine, încuviință ea cu un calm olimpian. Vrei jetoane negre sau albe ?

— Pe cele negre.

El îi urmări atent privirea, până când Kelly își coborî pleoapele derutată, așezând pionii. Un fior o străbătu pe șira spinării. Nu era răzbunătoare, rânchiunoasă, totuși își savura victoria probabilă asupra acestui nesuferit Mitchell Gardner.

— Joci remarcabil, constată el pe un ton admi-

rativ, pe la jumătatea partidei, când tânăra luase un avans asupra lui.

Ea surâse încântată.

— O să mă duci la „Pinnacle", anunță ea.

Era restaurantul cel mai elegant din Vancouver, iar mâncărurile propuse de bucătarul șef erau peste măsură de scumpe.

— Știi că importă un cuș-cuș autentic din Maroc, muguri de palmier din Hawaii și pui de baltă din Franța ? continuă ea.

Mitch se strâmbă.

— Un prânz la „Pinnacle" mi-ar greva serios bugetul ; am tot interesul să mă concentrez asupra jocului.

Încruntă sprâncenele, foarte absorbit.

— Dacă-l mișc pe ăsta... ai să răspunzi cu acela... Păcat ! E rândul tău...

Kelly mută pionul principal, dar printr-o întâmplare extraordinară, Mitch reuși să-l blocheze... Ea se crispă, încurcată. El schimbase tactica, i-o luase înainte... Strânse din buze, furioasă pe el, pe ea însăși, pe toată lumea.

— Poftim, am câștigat ! conchise el în sfârșit, cu un licăr ironic. Ai luptat din răsputeri, recunosc.

Ea îl contemplă, cu gura căscată. Cât de proastă a putut fi ! De ce rămăsese aici, asemeni unui mier bun de dus la tăiere ? Ar fi putut evada din rulotă când el o condusese pe Adele la Chanda ! De ce nu se gândise la asta ? Era chiar atât de hotărâtă să-i dezvăluie lui Dirk Seward secretele de nemărturisit ale milionarului ?

— Eu... eu o să mă duc acasă, bâigui ea, dar

Mitch se ridică înaintea ei. Nu e nevoie să mă însoțești, cunosc drumul.

— Poftim ?... Ai uitat de pariul nostru ? sugeră el, evident amuzat de situație.

Kelly îl fulgeră cu privirea.

— Tu ai lansat propunerea, nu eu.

— Ai acceptat-o.

— Nu fi ridicol ! Doar n-am să-mi petrec noaptea cu un bărbat pe care abia îl cunosc.

Ea se aplecă pentru a-și lua pulovărul alb.

— Aha, înțeleg, murmură el, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, dezbrăcând-o ostentativ din priviri... Cu alte cuvinte, nu ai ezita, dacă m-ai cunoaște mai bine... Se poate asta imediat, dacă vrei.

Cu un gest felin, suplu și vioi, se apropie spre a o cuprinde în brațe.

— Lasă-mă ! ordonă Kelly cu un glas aspru.

Era ca și cum te-ai ruga de furtună să se oprească.

— Mitch, te implor...

Era înnebunită. Nu, nu era cu putință, era pradă unui coșmar... Să fie prizonieră într-o rulotă, departe, în mijlocul câmpului. Doamne, ce nenorocire ! Și Adele, admițând că auzea strigătele nepoatei sale, nu i-ar putea veni în ajutor. Adele, care avusese ideea absolut genială s-o lase aici cu acest tiran, cu acest monstru...

— Ești frumoasă, îi șușoti el la ureche, buzele lui atingându-i ușor ceafa, mâinile sale alunecând ușor spre piept... Nu-ți poți închipui cât de mult m-ai torturat de-a lungul acestei seri. Te-aș fi îmbrățișat și te-aș fi sărutat, cu sau fără Adele de față...

Val de vorbe suave, insistente, ploaie de sărutări senzuale.

— Mitch...

El strecură un braţ pe la spatele ei, celălalt pe sub genunchi, pentru a o lua pe sus până în dormitor.

Era obişnuit să întâlnească femei din universul său, femei care ştiau să se comporte în asemenea împrejurări. El îşi bătea joc de lipsa ei de experienţă, de stângăcia ei...

— Mitch, eu... Mitch... Niciodată nu am...

— Încetează cu protestele şi recunoaşte că mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu.

În întuneric, observă că el se dezbrăcase în mare grabă... Salteaua se lăsă în jurul lui când se lungi lângă ea.

— Nu înţelegi, băigui ea, înnebunită. Eu nu...

Dar era prea târziu pentru explicaţii, prea târziu pentru a-l avertiza. De altfel, ea se afla într-o stare de confuzie totală. Cum să-şi mai păstreze capul pe umeri, când simţurile o trădau ?

Întreg corpul o trăda. Scoase un geamăt.

— Mitch, eu... eu...

Soneria stridentă a telefonului îi întrerupse mărturisirea.

— Mitch, nu răspunde, îl imploră ea, agăţându-se cu toată puterea de el. Vreau să-ţi spun...

— Ei, micuţo ! surâse el smulgându-se de lângă ea. O fi Dan Culver ; desigur vrea să confirme întâlnirea pe care am fixat-o deunăzi. Numai două minute, adăugă el depunându-i un sărut sonor pe frunte.

Dar nu era Dan Culver. Fără scrupule, fără ruşine, Kelly ascultă tot ce putea auzi din con-

versația ce răzbătea prin peretele subțire al camerei.

— A, bună !

Cu degetele tremurând, Kelly își încheie bluza desfăcută. El se adresa interlocutorului cu gingășie.

— Vino când dorești. Știi cât sunt de nerăbdător să aflu părerea ta despre noua mea casă. Poftim ?... Nu, mai e mult până să fie gata, dar în stadiul în care se află îți va plăcea mult, cred... Perfect. Atunci pe joi. La revedere.

Kelly reveni la realitate. Apelul era de la o femeie, o femeie cu care se va întâlni curând, cu o plăcere enormă... Ea, Kelly, nu însemna nimic pentru el, cel mult o distracție trecătoare. Cum putuse să fie atât de proastă să nu-și dea seama mai devreme ? Era cât pe ce să...

— Ce faci ? se interesă el din ușă.

— Mă întorc acasă, decretă ea, revenindu-și în fire. Nu fac parte din descreieratele care se dau primului venit, fără să gândească. Când mă las în brațele unui bărbat, sunt legată de un sentiment de iubire. Și tu știi, ca și mine, că nu simțim nimic unul pentru celălalt.

— Zău ? ripostă el.

Ea ridică din umeri.

— Când voi face dragoste pentru prima dată, îl asigură ea cu seriozitate, am s-o fac cu un bărbat care ține la mine, cu un bărbat la care țin. Nu va fi doar un simplu pariu. Acum, vrei să mă lași să trec ? Te rog.

Era prea uluit pentru a nu se da în lături. Kelly se precipită spre camera de zi, unde își cu-

lese pulovărul căzut pe jos. El o urmări cu privirea pe când ea se înverşuna asupra clanţei de la uşă.

Luna lumina îndeajuns câmpul până la Chanda, unde Kelly sosi gâfâind, cu inima bătându-i în piept nebuneşte. Se întoarse... Mitch n-o urmărise. În definitiv, de ce să fi venit după ea ? Îi declarase limpede că nu gusta asemenea jocuri meschine în compania lui.

Înaintă mai încet... De ce fusese uluit ?

Pentru că îi mărturisise că ar fi primul ei bărbat ? Un râs nervos îi urcă în gât pe când ajungea la veranda bătrânei case. Săracul ! Ce-ar fi făcut cu o fecioară, care nu voia să i se ofere decât în schimbul unei cereri în căsătorie ?

Merse de-a lungul coridorului cu paşi înăbuşiţi, oprindu-se câteva secunde în faţa camerei Adelei. Respiraţia ei era calmă şi regulată. Liniştită, Kelly intră în refugiul ei. De pe terasă, putea zări luminile rulotei, care promiteau căldură şi confort, mângâieri şi voluptate.

Cât despre dragoste...

CAPITOLUL VI

— Nu te-am auzit când te-ai întors aseară, declară Adele, fixându-şi nepoata cu ochii ei albaştri licărind de maliţie. Ăăăă... v-aţi distrat ?

— Nu prea, nu, răspunse Kelly cu amărăciune

Să fi fost Adele de acord cu „jocul" inventat de Mitch Gardner ? Enervată, tânăra se duse să se aşeze în faţa ferestrei care domina golful. Cerul era cenuşiu, ca şi starea ei sufletească.

Cuminte, Adele opţă pentru un alt subiect de conversaţie. Ea se ridică din pat pentru a savura ceaiul pe care i-l adusese Kelly.

— Kelly, cred că o să mă apuc de cartea mea, în dimineata asta. Mi-a venit inspiraţia.

— Da ? se interesă ea întorcându-se încet către bătrâna domnişoară.

Era ceva rar ca Adele s-o prevină în legătură cu intenţiile ei ; în general, Kelly o descoperea aplecată deasupra mesei, înnegrind pagini după pagini în caietul ei.

Se adâncea atât de mult în munca sa, încât refuza să doarmă şi să mănânce până când nu termina.

— Ai face mai bine să aştepţi până te vindeci complet.

— Nici vorbă de aşa ceva ! i-o întoarse Adele. Mă voi instala în sufragerie, pe scaunul meu cu rotile. Acolo, cel puţin, nu mă vei deranja fără încetare cu trebăluitul tău.

— Bine, încuviinţă Kelly suspinând. Dar cu o condiţie : să iei un mic dejun consistent cu mine acum, şi să accepţi fiecare prânz pe care ţi-l voi aduce.

— Sigur, sigur ! răspunse mătuşa ei enervată, dând la o parte cuvertura. Du-te şi caută-mi bluza de scriitor, vrei ? E undeva prin dulapul ăsta.

Resemnată, Kelly se execută. „Bluza de scriitor", o bluză de bumbac imprimată cu filimică în culori spălăcite, zăcea într-un colţ. Tânăra se ferea s-o spele şi s-o calce...

— Când vrei să ai ilustraţiile ?

Şi ea era nerăbdătoare să se apuce de treabă. Ar fi un mijloc bun de a-l izgoni pe Mitch din gândurile ei, şi de a uita de apropiata vizită a minunatei Vanessa Walsh...

*
* *

— Kelly ? Îmi pare rău pentru alaltăseară, se scuză Dirk la telefon. Ştii şi tu cum stau lucrurile.. Cu câteva zile înainte de definitivarea numărului pentru luna iunie sunt extrem de nervos. Încercam să adun un maximum de articole şi...

— Ai izbutit ?

— Ce anume ?

— Să-ţi atingi scopul. Persoana cu care erai

când te-am sunat... Să presupun că ţi-a acordat un interviu ?

— A, da ! Desigur, a fost Jane Carmeny, ai auzit de ea, nu ? Ştii şi tu cum sunt militantele astea pentru mişcarea feministă. Nu poţi scăpa de ele.

Nu poţi, sau **nu vrei ?** se întrebă Kelly. Jane Carmeny era înaltă, blondă, foarte sigură de farmecele sale. Nu se hrănea cu principii arhaice precum : „un singur bărbat, o singură iubire"... I-ar fi plăcut desigur lui Mitch Gardner... În mod ciudat, Kelly era mai enervată de acest gând decât de legătura dintre Dirk şi acea creatură de vis.

— Da, te înţeleg, murmură ea.

Detaşarea ei îi provocă lui Dirk o reacţie foarte vie.

— Te-ai supărat cumva ? o întrebă el bănuitor. Şi tu ? Cum îţi duci zilele în Chanda ? Te-ai reîntâlnit cu unul din iubiţii tăi de altădată ? Ai aţâţat cumva flacăra unei pasiuni de odinioară ?

Kelly nu-şi putu stăpâni un surâs gândindu-se la Doug.

— Nu, Dirk, am alte griji.

— Ţi-ai făcut timp să te informezi despre milionarul acela, sper ? continuă el, fără a-şi da osteneala de a se interesa de sănătatea ei, sau cea a mătuşii ei. Am rezervat un spaţiu larg pentru acest reportaj în numărul din iunie şi contez pe tine, îngeraşule.

„Îngeraşule"... Lui Kelly i se făcu greaţă. Deschisese gura să-l anunţe că Vanessa Walsh urma să vină peste câteva zile, apoi se răzgândi.

— Sosesc vineri. Am să-ţi vorbesc despre asta atunci.

Dirk interpretă în felul său răceala prietenei lui.

— Aha, înțeleg... Bătrâna zgripțuroaică este prin apropiere, și tu nu poți vorbi. Perfect, în cazul acesta, pe vineri. O să prânzim împreună.

Fără să aștepte răspunsul ei, închise. Kelly fixă cu atenție aparatul amuțit. „Bătrâna zgripțuroaică" era prea ocupată cu scrisul poveștii pentru a se îngriji de manevrele nepoatei sale și de Dirk. Hotărât, redactorul șef al revistei „Uptown" era de un egocentrism redutabil ! Mitch s-ar fi interesat de Adele...

Ea reveni în bucătărie să termine de spălat vasele. Adele abia se atinsese de cină, în ciuda înțelegerii încheiate în aceeași dimineață.

Kelly puse la loc spălătorul de vase, necăjită. Ce să facă ?

Regreta că Adele nu avusese niciodată un televizor : acest gen de activitate, care nu pretindea nici un efort din partea sa, ar fi calmat-o într-un moment ca acesta. Neavând treabă, descumpănită, își prepară o cafea pe care o bău în bucătărie. Cum trăise Adele în toți acești ani într-o astfel de izolare ? Nu visase niciodată să audă o altă voce, să împartă grijile și bucuriile cu cineva, în timpul serilor lungi de iarnă ?

Kelly se crispă pe neașteptate. Un pas greu și autoritar răsună pe verandă. Ea își reținu răsuflarea : de câțiva ani insula era bântuită de delincvenți mărunți, pentru care Chanda, izolată, putea fi o pradă aleasă.

Clătinându-se pe picioare, se încumetă să ajungă până în salon.

— Cine-i acolo ?

— Kelly, sunt eu, nu-ţi fie teamă, o anunţă Mitch.

Ea răsuflă uşurată şi alergă să-i deschidă.

— Oh, Mitch, mă speriasem ! exclamă ea tremurând. Credeam că este vreun hoţ... Tu... Ce doreşti ?

— Telefonul meu s-a defectat, ca de obicei, şi mă întrebam dacă mi-ai permite să-l folosesc pe al vostru.

Atitudinea lui atât de umilă o surprinse ; îl privi îndelung fără să reacţioneze, fără să înţeleagă. Oare se va scuza pentru comportamentul neplăcut de aseară ? Simţi dintr-o dată că-i poartă pică pentru asta.

— Intră, te rog.

Ea încremeni, atunci când o bănuială îi trecu deodată prin minte. Telefonul lui era într-adevăr defect, sau inventase motivul ?... Pentru ce ? Ca să-şi repete avansurile de aseară ?

— Ăăă... Te hotărăşti să te dai la o parte şi să mă laşi să trec, sau ai de gând să-mi aduci telefonul aici ?

— Ah ! Scuză-mă !

Ea se dădu înapoi un pas, având grijă să închidă discret uşa în urma lui.

— Adele a început să lucreze la carte, explică ea în şoaptă.

— Nu cumva o deranjez ?

— Oh, nu... Nu... Nu te-ar vedea, nici dacă ai da năvală la masa ei. Atâta timp cât scrie, nimic altceva nu mai contează. Eu... Eu... voi fi în bucătărie, mai spuse ea. Îşi impuse să se întoarcă în refugiul său, în timp ce el se îndreptă spre apa-

rat. Ea simţea un nod în gât. De ce îi precizase locul unde se va afla ? Pentru a-l invita să vină după ea ?

Desluşi murmurul unei conversaţii prin peretele subţire. Jenată, luă ceaşca de cafea pentru a se posta lângă fereastră. Nu voia să asculte... Nu dorea să-l audă susurând vorbe tandre altei femei... Doamne ! Era cu putinţă una ca asta ? Era într-adevăr îndrăgostită de el ?

Sigur că nu ! se dojeni ea pe dată... Un declic slab îi semnală terminarea convorbirii. Tresări când el bătu la uşă.

— Uite, ia asta, spuse el punând un bilet pe bufet. Sora mea face parte dintre acele persoane care se hotărăsc cu greu...

Sora lui ! Un sentiment de euforie puse stăpânire pe întreaga ei fiinţă.

— Vrei... Pot să-ţi ofer o cafea, sau...

— Ar fi perfect, mulţumesc. Dar cu condiţia să n-o deranjez pe Adele.

— Nicidecum ! îl linişti ea cu amabilitate.

— Mulţumesc.

Îşi lăsă vesta bej pe spătarul unui scăun, dar în loc să se aşeze, se apropie de fereastra care dădea spre grădina cufundată în întuneric. Cu mâinile în buzunare, cu chipul impasibil, fixa întunericul. Cu umerii uşor aduşi, părea preocupat. Lui Kelly, propria-i voce suna fals.

— Poftim, e gata...

Ea profitase de asta pentru a-şi reîncălzi cafeaua.

— Vrei... vrei ceva de mâncare, o prăjitură, biscuiţi ?

El clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, asta îmi este de ajuns.

O tăcere apăsătoare îi învălui. Kelly căută cu febrilitate să spună ceva. Era supărat, după incidentul de aseară ? Era furios că ea se eschivase în ultima clipă ? Nu putea să-l condamne pentru asta. Ea acceptase provocarea, fusese îndreptăţit să aştepte de la ea...

— Şi la tine acasă, toată lumea e bine ? se interesă ea cam fără noimă.

Mitch, cufundat în gânduri, reveni la realitate

— Poftim ?

Kelly înghiţi în sec.

— Sora ta... aceea cu care ai vorbit adineauri.

— A... da, e foarte bine.

Din nou, el se refugiase într-un mutism posomorât. Iritarea lui Kelly crescu. Deschise gura, pregătindu-se să-i propună încă o cafea, apoi o închise, căci el se hotărî să vorbească.

— Eu... eu n-am venit doar pentru a telefona, mărturisi el.

Gâtul lui Kelly se strânse dureros. El îşi cere scuze... Totuşi, când văzu în ochii lui o lucire stranie, aproape tristă, îşi reproşă lipsa de indulgenţă.

— Eu... eu nu prea ştiu cum să încep, reluă el cu o voce fără inflexiuni. Ţin să-ţi spun că ceea ce s-a întâmplat aseară... sau mai curând ceea ce era să se întâmple... nu avea nici o semnificaţie sentimentală pentru mine.

Kelly scoase un geamăt, dar el îl ignoră.

— Sunt un om obisnuit. Nu pot să neg că numeroase femei au avut ocazia să-mi... împodobească existenţa din când în când. Totuşi, aceste

femei își știau lungul nasului, cum se spune în mod vulgar. Nu așteptau nimic de la mine, știau că niciodată nu vor avea un loc privilegiat în existența mea.

— Ei și ? Ce anume îți dă dreptul să crezi că mă interesezi, ca viitor soț ? ripostă ea. Mă cunoști prea puțin.

— O, te cunosc mai bine decât crezi, replică el surâzând.

Îi acoperi mâna tinerei cu a sa, prinzându-i-o atunci când ea vru să și-o retragă.

— O fată ca tine, care spune că face dragoste pentru prima dată, este neapărat romantică. Visează la o căsătorie agreabilă, în care toți sunt fericiți pentru totdeauna. Ești fermecătoare, Kelly, adăugă el, cu ochii lui căprui cufundați în ai ei, și chiar în clipa asta, consider că nimic nu este mai minunat decât să am o legătură cu tine. Dar este imposibil. Meriți un om care să-ți împărtășească speranțele și ambițiile, nu unul ca mine, mult mai în vârstă și mai ales... strașnic de deziluzionat.

— Dacă te-aș considera ca pe un eventual soț, aș fi acționat desigur altfel încă de la început. Nu mai sunt copil, Mitch, locuiesc la Vancouver de mulți ani. Știu ce înseamnă viața, știu că nu este ușoară. Să nu mă judeci greșit ; nu sunt o ipocrită. Cred sincer că un bărbat și o femeie pot trăi în armonie unul lângă celălalt, dar nu pretind pentru atât că mariajul este unica soluție !

— Ai dreptate, mormăi el. Iartă-mă dacă vorbele mele îți par cam părintești. Este adevărat, în anumite împrejurări, un cuplu poate funcțio-

na. Dar în cazul meu, este de domeniul imposibilului.

— De ce în cazul tău ? Ce ai tu atât de deosebit, atât de extraordinar ? izbucni ea cu sprâncenele încruntate... Ai iubit cândva, presupuse ea, deodată calmată. Te-ai îndrăgostit de o femeie, și ai fost dezamăgit... Așa-i, Mitch ?

— E o altă poveste, și nu te privește.

— De ce nu, Mitch ?

Ea se ridică, susținându-i privirea fără să clipească.

— Ai venit aici, în seara asta, pentru a-mi spulbera iluziile fanteziste. Am dreptate să te întreb de ce, nu ?

O clipă, crezu că-i va întoarce spatele și va pleca. Totuși, după o ezitare abia perceptibilă, el ridică din umeri, apoi se așeză.

— Bine, oftă el. Am să-ți povestesc, dar înainte de asta, aș mai dori o cafea, te rog.

El îi întinse ceașca goală, cu gura schimonosită de un rictus care se dorea a fi un zâmbet.

Kelly se supuse în tăcere. Inima îi bătea slab. Îi va destăinui el oare secretele trecutului său ? Avea să afle, în sfârșit, ce anume provoca atât de mult curiozitatea lui Dirk Seward ? Nu... Nu era momentul să se gândească la redactorul șef al revistei „Uptown" și la pasiunea lui pentru scandal. Era tulburată, dar nu înțelegea de ce.

Revenind către el, vru să-l liniștească :

— Dacă... dacă nu ai chef să vorbești despre asta, te înțeleg. Nu voiam să fiu indiscretă. Nu am de ce să mă amestec în...

Cuvintele i se stinseră pe buze : Mitch o contempla cu o privire pătrunzătoare.

— Uite, se destăinui el, ca şi cum se pregătea să-i spună o poveste... La vârsta ta, eram îndrăgostit nebuneşte de o fată. Era fermecătoare. Îţi semăna un pic, de altfel, avea părul negru şi ochii albaştri... mai deschişi la culoare decât ai tăi. Ne-am cunoscut în liceu. Am ieşit împreună, dar nu a vrut deloc să-mi cedeze.

Tăcu o clipă.

— Prefera să aştepte până la căsătorie. Am respectat lucrul acesta. Iată pentru ce... pentru ce, reluă el, cu o notă de acreală în glas, am avut un şoc groaznic în ziua în care sora mea m-a sunat pentru a mă înştiinţa că Debby fusese găsită moartă în apartamentul său. Poliţia voia să interogheze toţi bărbaţii cu care era în... graţii şi pe care-i cunoscuse.

— Oh, Mitch ! şopti Kelly, consternată.

Tot soiul de emoţii contradictorii năvăliră în mintea ei. Regreta că-l obligase să vorbească. Aceste amintiri erau penibil de evocat.

— Câtva timp, am fost considerat suspectul numărul unu, povesti el în continuare, cu ochii lucitori. Ba chiar am fost supravegheat timp de două săptămâni. Erau convinşi că descoperisem din întâmplare purtarea ei şi îmi pierdusem mintile. Că aş fi putut s-o ucid dacă aş fi fost la curent cu asta ; dar nu ştiam nimic. M-au lăsat în pace imediat după ce au găsit vinovatul. Un bărbat de vreo treizeci de ani, un avocat, cred. Poate că ea îl ameninţase... Negru de mânie, mâhnit, disperat, m-am înhămat cu îndârjire în muncă. După zece ani, mi-am dat seama că am tot ce-mi pot dori. Dacă aş hotărî să mă retrag, aş putea s-o fac...

— Ai **totul,** Mitch ? se interesă ea cu blândeţe. Cât de mult ar fi dorit să-l îmbuneze. Cât de mult şi-ar fi dorit să se arunce în braţele lui, să se cuibărească la pieptul lui. Dar el n-ar îngădui în preajmă prezenţa unei fete care semăna atât de mult cu aceea care odinioară l-a înşelat !

— Dispun de tot ceea ce se poate obţine datorită banului, rectifică el cu calm, dând pe gât ultima picătură de cafea, înainte de a se ridica. N-am mai pomenit de Debby de la acea dramă. Părinţii mei nu ştiu ce s-a întâmplat, aş aprecia dacă ai păstra secretul pentru tine.

— Drept cine mă iei ? protestă Kelly, revoltată şi întristată.

De data asta, Mitch surâse cu gingăşie.

— Îţi cer iertare. Bine... Te las. Du-te repede la culcare. Te-am reţinut mai târziu ca de obicei, nu-i aşa ?

— De unde ştii ? îl întrebă ea urmându-l în vestibul.

— Văd lumina din camera ta stingându-se la ora zece, o lămuri el.

Trecură în vârful picioarelor prin faţa sufrageriei, unde Adele continua să scrie.

— Ai şi tu tabieturile tale, o tachină el fără răutate. Intri în cameră la nouă şi jumătate şi, o jumătate de oră mai târziu, totul se cufundă în întuneric.

— Serile sunt destul de triste, aici. Adele se culcă devreme şi se scoală devreme. Nu are nici măcar un aparat de radio, estě complet izolată de lumea exterioară.

Kelly se lipi de uşă, şi Mitch ieşi pe verandă. Faţa lui era în întuneric.

— Noapte bună, Kelly, îi ură el cu glas răguşit.

Apoi, cu o mişcare rapidă, se aplecă pentru a-i atinge buzele cu un sărut.

— Pentru mine tot frumoasă rămâi. Cândva, poate când vom fi mai maturi, mai în vârstă...

— Voi visa încă la o nuntă, îmbrăcată în rochie albă, şi la coroniţa cu flori de portocal, îl întrerupse ea în vervă.

Mitch râse, apoi îi întoarse spatele dispărând în noapte.

— Adele, ai nevoie de ceva ? întrebă Kelly intrând la mătuşa sa în sufragerie.

Bătrâna îşi ridică brusc capul.

— Nu, nu, mulţumesc, Kelly. Du-te la culcare, o să isprăvesc peste două ore, cred.

Kelly îi mângâie obrazul cu afecţiune.

— Unde găseşti atâta putere ? Ar trebui să dormi şi să termini mâine dimineaţă.

— Ştii prea bine că nu mă las până nu termin, replică Adele, foarte încordată, nerăbdătoare să se apuce din nou de treabă. Nu te nelinişti pentru mine, scumpa mea. Mâine o să dorm toată ziua, dacă trebuie. Şi nu am nevoie de tine ca să merg la culcare, mă voi descurca foarte bine de una singură. Du-te, te rog !

Resemnată, Kelly îi dădu ascultare. Întârzie câteva minute în bucătărie pentru a spăla ceştile, apoi se îndreptă spre camera ei.

Lungită în pat, deschise romanul din care începuse să citească. Parcurse distrată o pagină, apoi privi fix în tavan. Unde era Mitch în clipa asta ? Urmărea de la fereastra lui jocul de lumini ? Îndemnată de un instinct pe care nu-l pu-

lea stăpâni, stinse veioza. În niri un caz el nu trebuia să afle că în această seară ea suferea de insomnie!

Tot felul de imagini colorate prinseră contur în mintea ei...

Şi-l închipuia pe Mitch, tânăr, frumos, îndrăgostit nebuneşte de o fată care-l ţinea la o distanţă respectabilă... în timp ce ea satisfăcea dorinţele trupeşti ale altor bărbaţi... Cum de putuse Debby să facă acest joc dublu?

Experienţa trebuie să fi fost dureroasă pentru el. Astăzi, nu-l mai interesau decât femei ca Vanessa Walsh, care nu-i datora nimic, şi căreia nu-i datora ceva...

Iar lui Dirk... Niciodată... Niciodată nu-i va destăinui mărturisirile făcute de Mitch. Nu numai pentru că-l iubea pe Mitch, dar...

Se crispă, cu răsuflarea întretăiată. Îl iubea! Dumnezeule! Ce se întâmplase cu ea? Îl iubea. Continua să-l iubească... dar în zadar!

Trebuia neapărat să găsească un mijloc pentru a-l îmbuna...

*
* *

Adele a fost aceea care, fără să vrea, îi prezentă o soluţie. Terminându-şi basmul, duminică seara târziu, se porni s-o sâcâie pe Kelly chiar în ziua următoare: când avea de gând nepoata ei să se ocupe de ilustraţii?

— Sunt la fel de nerăbdătoare ca şi tine să mă apuc de treabă, replică tânăra, dar n-am văzut-o încă pe vidra Luisa a ta. Aş vrea cel puţin

să fac vreo câteva fotografii înainte de a schița primele desene.

— Nu a mai dat pe aici de la venirea ta ; oricum, nu s-a apropiat de chei, răspunse Adele. Totuși, îți va fi mai ușor să-ți iei aparatul și s-o fotografiezi de pe Eagle Ridge, cu tele-nu-știu-cum.

— Teleobiectivul, completă Kelly. De unde știi că aș putea s-o văd de pe Eagle Ridge ?

— Pentru că, scumpa mea, aceste creaturi preferă liniștea oferită de Harris Bay în această perioadă a anului. De la înălțime, pozele vor fi extraordinare, sunt convinsă de asta.

— Într-adevăr, încuviință Kelly, entuziasmată din senin. Perfect... Mă voi duce chiar mâine. Totuși, îmi vor trebui vreo două zile ca să obțin un rezultat satisfăcător.

În dimineața următoare, se cățără pe dealul Eagle Ridge, cu sentimente mai potolite. Locul era pustiu. Scheletul casei era construit în întregime, câteva grinzi nefolosite zăceau lângă garaj. Ce transformare ! se gândi ea, uimită, plimbându-se prin interiorul acestei structuri. Salonul era imens... Își dădu seama de asta când se opri în fața ferestrei, deja instalată, pentru a admira panorama spectaculoasă.

Cele ca Vanessa Walsh ale lui Mitch ar fi în stare să aprecieze asemenea frumusețe ? S-ar minuna ele văzând cum vulturii plutesc pe curenții de aer ? Ar fi ele sensibile la splendorile apusului de soare ? Poate... Dar niciodată atât de mult ca ea, Kelly Page... căreia locurile acestea de vis îi aparțineră dintotdeauna. Un val de lacrimi i se urcă în ochi.

— Aha ! Te-ai hotărât în sfârşit să mă vizitezi, şopti Mitch în spatele ei.

Ea clipi furioasă, îşi stăpâni suspinul şi se întoarse ; silueta înaltă a lui Mitch domina capul scării.

— Eu... eu nu te-am auzit, îngăimă ea tulburată.

Veni spre ea surâzând şi arătă cu degetul spre aparatul de fotografiat de la gâtul ei.

— E cam devreme pentru reportajul **Case şi grădini**, nu crezi ?

Kelly privi obiectul ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— A... da, aşa este. Ăăă... Adele voia să fotografiez vidra pe care a desemnat-o ca personaj principal în povestea ei.

— De aici ? se interesă el, uitându-se îndelung la părul ei negru minunat, mătăsos şi strălucitor, adunat în coadă de cal, la bărbia ei care se încăpăţâna să tremure...

— Nu, eu... Dacă tot mă aflu aici, am vrut să profit ca să cercetez locurile, să... văd în ce stadiu se află lucrările, bâigui ea, furioasă că se simţea atât de stânjenită. Eu... Sper că nu te deranjez ?

— Nicidecum. Vino, am să-ţi arăt restul. Zidurile fiind clădite, se poate vedea mai uşor cum va arăta locuinţa.. Uite sufrageria, desigur, şi usa care va da în bucătărie... Apropo, ai putea să-mi dai ceva sfaturi : nu prea ştiu cum să plasez mobila ; femeile se pricep mult mai bine decât bărbaţii în acest domeniu.

De acolo, o conduse într-o încăpere vastă cu forme neregulate, în centrul căreia trona o vatră

circulară : pentru asta era nevoie de bușteni imenși.

Temătoare să nu-și trădeze emoția, Kelly adoptă un ton vesel.

— Ai cumva de gând să te joci de-a hoții și vardiștii ? îl întrebă ea.

Mitch zâmbi.

— O, nu ! Asta va fi camera de zi. A fost concepută astfel pentru ca o soție să-și poată vedea de treburile bucătăriei, supraveghindu-i în același timp și pe copii.

Care soție ? Care copii ? Întrebările care-i treceau prin minte i se citeau pe față.

— Nu va fi vorba neapărat de soția mea, nici de copiii mei, preciză el fără s-o slăbească din ochi. Aș putea la fel de bine să mă decid să vând vila

— S-o vinzi ? Dar e imposibil ! exclamă ea indignată.

— De ce ? Sunt proprietarul lui Eagle Ridge, fac ce-mi place.

— Păi...

Descumpănită, scrută împrejurimile. Abia începuse să se obișnuiască cu prezența lui Mitch Gardner în acel loc.

— La... la ce vor servi toate aceste tejghele ? vru să știe ea, arătând spre trei mese masive împrăștiate în viitoarea bucătărie.

Mitch nu-i răspunse imediat ; se apropie de ea

— Am conceput aceste mici tejghele în funcție de etapele diferite ale preparării mâncărurilor. Roboții de bucătărie vor avea un amplasament fix, nu va mai trebui să fie scoși din dulap și in-

stalaţi, ceea ce este destul de supărător atunci când eşti grăbit. Acesta va fi practic pentru curăţatul legumelor ; uite... chiuveta, suportul pentru scurs. Iar acela placat cu marmură va fi ideal pentru prepararea dulciurilor. Ce părere ai ?

Opinia lui Kelly părea să-l intereseze în cel mai înalt grad, şi ea se simţea flatată. Totuşi, nu era momentul să se dea în vileag.

— Dacă aş avea bani, aş cumpăra totul ! glumi ea. Nu văd de ce ai nevoie de sfaturile mele. Mai am mult până să devin o bucătăreasă foarte pricepută !

Ea inspiră adânc, admirând cu invidie acea sală spaţioasă, în care totul fusese planificat cu meticulozitate.

— Totuşi, adăugă ea după un scurt moment de gândire, într-un rai ca acesta, sunt sigură că aş progresa rapid.

Poate i-ar plăcea să angajeze o bucătăreasă ? Ba nu, viitoarea lui consoartă ar pretinde să aibă în slujba sa un bucătar cu şorţ alb imaculat.

— Vino după mine, îi sugeră el antrenând-o spre celălalt capăt al încăperii. Aş vrea mai ales să-ţi cer părerea dacă maşinile de spălat ar trebui plasate aici, sau în alt loc, mai puţin vizibil.

— Depinde, murmură ea, cu capul înclinat într-o parte. Dacă femeia de care-mi vorbeşti vrea să-i ţină pe copii sub observaţie în timp ce pregăteşte mâncarea, ar fi mulţumită, pentru aceleaşi motive, să se poată ocupa de spălat şi de călcat în condiţii asemănătoare. Pe de altă parte... dacă această casă este destinată unui celibatar, nimic

nu te oprește să le atribui o încăpere mai îndepărtată. Raționamentul meu îți este pe plac ? Sigur că nu...

— Ăăă, ba da... în sfârșit, da și nu. Înțelegi, încă nu știu dacă locuința va adăposti un bărbat singur sau o familie întreagă.

— La capitolul ăsta, nu am ce sfat să-ți dau, replică ea cu vioiciune... Și culoarul ăsta ? Unde duce ?

— Vino, o încurajă el strecurându-și un braț pe sub al ei.

Merseră de-a lungul holului care ducea spre viitoarea încăpere destinată îmbrăcăminții, în care toți pereții erau acoperiți cu dulapuri și comode, apoi intrară în dormitor.

Kelly rămase pe loc, uluită. Din locul unde urma să fie amplasat patul, fericiții ocupanți puteau admira o priveliște spectaculoasă a oceanului și a insulelor în zare. Ceva mai departe, sala de baie, deja prevăzută cu o cadă-piscină și saună, dădea spre muntele acoperit cu conifere aflat dincolo de Eagle Ridge. Kelly își ținu respirația : va să zică așa trăiau milionarii, deci acesta însemna luxul...

— E... e splendid, sfârși ea prin a observa, nemaiștiind ce să zică.

Încruntarea sprâncenelor lui Mitch îi arătă că era dezamăgit de reacția ei : lipsa de entuziasm a fetei îl surprindea, după cât se părea. Dar Kelly se gândea deja la altceva : își închipuia anevoie o femeie ca Vanessa Walsh în acest decor. Aceasta ar suporta cu dificultate singurătatea, izolarea.

— E splendid, repetă ea.

— Crezi că o femeie ar putea locui fericită aici, în ciuda izolării ?

Kelly făcu o mutră dispreţuitoare.

— Poate ar trebui să pui întrebarea acelei persoane, replică ea, cu gândul în altă parte... Acum, dacă nu ţi-e cu supărare, am să mă apuc de treabă. Adele este foarte nerăbdătoare să vadă fotografiile Luisei, şi aş vrea să am câteva clişee înainte de a mă întoarce acasă ca ´să pregătesc prânzul...

— Cu multă plăcere, du-te la treabă...

Mitch o însoţi în sens invers, până la ieşire.

— Adele a terminat de scris ? întrebă el când ieşiră afară.

— Da, şi este nerăbdătoare să aibă ilustraţiile, ca să trimită totul editorului său. În general, procedez astfel : măresc pozele ca să nu omit nici un detaliu.

Explicaţia îi păru ridicolă, totuşi Mitch o acceptă. Îi făcu semn cu mâna înainte să urce la el.

— Eşti liberă să vii când doreşti ! Pe curând!

— Mulţumesc.

Orbită de lacrimi, coborî în goană la marginea falezei care domina golful Harris. De ce se afla într-o asemenea stare ? De ce era geloasă la gândul că Vanessa Walsh ar veni poate să se instaleze aici ? De ce-i purta pică dinainte ? Pentru că această devoratoare de bărbaţi nu ar fi în stare să aprecieze un asemenea decor !

Îşi reglă aparatul : vidra se hârjonea cu suratele sale în jos, pe stâncă.

O să se concentreze asupra muncii sale, o să-l uite pe Mitch. Dacă se îndrăgostea de femei frivole şi neserioase, treaba lui !

CAPITOLUL VII

— Chiar ai nevoie de mai multe fotografii, scumpa mea? se interesă Adele, joi dimineața când Kelly pătrunse în bucătărie.

Atârnându-și aparatul de gât, tânăra răspunse pe un ton sec:

— Nu sunt sigură că pozele de alaltăieri sunt bune, prefer să fiu prevăzătoare. Oricum, toate vor fi developate în laboratoarele revistei „Uptown" chiar mâine. Jim Ferrer, responsabilul laboratorului, este un bun coleg, se va ocupa de asta cu plăcere.

— Îi vei permite „tipului" să te rețină la el, nu-i așa?

Adele era ciudat de neliniștită și Kelly o potoli cu un zâmbet afectuos și un sărut pe frunte.

— Mă voi întoarce mâine seară, promise ea. Voi sosi poate destul de târziu, de aceea îți voi pregăti cina. Mă văd cu două-trei persoane ca să-mi organizez munca pentru săptămânile următoare.

— Ar trebui să urmezi sfatul lui Mitchell și să te instalezi aici definitiv, scânci mătușa ei. Ți-ar face rost de contracte, datorită prietenilor și asociaților săi, și...

— Nu sunt pregătită să prind rădăcini, ripostă Kelly. Voi fi aici peste o oră sau două, Adele.

— De ce să nu-l invităm pe Mitchell la cină? Avem destulă mâncare, şi...

— Nu cred să-l întâlnesc astăzi. Aşteaptă pe cineva de la Vancouver, va fi probabil foarte ocupat.

— Aha! Bine atunci, murmură Adele... Eşti fermecătoare în dimineaţa asta.

Kelly fugi în grabă, cu acest compliment care-i răsuna în urechi. Adele reuşea să-şi conducă existenţa cu convingerea că acţiona într-un fel sau altul potrivit dorinţelor celorlalţi; nu ascundea cât de fericită ar fi să-şi vadă nepoata adorată şi pe milionarul de la Eagle Ridge făcându-şi jurăminte de dragoste eternă... Biata Adele!

Oricum, Kelly era sigură că nu-l va zări, de vreme ce Vanessa Walsh ar fi aici.

Adevărat? Rămase în loc la jumătatea drumului, furioasă pe sine. De ce acordase atât de multă atenţie îmbrăcăminţii, coafatului şi machiajului? Era totuşi simplu... În caz că l-ar întâlni, nu voia să se simtă ridicolă în faţa minunatei Vanessa...

Reluă urcuşul întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară dacă Mitch ştia dinainte cine va fi femeia care să supravegheze copiii, pregătind în acelaşi timp prânzul în bucătăria lui ultramodernă...

Gâfâind, răbuti în fine să ajungă la destinaţie, dar un sentiment de decepţie o învălui: locul era pustiu. Maşina lui Mitch, parcată de obicei în faţa rulotei, dispăruse...

Enervată, întoarse spatele rulotei pentru a se apropia de faleză, de unde va putea să fotografieze vidra... Animalele nu erau acolo. Fata se instală pe o piatră plată pentru a o aştepta.

Dacă în douăzeci de minute nu se va întâmpla nimic, se va întoarce cu coada între picioare la Chanda. Mitch va sosi probabil peste o jumătate de oră şi ea nu l-ar întâlni.

O mişcare în apele din jurul falezei îi atrase deodată atenţia şi Kelly uită de planurile sale. Fotografie vidra şi pe tovarăşii ei din toate unghiurile apoi, pe neaşteptate, când să apese pe butonul aparatului pentru ultima oară, se crispă. Se auzeau nişte voci... Ajungeau până la ea de sus.

Ei poftim ! Mitch se întorsese mai curând decât prevăzuse ! Se uită la ceas. Absorbită de ceea ce făcea, nu-şi dăduse seama de trecerea timpului. Se prinsese în propria-i capcană. Se ridică cu prudenţă, ţinându-şi respiraţia... Două siluete se îndreptau către casă...

Vanessa Walsh, înaltă, agilă, cu bucle castanii, era parcă mai frumoasă decât pretindeau ziariştii. Nu era numai încântătoare, avea clasă...

Kelly privi prin vizorul aparatului său de fotografiat. Chiar în clipa când făcea fotografia, Vanessa, împiedicându-se de o piatră, căzu în braţele lui Mitch.

Amândoi se priviră râzând în hohote. Inima lui Kelly se strânse. Mitch, simţind prezenţa unei a treia persoane, ridică ochii. Cu un braţ în jurul taliei Vanessei, înaintă spre Kelly care nu mai mişca, anihilată de groază şi de jenă.

— Iar faci fotografii ? se interesă el surâzând.

Ea este Kelly Page, încântătoarea mea vecină, de care ți-am vorbit adesea. Kelly, ți-o prezint pe...

— Știu, interveni Kelly brusc. Sunteți Vanessa Walsh. Ce mai faceți ?

S-ar fi mulțumit cu un simplu salut, dar Vanessa se grăbi să-i întindă mâna și, contrar dorinței sale, Kelly trebui să i-o strângă.

— Dumnezeule mare, sunt atât de celebră ?! exclamă Vanessa pe un ton ironic.

— Nu, replică Mitch, dar nici necunoscută nu ești. Kelly lucrează pentru mai multe reviste în regiunea Vancouver și a avut numeroase ocazii să audă de tine.

— Da ?

Era o presupunere a lui Kelly, sau deslușise un licăr de suspiciune în acei superbi ochi verzi ?

— Trebuie să fie o muncă pasionantă.

— Eu...

— Kelly nu scrie articole, explică Mitch, le ilustrează. Chiar voiam să-ți vorbesc despre operele sale. Este foarte dotată pentru pictură. Am avut ocazia să-i admir picturile și una din acuarele ; cred că ar fi interesată să-i vezi lucrările. Tablourile ei amintesc cumva de cele ale Lindei Gosgard, numai că ale ei au mai multă sensibilitate.

— A, da, e captivant, într-adevăr, încuviință Vanessa, cercetând-o pe fată cu o privire pătrunzătoare. Da, Kelly, aș dori mult să-ți văd pânzele. Consider că trebuie să-i încurajăm și să-i ajutăm cât mai mult pe artiștii noștri. Trebuie să spun că niciodată până acum n-am întâlnit o persoană atât de drăguță ca dumneata, adăugă ea cu sin-

ceritate. Este păcat că atâtea femei, în ziua de azi, se bazează numai pe fizicul lor pentru a reuși în viață, în loc să se dedice talentelor lor.

Kelly era prea uluită ca să reacționeze.

Murmură cu stângăcie :

— Mulțumesc, sunteți foarte amabilă. Totuși, înainte de a mă aprecia cu atâta îngăduință, ar trebui să vă faceți o părere despre lucrările mele.

— Este posibil ?

Vanessa se întoarse entuziasmată spre Mitch.

— Nimic nu mă obligă să mă întorc acasă târziu după-amiază. Îl cunoști pe Georges, nu-și face griji niciodată, doar dacă ajung acasă seara, după el.

Kelly își reveni în fire. Luă o atitudine mândră.

— Regret, dar mătușa mea este bolnavă din cauza unui accident recent și nu îndrăznesc s-o deranjez cu vizitatori în clipa de față. Oricum, majoritatea crochiurilor se află în atelierul meu din Vancouver. Dacă vreți să le vedeți, ne vom putea întâlni acolo.

Ea se exprima cu o anumită amărăciune, și-i era necaz că-și trăda emoția. Adulterul era permis într-o mai mare măsură în timpul zilei, în orele de lucru ?

— O să aranjăm asta, interveni cu calm Mitch, în timp ce se uita la Kelly cu o privire nedumerită. Vanessa, acum vino cu mine, vom vizita casa. Sunt sigur că-ți va plăcea. Nu e terminată, firește, dar...

Păru să-și aducă aminte dintr-o dată de existența lui Kelly.

— Vrei să ne însoțești ?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, încercând să fie politicoasă. Trebuie să mă întorc, Adele își așteaptă prânzul. Sunt bucuroasă că v-am întâlnit, doamnă... Walsh.

— Și eu, Kelly, o asigură cealaltă cu un surâs blând. Mitch va fi mesagerul nostru, el va fixa data viitoarei noastre întâlniri la Vancouver, dacă ești de acord. La revedere !

Fără a aștepta un răspuns din partea tinerei, plecă la braț cu Mitch.

— La naiba, la naiba ! repetă Kelly alergând în direcția Chandei. Vanessa își jucase la perfecție rolul de eroină fragilă, pe când ea fusese de plâns în rolul vecinei geloase.

— Ai găsit ce voiai ? o întrebă Adele când ea pătrunse în salon, câteva minute mai târziu, asemeni unei vijelii.

— Nu ! Ăăă... ba da, am toate fotografiile necesare... Ce ai vrea să mănânci ?

*
* *

Bătrânul Volkswagen al Adelei părea foarte intimidat de circulația infernală din Vancouver și Kelly suspină ușurată când putu să parcheze mașina în parcarea de sub imobilul revistei „Uptown".

Ascensorul o duse până la etajul opt unde era instalată redacția revistei. Kelly ieși din lift netezindu-și cu mișcări mașinale fusta bleumarin. După ce trecuse de intrarea impunătoare, ambianța tihnită se transforma ca prin minune într-o veritabilă uzină. Pe moment, totuși, nu putu să

se abţină să nu admire splendidul tablou pe care-l reprezenta acest birou de recepţie din acaju, aşezat pe mocheta moale de culoare violet-închis, încadrat de două ferestre imense ornate cu draperii roz. „Uptown" trebuia să fie în pas cu moda zilei...

— Bună, Paula ! exclamă ea către secretară. Dirk mă aşteaptă, am să intru imediat.

— În locul tău, aş aştepta vreo două minute, o reţinu Paula, vădit stânjenită, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare. El... ăăă... nu este singur în clipa de faţă.

Kelly se opri, întorcându-se brusc pentru a o înfrunta pe funcţionară, singura persoană din instituţie trecută de treizeci de ani. Paula era eficientă, fermecătoare şi mai ales, pretindea Dirk, putea să-i stea la dispoziţie un număr incalculabil de ore suplimentare, pentru că niciodată un soţ sau vreun iubit nu o aştepta seara acasă.

— Ah... ăăă, foarte bine, suspină Kelly. Am venit mai devreme, e adevărat.

Cu mapa strânsă sub braţul drept, discută cu Paula până când uşa de la biroul lui Dirk se deschise în sfârşit. Carla Evans, una din ultimele angajate ale revistei, apăru, râzând pe înfundate...

— Bine, pe diseară. Este a treia oară săptămâna asta, eşti conştient de asta, sper ? Ia seama, altfel o să te întreb cât de curând ce intenţii ai !

Surâsul ei se estompă îndată când o zări pe Kelly.

— A... bună, Kelly. Tot la ţară te simţi mai bine ? se interesă ea cu obrăznicie, înainte să-şi vadă de drum. Dirk este liber acum, dacă asta aşteptai.

— Mulţumesc, replică cu asprime Kelly.

O dată în plus, se miră că nu era mânioasă pe el. Se ridică, pe deplin stăpână pe sine, şi intră cu fruntea sus în sanctuarul directorului.

— Kelly, scumpa mea ! Ţi-am dus dorul ! spuse el grăbindu-se spre ea, cu braţele întinse.

Kelly trase pe nări un val pe parfum ameţitor ; se retrase ostentativ.

— Am lipsit cam prea mult timp, mormăi ea aruncând o privire semnificativă peste umăr.

Dirk scoase un râs care suna fals.

— Te referi la Carla ? Ştii cum e ea. Azi aici, mâine în alt loc. Doar nu eşti geloasă ?

— Nu, nicidecum.

Era complet indiferentă, totuşi Dirk îi interpretă răceala în felul său.

— Ascultă, Kelly, ea este minionă, simpatică. dar niciodată nu te va putea înlocui. Eu nu mă pot lipsi de prezenţa femeilor, o ştii prea bine, se apără el trecându-şi o mână prin păr. De altfel, tu ai fost aceea care ai plecat...

— Mătuşa mea se simte mult mai bine, îţi mulţumesc că te-ai interesat de ea, ripostă ea mecanic, pe când traversa încăperea pentru a-şi depune mapa cu desene pe birou.

— A... desigur... ăăă... Tocmai asta voiam să te întreb, băigui el luându-se după ea, dar nu mi-ai lăsat timp... Kelly !

Puse o mână pe umărul ei, obligând-o să se întoarcă spre el.

— Kelly... te doream cu ardoare...

Ea îi dădu voie s-o sărute pe gură, dar rămase indiferentă. Ciudat, pe ea o deranja cel mai mult lipsa ei de elan. Oare era într-atât de super-

ficială, de schimbătoare ? Acum două săptămâni, se mulțumea cu sărutările lui Dirk... Azi, își dorea sărutul altor buze, pe cele ale lui Mitch. Mitch...

— Hai cu mine, îi șopti Dirk la ureche. Nu ești obligată să te întorci în seara asta în insula ta pierdută, nu-i așa ? Ah, Kelly... Tu știi cât de mult te doresc ! Vino cu mine !

Se uită la el ca și cum îl vedea pentru prima dată. Într-un fel, poate așa și era ; cum de putuse să fie oarbă atât de mult timp ? Cum de nu înțelesese că prietenia lor nu se baza pe ceva concret ? Dirk avea un caracter deplorabil, era de un egoism insuportabil. Întreaga lui existență era marcată de aventuri ușoare precum Carla ! Oricum, gândi Kelly cu ciudă, ea nu-l iubea. Nu-l iubise niciodată. Singurul care însemna ceva pentru ea era...

— Mai bine hai să mâncăm așa cum ne-am înțeles, sugeră ea îndepărtându-se de el. Ți-am adus schițele pentru croitorii de lux ; îți vor plăcea, cred, dar nu sunt sigură că am găsit reclama potrivită. La drept vorbind, mă aflu într-o criză de inspirație.

Dirk, foarte crispat, se duse să se așeze în fotoliul său de director general, din piele neagră.

— Care sunt propunerile tale ?

— Nu știu... M-am gândit la... ăăă... „Importantă este linia", sau...

— Nu-i rău, mormăi el, uitând de problemele personale. Bine, o să reții asta. Dacă o s-o ții tot așa, ai să fii în curând angajată într-o agenție de publicitate ! o ironiză el.

— Nici vorbă, îmi este groază de un asemenea mediu, se împotrivi ea îndreptându-se către uşă. Mergem ?

— Poftim ? A, da, desigur.

El se ridică, o ajunse din doi paşi, cu priviri scânteietoare.

— Tu care eşti atât de talentată, sunt nerăbdător să aflu ce ai născocit ca titlu pentru articolul nostru despre Mitch Gardner.

Inima lui Kelly se strânse, îi îngheţă sângele, pe când el o lua de braţ. În treacăt, o anunţă pe Paula că se va întoarce mai târziu. Kelly gândi cu febrilitate : nu avea ce să-i dezvăluie în legătură cu milionarul. Oricum, nu avea să-i spună nimic despre asta lui Dirk Seward. Era uşor să-şi închipuie reportajul pe care l-ar ticlui din secretele trecutului lui Mitch !

S-ar fi grăbit să afirme că Mitch Gardner, bănuit de asasinat, fusese reţinut în arest preventiv pe o durată nedeterminată... Desigur, ar omite să precizeze că asasinul lui Debby fusese arestat mai târziu...

— Poţi să mă aştepţi o clipă ? se scuză ea. Trebuie să-i predau nişte rolfilme lui Jim.

— Dacă fotografiile tale sunt la fel de interesante ca informaţiile pe care o să mi le dai în legătură cu Mitch Gardner, atunci du-te ! Spune-i lui Jim să le developeze de urgenţă.

O va strânge de gât când va afla că cele două pelicule conţin negative reprezentând vidre care se zbenguiau în apă, îşi zise Kelly grăbindu-se către laborator. Păcat !

Luară un taxi pentru a se duce la un restau-

rant şic, de la marginea oraşului, loc select de întâlnire a artiştilor şi a personalităţilor din ţinut.

— Aşadar, reluă el, pe când se aşezau la masă într-un colţ retras al sălii, ai aflat ceva captivant despre milionarul nostru ?

Aflase că îl iubeşte la nebunie... Dar nu putea să-i mărturisească asta. Cu degetele crispate, ea desfăcu şervetul şi-l lăsă pe genunchi. Iubirea... Hotărât lucru, sentimentul acesta era greu de asumat.

— Te ascult, insistă Dirk, întrerupându-i visarea.

Apăru un chelner şi Dirk se întoarse spre el pentru a comanda o sticlă cu vin alb, care se potrivea de minune platoului cu fructe de mare.

— Locuieşte în apropiere de mătuşa ta, da sau ba ?

— Poftim ? A... da. Îşi construieşte casa la Eagle Ridge.

Faţa lui Dirk se lumină.

— Grozav ! Povesteşte ! Ce ai aflat despre el ?

— Nimic... în fine, nimic demn de interesul tău. Este un bărbat ca mulţi alţii, care îşi construieşte o vilă, asta-i tot, murmură ea, cu pleoapele lăsate.

— Ei, haide ! protestă Dirk, echivoc... Doar te-ai întâlnit cu el, i-ai observat comportamentul. Cu ce se îndeletniceşte când nu se află pe şantier ? Ce îi ocupă serile ?

Kelly ridică ochii spre el, privind în gol.

— Cine, vrei să spui, replică ea, înainte de a înşira, ironică : femeile pe care le frecventează nu apreciază deloc o aşezare izolată ca aceea.

— Va să zică ştii ce fel de femei îi plac ! insistă Dirk.

Ea îşi clătină capul.

— Nu ştiu nimic despre Mitch Gardner, decât că îşi clădeşte o locuinţă de vis, cu forţe proprii. Ca orice om de afaceri de succes, este sigur pe el, obţine întotdeauna câştig de cauză. Trăieşte simplu, într-o rulotă. Găteşte, nu are nevoie de nimeni... de nici o femeie.

— Lucrul acesta pare să te întristeze, observă Dirk cu o perspicacitate uimitoare din partea lui. Nu cumva eşti îndrăgostită de el ?

— Nici vorbă de aşa ceva ! se apără ea, ducând paharul la gură.

— Oricum, eu unul m-am informat, îi mărturisi el triumfător. Aş putea să-ţi spun câteva amănunte despre el. Ţi-a spus că a stat câtva timp la închisoare, fiind suspect de crimă ?

El interpretă geamătul derutat al lui Kelly ca pe un protest de neîncredere. De fapt, ea bănuia unde ar duce toate astea. Articolul ar fi redactat aproximativ aşa : „Dacă Mitch Gardner se ascunde în clipa de faţă, este pentru că odinioară a fost amestecat într-o dubioasă poveste de asasinat, victima fiind iubita sa..." Trebuie cu orice preţ să-l împiedice să publice asemenea prostii ! Dar cum ?

— Ascultă, Dirk, începu ea, aplecându-se spre el... Mitch Gardner nu ştia cu ce se ocupa fata aceea...

— Deci, a vorbit ! o întrerupse el încântat.

— Da, a vorbit, mi-a spus tot ! replică ea, tremurând de furie. Şi pot să te asigur că n-a luat parte la acea sordidă reglare de conturi. Dacă ai îndrăzneala să redai toate aceste evenimente în re-

portajul tău, ai să regreți! Fiecare dintre noi a avut remușcări odată, toți ne simțim vinovați că am luat atitudine sau nu într-o împrejurare oarecare. Dacă ții să iei un interviu și altor persoane celebre, ai tot interesul să păstrezi discreție asupra trecutului lui Mitch Gardner. E mai bine să faci uitate amintirile neplăcute, decât să le repeți la nesfârșit de dragul cititorilor fără discernământ.

— Poate că ai dreptate, recunoscu el, gânditor.

Șeful de sală apăru, punând platoul cu fructe de mare înaintea lor, și Dirk începu să mănânce cu lăcomie, aproape ușurat.

— Mmm... E delicios! La drept vorbind, m-am cam săturat de seria articolelor despre milionari. Acum mă interesează agenții imobiliari. Știai că...

Kelly se destinse: Dirk se entuziasma de noul său subiect. Ce copil era! Uf! Dacă ar apărea un articol despre Mitch Gardner, ar conține doar lucruri banale, și nimeni nu ar fi șocat de asta.

*
* *

— Hei, am sosit! strigă ea intrând în vestibulul casei din Chanda.

Așeză mapa pe scaun, apoi își aranjă părul cu un gest care trăda oboseala. Ziua se desfășurase fără piedici de neînvins, totuși forfota orașului o obosise. Pierduse cel puțin o oră cu blocările de trafic pentru a ajunge la apartamentul său, unde voia să verifice dacă totul era în regulă. Aerul închis care domnea acolo o făcuse să tânjească după briza mării de la Chanda...

Auzi un zgomot venind din bucătărie și se duse într-acolo cu pas vioi.

— Credeam că ai cinat! Ți-am spus doar să nu te ocupi de veselă, nici...

Rămase neclintită în pragul ușii. Cineva trebăluia în fața cuptorului, dar acel cineva nu era Adele!

— Mitch? S-a întâmplat ceva? Unde e Adele?

— Se simte minunat! A mâncat cu poftă și acum, după umila mea părere, doarme ca un înger

Kelly se uită la el fără să priceapă. Imperturbabil, el deschise cuptorul, de unde scoase un preparat fierbinte cu arome delicioase. Kelly simți dintr-o dată apă în gură: nu avusese timp să-și potolească foamea înainte de a lua feribotul și era flămândă.

— Eu... Ce faci aici? îngăimă ea, uluită.

— O să discutăm când ai să guști această minunată plăcintă cu carne, răspunse el. Nu ai mâncat nimic pe vapor, presupun?

Ea răspunse dând din cap în semn negativ și înaintă spre masă, unde tacâmul ei fusese aranjat cu grijă.

— Nu... Eu... așteptam să ajung acasă.

— Bănuiam eu.

El îi arătă unde să ia loc.

— Servește-te! îi porunci el.

Kelly se supuse docilă, uimită.

Apoi, după o scurtă ezitare, înfipse furculița în aluatul auriu.

— Mmm... E delicioasă! exclamă ea. Tu ai pregătit-o?

— M-am inspirat după o rețetă dintr-o carte veche de bucate care zăcea pe bufetul din sufragerie, replică el servindu-i o ceașcă de cafea aburindă. Cum ți-ai petrecut ziua ?

— Nu mai pot ! suspină ea. Poate nu crezi, dar am văzut niște persoane plimbându-se cu măști antipoluante.

— Te cred. Înțelegi de ce prefer să locuiesc aici, în aer liber.

— Da...

Ea își reținu râsul : ar fi putut fi un cuplu fericit, soțul pregătind cina pentru a-și aștepta soția cu masa pusă...

— Din păcate, nu toți au norocul să cumpere un teren ca al tău, adăugă ea. Ești privilegiat, poți să-ți oferi tot ce-ți dorești.

— Așa este ; aș greși dacă nu aș profita de asta.

— Într-adevăr.

Kelly se îndepărtă încet de masă, sătulă, încântată.

— Nu-ți pasă de chirie, de ipoteci, de facturi...

— Nici ție, conchise el.

— Mie ? Oh, nu nu am de ce să mă plâng ; părinții mi-au lăsat ceva bani ; totuși, suma era insuficientă, trebuia neapărat să muncesc.

— Nu va mai fi cazul dacă te vei căsători cu un om bogat. Ți-ar oferi tot ce-ți dorești.

Kelly izbucni în râs.

— Nu vreau un tătic dulce ! A mai rămas cafea ?

Mitch ignoră această întrebare ; era groaznic de serios, dintr-o dată.

— Nu sunt nici tătic, nici dulce.

— Eu... nu înţeleg unde baţi, se bâlbâi ea.

— Totuşi e limpede : te cer în căsătorie.

Făcu ochii mari. Să se căsătorească cu ea ? El ? Cum putea să se gândească la aşa ceva, când Vanessa continua să se interpună între ei ?

— Nu ! ripostă ea cu violenţă... Când mă voi căsători, nu voi fi vioara a doua după o secretară, sau după soţia altuia !

— Poftim ?

Se uită la ea fără să priceapă.

— Să nu-ţi închipui că nu ştiu nimic ! Ştiu ce se petrece între tine şi Vanessa Walsh !... „Georges nu-şi face griji niciodată, doar dacă ajung acasă în urma lui !" se fandosi ea. Să nu mă crezi naivă !

— Pentru numele lui Dumnezeu ! explodă Mitch ridicându-se dintr-un salt, pentru a o domina. Ce tot îndrugi acolo ? Nu e nimic între mine şi Vanessa ! Vanessa este sora lui Debby !

Kelly se clătină. Sora lui Debby, aceea care-l sunase într-o dimineaţă ca să-l anunţe...

— Eu... eu...

— Vanessa este una dintre prietenele mele cele mai dragi, explică el, printre dinţi. Îi iubesc pe amândoi, pe ea şi pe soţul ei, Georges. Vanessa mi-a susţinut moralul după acea dramă, şi eu m-am străduit s-o ajut atunci când prima ei căsătorie a eşuat... Vreau să spun în legătură cu asta, că nu a fost vina ei. Dacă ea m-ar interesa ca eventuală soţie, i-aş fi cerut mâna încă de atunci. Dar prietenia noastră era la fel de profundă şi curată cum este şi în prezent.

Kelly îşi umezi buzele.

— Îmi pare rău, eu... eu credeam...

— Nu știu ce credeai, și nu pot să mă supăr pe tine pentru asta, deoarece eu însumi ți-am vorbit despre femeile care îmi „îndulceau existența".

El oftă adânc.

— Nici una din aceste femei nu a ocupat un loc important în viața mea. Ca să fiu sincer, ne satisfăceam doar niște dorințe fizice. Erau la fel de dornice ca și mine, dar nu pretindeau nimic altceva. Până acum, n-am vrut niciodată să fiu prizonierul sentimentelor mele ; voiam să rămân liber și independent, credeam că mă descurc de unul singur. Astăzi mi-am dat seama că este imposibil, recunoscu el, crispându-și degetele pe umerii lui Kelly. Mă faci să înnebunesc ! Replica ta e ascuțită, nu te jenezi să spui ce gândești, dar eu te vreau pentru mine, Kelly !

Kelly nu i se putea împotrivi acum ; ea îl permise s-o strângă în brațe, pe când gura lui o căuta cu febrilitate pe a ei. Un fior de plăcere o străbătu atunci când simți căldura și senzualitatea buzelor lui. Toate îndoielile, toate temerile ei se risipeau ca prin minune ; se agăță de el cu un fel de disperare... El însemna totul pentru ea.

— De ce tocmai eu, Mitch ? suspină ea îndepărtându-se de el cu părere de rău, cu privirea stinsă. Te enervez peste măsură, te exasperez, și totuși, pretinzi că vrei să-ți petreci restul existenței cu mine...

Cu vârful degetului, el îi atinse bărbia urcând ușor, cu voluptate, până la tâmplă. Zâmbi rușinat, asemeni unui băiețel prins cu o poznă.

— Poate din cauza uneia din spusele tale : căsătoria implică pentru tine noțiunea de veșnicie,

şi tu eşti aceea de care am nevoie. Pot avea încredere în tine, îmi poţi reda ceea ce am pierdut, cu mulţi ani în urmă.

Ea îi făcu semn să tacă.

— Mă flatezi, Mitch, mă consideri un model de virtute. Te înşeli... sunt enervantă, intolerantă, exigentă cu mine şi cu ceilalţi, dar... şi eu te doresc ! mărturisi ea, şuşotind răguşit.

Mitch nu-i răspunse ; se mulţumi s-o strângă mai tare, cu o ardoare reînnoită, strivind-o fără milă la pieptul lui.

— Unde ne putem duce ? murmură el muşcându-i lobul urechii... În camera ta ?

Adele va dormi până dimineaţa. De ce nu o ducea Mitch la culcuşul lui, la celălalt capăt al casei ? De ce să nu se unească şi să nu guste extazul pasiunii lor reciproce în noaptea asta minunată ? Era ceea ce-şi dorea Kelly, şi totuşi, vocea conştiinţei sale se răstea la ea să fie cu băgare de seamă, să refuze ! Era încă prea devreme să cedeze !

— Să mai aşteptăm un pic, sugeră ea cu preţul unui efort supraomenesc.

Mitch o împinse cu braţul pentru a o contempla surâzând.

— Ţii la castitatea ta, se miră el cu un licăr de tandreţe în ochii lui căprui. Bine, dacă asta îţi doreşti, vom avea răbdare până când simpaticul domn de la primărie ne va acorda dreptul să ne iubim aşa cum credem noi de cuviinţă. Dar te previn : nu voi suporta o logodnă care să dureze la nesfârşit. Când ne putem căsători ?

— Încă n-am acceptat oferta ta ! replică ea

cu o strâmbătură de copil răsfăţat, cu un surâs strengar în colţul gurii.

— Dar o să te căsătoreşti cu mine, replică Mitch, foarte sigur de el. Nu pot renunţa la tine, Kelly, nu poţi să-ţi închipui cât de multă nevoie am de tine!

— Şi eu, Mitch, îi mărturisi ea, cu o privire strălucitoare. Totuşi...

Totuşi... Iubirea nu înseamnă numai atât! Mitch Gardner nu voia s-o ia de soţie doar pentru a-şi potoli o foame trupească! Ce găsea el la ea atât de nemaipomenit? Se simţea dintr-o dată extrem de vulnerabilă, minusculă, ştearsă. Niciodată nu va fi la înălţimea lui.

— Mitch... Eu... eu încă nu sunt sigură că mă pot angaja în felul acesta. Sunt o fată ca oricare; mă îmbrac în jeanşi şi pulovăr mai tot timpul, nu sunt nici elegantă, nici sofisticată. Nu mă simt în stare să-mi asum răspunderea pe care mi-ar impune-o poziţia de soţie a unui director de întreprindere. Nu voi fi niciodată destul de drăguţă, destul de cumpătată, nu voi şti niciodată să vorbesc. Eu...

Ridică din umeri, nemaiavând ce spune.

— Nu fac parte din lumea ta, conchise ea lamentabil.

— Nu îmi cunoşti modul de viaţă! protestă el cu tărie. Nu-mi petrec fiecare clipă a existenţei frecventând celebrităţi. Mai bine ca oricine, ar trebui să ştii că tot ce se citeşte în ziare este prostesc, lipsit de adevăr! Eşti în stare să-mi înşiri argumentele pe care le-ai putut desprinde dintr-un articol care îmi laudă nenumăratele succese! Nu-i adevărat! Ştii cum trăiesc, m-ai putut

observa, în cursul săptămânilor din urmă. Sunt un om simplu, sănătos. Nu-ţi pretind să faci pe manechinul, îţi cer să fii soţia mea. Aceea pe care o voi întâlni atunci când mă întorc acasă, după o zi petrecută pe un şantier, aceea care-mi va pregăti masa de seară, aceea care va împărţi cu mine bucuriile şi necazurile. Şi mai ales, aceea care va da dovadă de tandreţe şi iubire faţă de mine. Ce pot să-ţi cer mai mult ?

— Nimic, murmură ea, cu capul înclinat într-o parte, cu ochii umezi. Dar... Am şi eu ambiţiile mele, nu vreau să mă dedic numai căminului. Nu se pune problema să mă limitez numai la spălatul rufelor, la călcat, la gătit, la bucuria droaiei de copii !

Mitch surâse, apoi o bătu uşor pe braţ.

— Atunci, eu mă voi ocupa de copii şi de gătit. Sunt sigur că voi izbuti pe deplin, dacă mă ocup de un lucru...

— Nu vei risca ! replică ea cu zel.

Ce mult îl iubea ! Din tot sufletul, cu toată fiinţa ! Şi, lucru ciudat, părea că o iubeşte şi el. Totuşi, o bănuială persista în mintea ei.

— Mitch, te implor, lasă-mi timp să mă gândesc la asta. Nu ştiu, dar mă tem că este prea devreme... E prea frumos ca să fie adevărat ! Am impresia că visez, înţelegi...

El se uită la ea cu seriozitate.

— Timpul nu contează. dacă ne iubim.

— Pentru mine contează.

Învins, el se supuse făcând un semn cu capul. Kelly crezu că distinge la el o urmă de iritare, dar preferă să nu-şi piardă timpul cu asta.

Mitch era un om hotărât; când lua o decizie, intra în acțiune; niciodată nu ezita, nu tărăgăna lucrurile. În interiorul întreprinderii lui, atitudinea asta îi aducea mari servicii. Dar în cazul de față? Înaintau pe un teren fragil, se aventurau pe făgașul sentimentelor... Oare Mitch se eliberase pentru totdeauna de fantomele trecutului său? Kelly nu avea certitudinea asta...

El o examină îndelung, din cap până-n picioare, apoi hotărî în sfârșit să vorbească. Cu brațele proptite în șolduri, făcu doi pași înapoi:

— Bine, mormăi el. Dacă îți acord o săptămână de răgaz, e de ajuns? Vei avea destul timp până atunci să te gândești la asta?

— Mitch, te rog... Încearcă să mă înțelegi, îl imploră ea bâlbâindu-se cu stângăcie. Eu... eu vreau numai să fiu sigură de mine, de noi, înaintea unui eveniment atât de important cum este căsătoria.

Cu o mână, el îi netezi părul.

— Înțeleg, șopti el. Vom recupera: avem toată viața la dispoziție ca să recuperăm.

Kelly rămase mult timp nemișcată în ușă, după ce el se făcu nevăzut în întuneric.

Apoi, se zvârcoli în așternut până să adoarmă. Îl iubea pe Mitchell... De ce-l făcuse să creadă că ezită?

Avea o presimțire. O greutate îi apăsa inima. Se adânci în somn, trezindu-se a doua zi dimineața cu aceeași senzație de deznădejde.

CAPITOLUL VIII

— Fotografiile vidrei sunt developate? se interesă Adele, iritată.

Abia trezită din somn, Kelly bău o înghițitură de ceai înainte să răspundă.

— Ăăă, da... Da, desigur.

Se mira și ea că uitase complet de poze. Nici măcar nu-și dăduse osteneala să examineze negativele!

— Mă duc să le iau.

Era mai bine ca Adele să se preocupe de personajul ei, decât să-i acorde o ocazie cât de mică de a se interesa cum decurge legătura ei cu Mitch.

Bătrâna s-ar bucura atât de mult aflând că Mitch îi ceruse mâna. Gânditoare, Kelly își luă geanta în care se găsea plicul cu pozele developate de Jim Farrer.

— Aici nu e atelier foto particular! mormăise el atunci când ea îi dăduse rolfilmul. Dar pentru tine, îngerașule, sunt în stare de orice.

Oare ce crezuse el despre întreaga serie de clișee reprezentând niște vidre care zburdau în apele golfului Harris?

— O, Jim a făcut o treabă excelentă ! exclamă Kelly entuziasmată. Uite, Adele, adăugă ea prezentându-i pozele una câte una... Aici, are un aer de strengăriță.

Încântată, surâzătoare, continuă examinarea.

— Inspirându-mă din asta, aș putea executa niște desene extra...

Tăcu dintr-o dată. Avea sub priviri un cliseu reprezentându-l pe Mitch, splendid ca de obicei, ținând-o în brațe pe superba Vanessa Walsh...

Strânse cu un gest iute toată colecția de fotografii, dar Adele observă.

— Și aceea ? vru ea să știe, arătând cu un gest ferm către ultima.

Kelly făcu pe nevinovata.

— Le-ai admirat pe toate, cred. Sunt excelente, nu-i așa ? Cu un asemenea material ca inspirație, o să...

— S-o văd pe ultima, insistă Adele. Nu mi-ai arătat-o.

Cu un suspin de resemnare, Kelly i-o dădu. Adele îi contemplă pe Mitch și Vanessa îndelung.

— Este... fermecătoare, murmură Adele pe când își ridica ochii mari și albaștri către nepoata sa. Dar îi lipsește tinerețea. Pare să aibă cel puțin vârsta lui Mitchell, dacă nu și mai mult. Nu are de gând s-o ia de soție, sper ?

— Nu, nici vorbă ! replică ea, înroșindu-se încurcată.

Privirea Adelei se ascuți. Pentru o clipă, Kelly fu ispitită să-i dezvăluie că aseară, Mitch îi ceruse mâna ; apoi se răzgândi. La ce bun să-i stâr-

nească bucuria Adelei, de vreme ce nu era încă nimic hotărât ?

— Vanessa are o căsnicie fericită, cu un bărbat pe nume Georges, continuă ea. Am întâlnit-o alaltăieri când fotografiam vidra şi pe micii ei tovarăşi. Ea... este foarte bună prietenă cu Mitch. Se cunosc de mult.

— Observ.

Adele aruncă o ultimă privire admirativă spre fotografie înainte să i-o înapoieze lui Kelly.

— Când ai să termini desenele, scumpa mea ? se interesă ea schimbând subiectul, în timp ce Kelly, simţind o imensă uşurare, se ridica. Îmi pare rău că insist, dar i-am promis editorului meu să-i...

— Voi începe chiar în dimineaţa asta, interveni brusc Kelly, încântată de perspectiva de a se adânci în muncă. Înainte de asta, totuşi, o să pregătesc micul dejun.

— E inutil ! protestă Adele dând plapuma la o parte cu o mişcare energică. Nu mai am nevoie de scaunul ăsta cu rotile. De acum înainte, eu am să mă ocup de gătit. Unde vrei să te instalezi, pe verandă ?

— Cred că pe verandă, încuviinţă Kelly precipitându-se spre mătuşa ei, care îşi punea piciorul bolnav pe podea.

— Lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu ! se răsti bătrâna domnişoară. Mai bine adu-mi cârja pe care mi-a lăsat-o medicul atunci când a venit ultima oară. O să mă descurc singură !

Tânăra îi dădu ascultare fără să mai spună

un cuvânt şi, un minut mai târziu, în pragul coridorului, Adele veni spre ea, mândră foc.

— Ce vrei să mănânci la micul dejun, scumpa mea ?

— Un ou fiert, moale şi pâine prăjită cu gem, te rog, replică ea, amuzată de energia fără margini a mătuşii sale.

— Comanda va fi gata peste un sfert de oră ! anunţă cu hotărâre aceasta din urmă, înainte de a se îndrepta şontâc-şontâc spre bucătărie.

Kelly simţi un nod în gât. Va fi ea la fel de activă şi plină de viaţă, la vârsta Adelei ? Ciudat, dar se îndoia de asta...

*
* *

Cufundată în munca sa, Kelly uită de grijile care o hărţuiau de mai multe zile. Ca şi mătuşa ei, o dată ce se apuca de lucru, i se dăruia trup şi suflet. Făcu o serie de desene încântătoare care o reprezentau pe eroina basmului Adelei. La un moment dat, i se păru că distinge de departe vocea gravă şi catifelată a lui Mitch, dar păru a se fi înşelat, căci o clipă mai târziu, mătuşa ei se ivi cu o tavă în mâini.

— Mă duc să mă culc, decretă ea.

Kelly îşi ridică fruntea, uimită.

— Deja ? Nu te simţi bine ?

— Mă simt în plină formă ! afirmă Adele. Este prima zi pe care mi-am petrecut-o stând în picioare, după câteva săptămâni, şi e miezul nopţii ! Ar trebui să te opreşti pentru astăzi, scumpo. Mâine te vei apuca din nou de treabă, la lumina zilei.

Vei fi odihnită şi vei vedea mai bine.

Adele avea dreptate. Kelly se întinse îndelung : toate membrele îi erau amorţite. Apoi, aproape aţipită, o urmă pe mătuşa ei de-a lungul coridorului. Se spălă cu mişcări maşinale şi se strecură în aşternut cu gândul la desene. Uitase complet de cererea în căsătorie a lui Mitch Gardner.

Mai multe zile se scurseră în ritmul acesta. În seara celei de-a şasea zile, ea împinse la o parte grămada de schiţe. Se clătină pe scaun căscând, satisfăcută de sine. Adele are să fie mulţumită de munca ei...

Vidra Luisa avea multă personalitate şi un simţ al umorului impresionant. Copiii o vor adora...

*
* *

Soarele palid al dimineţii semăna pete de lumină pe desenul covorului uzât din camera ei. Kelly suspină îndelung, întinzându-se ca o pisică leneşă. Mmm... Ce bine era ! În depărtare, ultimul cocoş scăpat din ograda Adelei cânta cât îl ţinea pliscul.

Fericită, calmă, Kelly se amuza ascultând freamătul campestru. Vaca Thompsonilor mugea, nerăbdătoare să se întoarcă în staul, ţipetele vulturilor răsunau în tăcere... Hotărât, Chanda era un tărâm de vis ! Totul era aici frumos, calm şi sănătos.

Dar deodată, se ridică consternată. Dumnezeule ! Cum de a putut să uite de propunerea lui

Mitch Gardner ? Un fior de emoţie o străbătu : ei îi oferea minunata ocazie de a se instala la Eagle Ridge, de a profita de această priveliște pe care o iubea dintotdeauna, de a se dedica bărbatului vieţii sale !

Aşezată în pat, în culmea fericirii, îşi îndoi genunchii sub bărbie. Un surâs radios îi lumina faţa.

Cum de s-a putut îndoi de sinceritatea lui Mitch Gardner ? Nu-i mai era teamă...

Era nerăbdătoare să se întâlnească cu Mitch, să i se arunce în braţe, pentru a-i vesti hotărârea luată.

Adele, mereu la fel de perspicace, luă o mină ironică văzând-o intrând în cameră cu tradiţionalul ceai.

— Cărui fapt i se datorează starea asta de euforie totală ? Eşti mulţumită că ai terminat ilustraţiile, sau este vorba despre altceva ?

Kelly îşi plecă pleoapele, încurcată. În definitiv, de ce nu-i dezvăluia adevărul Adelei ? Mitch nu s-ar supăra pe ea că i-a destăinuit această veste mătuşii sale înaintea lui...

Deodată intimidată, Kelly se aşeză, apoi îi spuse :

— Adele, am să fiu sinceră, este vorba de altceva, mărturisi ea, privind în jur. Alaltăieri, Mitch mi-a cerut mâna, şi în dimineaţa asta m-am hotărât să accept.

Ştia ce avea să urmeze : ridică fruntea pentru a citi reacţia mătuşii în priviri. Aceasta se uita atent la ea, stupefiată şi în acelaşi timp încântată.

— Mitchell ? izbucni ea în sfârşit. O să te căsătoreşti cu... Mitchell ? O, scumpa mea ! Nu-ţi dai seama cât de... e nemaipomenit ! Este chiar ceea ce-mi doream pentru tine, dar se pare că îl... îl urăşti ! Eşti sigură de tine ?

În entuziasmul ei, Adele îi strânse mâinile nepoatei sale din răsputeri, dar acum, se îndepărta încet ca s-o privească mai bine. Momentul era important. Oare Kelly nu luase cumva o hotărâre pripită ?

— Sunt sigură ! răspunse fata cu un suspin de bucurie. Mitch mi-a acordat o săptămână ca să mă gândesc la asta şi termenul este astăzi.

Ea aruncă o privire scurtă spre orologiul de pe comodă apoi, înghiţind ultima picătură de ceai, se ridică.

— Mă duc să-l văd imediat, până să se apuce de treabă, anunţă ea. Nu te superi că te părăsesc chiar acum ?

— Absolut deloc, replică Adele. Se cade, totuşi ? La ora asta ? E devreme, mi se pare cam...

— Adele, o să ne căsătorim !

Adele roşi până în vârful urechilor.

— Da, înţeleg eu, scumpa mea ; totuşi, din câte ştiu, bărbaţii sunt adesea morocănoşi dimineaţa. Poate că va primi vestea asta bună mai bine, câteva ore mai târziu. Asta voiam să-ţi spun...

Dând ocol patului, Kelly o îmbrăţişă cu afecţiune înainte s-o sărute sonor pe fruntea netedă şi mătăsoasă.

— Mitch nu este ca ceilalţi, nu e morocănos niciodată, o linişti ea. Dimpotrivă, sunt convinsă că va fi bucuros să capete răspunsul meu cât mai repede posibil.

— Cât lipseşti, mă voi gândi la ce să pregătesc, replică Adele cu o severitate menită să-i mascheze satisfacţia imensă. Va trebui să prevedem totul în cele mai mici amănunte. Sper să nu daţi buzna prostește, voi doi. Aş vrea...

— O să vorbim despre asta curând, o întrerupse Kelly.

Ea poposi, trei minute mai târziu, în camera ei pentru a se machia, gest inutil deoarece faţa îi strălucea de fericire.

Pe la jumătatea drumului, rămase pe loc, speriată. Şi dacă Mitch se răzgândise, cât timp lucrase ea la ilustraţiile pentru cartea Adelei ? Poate că doar o tachinase, săptămâna trecută, în legătură cu acest subiect... Nu, fusese serios !

Iuţi pasul, regăsindu-şi întreaga energie. Era nerăbdătoare să simtă braţele lui Mitch cuprinzând-o, să-i desluşească în ochi licărul dorinţei când o va săruta.

Se opri în faţa uşii rulotei, cu sufletul la gură. Să bată la uşă ? Să între ca la ea acasă ? Nu ezită prea mult. Bâzâitul unui aparat electric de ras se opri brusc şi Mitch se ivi în faţa ei. Surprinsă, Kelly trebui să se ferească pentru a evita să nu fie lovită de uşă. Cu zâmbetul pe buze, se proţăpi în faţa lui...

Dar zâmbetul îi dispăru. Privirea lui Mitch nu exprima nicidecum tandreţe, dimpotrivă... Era aspră, metalică. Dumnezeule ! îşi zise ea cu ciudă. Adele avea dreptate : Mitch făcea parte din acea categorie de bărbaţi cărora le era groază să fie deranjaţi înainte de prânz.

— Eu... ăăă... Am terminat desenele, băigul ea. Pot intra câteva clipe ?

— Cum poftești.

Vocea lui era parcă plină de ură, totuși se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Ușa rămase deschisă în urma lor : oricum, el nu credea că ea va sta acolo mai mult de două minute. Un sentiment de mânie puse stăpânire pe fată.

— Uite, eu... dacă mă aflu aici, este pentru a-ți da răspunsul. Eu... eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Totuși, se pare că nu este ceea ce ți-ai dori să auzi. Ai fost liber să te răzgândești, ca și mine, de-a lungul acestei săptămâni, dar ăsta nu este un motiv...

— Taci ! i-o reteză el pe un ton glacial.

Uimită, împietri pe loc.

— Nu te mai preface, Kelly, ți-ai îndeplinit misiunea.

Ea deschise gura, năucită. Misiunea ? Ce fel de misiune ?

— C... care ? răsuflă ea în sfârșit. Nu înțeleg...

— Nu înțelegi ? E foarte ciudat, o ironiză el cu amărăciune. De șase zile ai dispărut în lumea ta de artiști. Între timp, continuă el suierând disprețuitor, pe când apuca o revistă ce zăcea pe masa din spatele lor, producțiile tale fotografice au ajuns pe prima copertă a acestei reviste de scandal !

— Ale mele ?

Întreaga ei ființă era revoltată : Mitch flutura în mână numărul din iunie al revistei „Uptown".

— Sunt consternată... Este imposibil ! Clișeul acesta, eu...

— Este opera ta ?

— Da, dar nu știu prin ce minune a ajuns aici !

— Orice scuză e de prisos, sunt convins de asta, replică el.

Degetele lui lungi răsfoiau revista, apoi netezi paginile de la mijloc. Spre imensa ei disperare, Kelly recunoscu reproducerea în miniatură a fotografiei de pe copertă şi titlul cu litere de-o şchioapă : „Aceasta să fie oare femeia pentru care îşi construieşte refugiul pe insulă ?" Ceva mai jos, ca subtitlu : „Încântătoarea Vanessa Walsh are de gând să divorţeze din nou ?"

Şi pentru a pune capac la toate, ea citi : „Fostul suspect se ascunde..."

— Ah, Dumnezeule ! exclamă ea consternată.

Îşi duse mâna la frunte şi se lăsă moale pe canapea.

— Mitch... Te asigur că n-am ştiut nimic. Probabil că Dirk...

— Dirk Seward este patronul tău, nu-i aşa ?

— Da, dar...

Dirk Seward ! Dacă s-ar fi aflat aici în clipa de faţă, ea l-ar fi strâns de gât cu o plăcere machiavelică ! Cum îndrăznise ? La ultima lor întâlnire, se prefăcuse că nu-l mai interesează trecutul lui Mitch Gardner. De fapt, el ştia încă de la început ce va cuprinde reportajul său ! Crezuse că-i pusese Dumnezeu mâna în cap, când Jim Ferrer, care era în posesia clişeelor lui Kelly, îi arătase acea ultimă fotografie în care Vanessa era în braţele lui Mitch Gardner ! Încadrarea era ideală : cei doi se priveau în ochi râzând, fericiţi nevoie mare că erau împreună, iar pe fundal se desluşea scheletul unei vile în curs de construcţie, totul într-un decor romantic.

Kelly se simțea dezgustată. Din păcate, mai avea de îndurat, căci acum, Mitch o făcea atentă asupra paragrafelor principale din articol.

— Haide, citește ! porunci el pe un ton amenințător. Dar să știi că vei putea fi răspunzătoare de destrămarea unei căsnicii perfecte. Vanessa îl iubește foarte mult pe soțul ei ; ai idee la ce poate duce acest incident din partea unui bărbat așa de gelos ca Georges Walsh ? Îl cunosc bine, și m-aș mira să creadă în ceea ce Vanessa încearcă să-i explice probabil chiar în clipa de față... adică adevărul. Hai, citește ! repetă el.

Kelly se forță de bine de rău să parcurgă frazele care i se încețoșau în fața ochilor. Mitch stătea lângă ea, cu alura unui gigant.

„Trimisul nostru special, miss Kelly Page, reuși ea să descifreze cu groază, care ne-a pus la dispoziție și fotografia de pe copertă a acestei reviste, a descoperit în cursul anchetei sale secretul pe care ni-l ascundea Mitch Gardner de atâta amar de vreme. Într-adevăr, acum zece ani, a stat în arest preventiv mai multe săptămâni, poliția vrând să-l interogheze în legătură cu participarea lui eventuală la asasinarea micuței Debby Webster. Un alt om a fost declarat vinovat, un om care, în prezent, putrezește într-o celulă de închisoare, în vreme ce fantele nostru milionar se interesează de sora lui Debby, superba Vanessa Walsh..."

Kelly nu mai putu să continue. Simtea un nod în stomac, se sufoca. Ridică ochii spre Mitch, fără să spună un cuvânt. Dirk nici că putea găsi ceva mai bun pentru a-i distruge existența... Ea clipi din ochi pentru a-și stăvili lacrimile. Nu cumva

avusese ea un presentiment, acum o săptămână ? Oare să fi înțeles Dirk că era îndrăgostită de Mitch ? Să fi acționat din gelozie ? Părea un lucru imposibil, și totuși... Din nou, contemplă fotografia... Da, asta era. În spatele aparenței unui bărbat sigur pe el, încrezător în viitor, Dirk ascundea o vulnerabilitate surprinzătoare. Nu suporta să fie refuzat. Fără să-și dea seama de asta, Kelly îi stârnise un acces de furie și ură insuportabilă. Dirk Seward își dorise mereu să fie în locul lui Mitch Gardner. Gândul că acesta din urmă ar fi putut cuceri inima lui Kelly îl înfuriase.

Mitch nu va crede niciodată, chiar dacă îi va explica toate acestea. Cum să-l condamne pentru asta ? De ce să-i poarte pică pentru faptul că nu mai credea în ea ? Dovada evidentă a înșelăciunii ei era aici, dinaintea ei, purtând numele lui Dirk Seward !

— Hei, Mitch ! auzi ea pe cineva afară, aflat la câțiva metri de rulotă. Am adus sculele, cu ce începem în dimineața asta ?

Mitch se uită într-acolo, apoi i se adresă lui Kelly :

— După cum ți-am mai spus adineauri, ți-ai îndeplinit misiunea. Nu mai avem ce discuta.

Încremenită, îl văzu ieșind și înaintând cu pași mari spre un camion, condus de unul din lucrătorii săi. Ea nu mai exista pentru el. Era izgonită pe veci din existența lui.

Zumzetul motorului se stinse în depărtare. Cu ochii înecați în lacrimi, zguduită de plâns, se întoarse în fugă spre Chanda. Cum putuse Dirk să... ? Măcar de ar fi iubit-o cu adevărat... Dar nu era așa ! Dirk era o ființă superficială ! Dacă

ar fi fost îndrăgostit de ea, nu i-ar fi permis niciodată Carlei să-şi etaleze farmecele în timpul absenţei ei. Aşa procedase Dirk şi cu fosta lui soţie, îşi aminti ea.

— Kelly, tu eşti ?

Adele se afla în capătul celălalt al casei şi Kelly scoase un geamăt. Ce o să-i spună ? Cum îi va explica faptul că se isprăvise cu căsătoria ei, că...

— Da, eu sunt ! răspunse ea pe un ton fără pic de veselie.

Adele se ivi în pragul bucătăriei, sprijinită în cârjă ; ea chibzuise intens, în acele ultime patruzeci de minute.

— Uite. Cred că ar trebui să vă căsătoriţi în septembrie, e cel mai potrivit anotimp. Mitchell va dori cu siguranţă să invite tot felul de oameni şi toţi locuitorii insulei vor ţine să asiste la ceremonie. Mă întreb dacă nu cumva ar dori ca petrecerea să aibă loc în parc, continuă ea, gânditoare. Ai putea...

— Nu va fi nici o ceremonie, Adele, interveni Kelly cu o voce stinsă, strângând din buze, tremurându-i bărbia. Noi... noi ne-am răzgândit.

Adele holbă ochii, neîncrezătoare. Două lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii nepoatei sale.

— Oh, Adele ! hohoti aceasta, incapabilă să se mai poată abţine... Am s... stricat totul ! E îngrozitor !

— Ba nu ! replică bătrâna domnişoară cu autoritatea-i caracteristică. Ia loc aici. Calmează-te, draga mea. Aşa... Te-ai potolit ? Perfect. Acum, să-mi povesteşti totul.

— Eu... am... m-am întâlnit cu Mitch. Mi-a arătat un articol în care Dirk Seward scria despre el. Oh, Dumnezeule ! Cum de a putut face Dirk una ca asta ?

— Ce-a făcut ? Scumpa mea, suspină Adele enervată, cum să înţeleg ce ţi s-a întâmplat, dacă nu-mi descrii clar situaţia ? Încetează cu plânsul! Cum a afectat acest ins relaţia ta cu Mitchell ?

Kelly îi relată evenimentele, punctându-şi povestea cu pauze şi ezitări. Indignarea Adelei atinsese culmea atunci când se ridică să declare răspicat :

— Am să discut personal cu Mitchell. Nu pricep cum de s-a supărat pentru tertipurile unui astfel de imbecil !

— O, nu, Adele, te rog tare mult, nu te băga, o imploră Kelly înainte de a-şi sufla nasul cu zgomot. N-ar ajuta la nimic. Dacă... dacă Mitch mă crede în stare să-i joc un asemenea renghi, înseamnă că nu are încredere în mine. De ce să-l forţez să mă considere altfel ? E prea târziu. Căsnicia noastră n-ar fi solidă... Nu, Adele, repetă ea, te rog să nu te amesteci în treaba asta.

— Pentru că, după părerea ta, atunci când Mitch va fi cugetat, nu va reveni asupra hotărârii sale ?

— Îmi este tot una, se smiorcăi lamentabil Kelly. Adele, eu... eu nu mai pot rămâne multă vreme aici. Dacă m-aş întoarce la Vancouver, ai putea să te descurci fără mine ? Îmi pare tare rău că te părăsesc în felul acesta, dar eu...

— Sunt destul de mare ca să mă descurc fără ajutorul tău ! Îţi condamn atitudinea ; am oroare de oamenii care dau bir cu fugiţii din calea gre-

utăților. Totuși, în împrejurările acestea, cred într-adevăr că ar fi mai bine pentru tine să te îndepărtezi momentan de Mitchell. Poate că această despărțire vă va ajuta să cântăriți situația cu mai mult calm.

Ea se apropie șchiopătând de nepoata sa pentru a-i mângâia mâna.

— Aș fi încercat să vă împing unul în brațele celuilalt, dacă n-aș fi crezut în căsătoria voastră? Ești fiica de care nu am avut parte, scumpa mea. Mitchell are toate calitățile pe care le-aș fi dorit pentru fiul meu.

Kelly gemu încet înainte s-o strângă în brațe cu putere pe mătușa ei. Apoi alergă să se refugieze în camera ei.

Așezată cu fața spre mare, o invidia pe Adele pentru detașarea ei față de emoțiile provocate de iubire și pasiune. Bărbia îi tremura. Dumnezeule !... De ce era viața atât de complicată ?

CAPITOLUL IX

Îmbrăcată cu o bluză de bumbac fără mâneci şi cu un şort de jeanşi, Kelly suferea din pricina căldurii sufocante a acelei luni de august. Cocoţată pe taburet, se apleca înainte pentru a adăuga ultima tuşă de culoare tabloului său. În cursul ultimelor două luni muncise mult la pictura sa. Lumina din atelierul ei era excelentă.

Cu fruntea umedă de transpiraţie, scoase un suspin adânc. La ce bun să se încăpăţâneze să-şi perfecţioneze lucrările, de vreme ce nu se vindeau ? Avea nevoie de bani... De când îşi dăduse demisia de la revista „Uptown", sfârşiturile de lună erau dificile. Cu toate acestea, trebuia să admită că încercase o plăcere nemaipomenită să-l dea naibii pe Dirk Seward...

Se ridică pentru a se îndrepta spre chicineţă, introducând în priză ştecherul ceainicului electric. Urma să savureze un ceai combinat în mod savant de către Adele. Băutura, cu gust mai mult sau mai puţin ciudat, avea cel puţin avantaiul de a-i potoli setea. Apoi, făcu încă un duş după care se puse din nou pe treabă. Pânza aceasta trebuia să fie terminată înainte de asfinţit...

Soneria de la intrare sună tocmai când își turna apa în ceașcă... Scoase un strigăt și, consternată, își examină ținuta... Arăta jalnic ! Cine putea fi ? Nimeni nu o vizita la ora asta ! Toate prietenele ei lucrau, iar cele care nu mergeau la birou se ocupau de copiii lor.

— Cine e ?

— Sunt Vanessa Walsh.

O dată în plus, ea contemplă starea jalnică a ținutei sale, apoi, suspinând, deschise ușa.

— Îmi pare rău, te deranjez cumva ?

— Ăăă... Deloc, intrați vă rog.

Vanessa se execută, înaltă, elegantă, impecabilă în ciuda căldurii copleșitoare.

— Scuzați-mă, bâigui Kelly, foarte stânjenită. Eu... eu lucram și... este atât de cald încât eu...

Vanessa îi adresă un surâs indulgent, pe când scruta locuința.

— Acum o oră eram în bichini pe marginea piscinei mele. Te înțeleg perfect...

Mmm... O piscină ! gândi Kelly, visătoare. Ce plăcere, să plonjezi în apa răcoroasă a unui bazin de culoarea peruzelei.

— Luați loc... Pot să vă ofer un ceai ? Este pregătit. Poate ați prefera altceva, o cafea, o...

— Un ceai ar fi perfect, o întrerupse Vanessa, care părea a se simți în largul său.

Alese un fotoliu și avu grijă să-și așeze geanta la picioare.

— Este o născocire a mătușii mele, dar mărturisesc că beau cantități industriale, spuse Kelly. Doriți zahăr ?

— Nu, mulţumesc. E amuzant, este chiar decorul în care mi te închipuiam.

— Da ?

— Locuiam în acest cartier, când eram tânără, murmură Vanessa cu nostalgie. Dar apartamentul meu era mai puţin plăcut decât acesta. Locuiam şapte persoane în trei camere.

— Da ? repetă Kelly.

Ea puse pe masa joasă o tavă, pe care erau aşezate ceştile, farfurioarele, ceainicul, şi o farfurie cu biscuiţi. Se aşeză pe canapea, în faţa Vanessei. De ce o vizita ? Îşi acorda luxul unei incursiuni în propriul ei trecut ? Nu... în general, persoanele ale căror începuturi în viaţă fuseseră modeste, preferau să le dea uitării...

— La drept vorbind, familia lui Mitch continuă să trăiască în acest cartier. Am fost vecini ani de zile.

Vanessa îi pronunţase numele cu atâta detaşare încât lui Kelly îi trebuiră câteva secunde pentru a reacţiona. Dintr-o dată, luată prin surprindere, tresări, vărsând un pic din ceaiul ei.

— Oh, îmi pare rău ! exclamă ea, tulburată.

Cât de proastă era ! Oare când va învăţa să se stăpânească ? Cum îşi putea trăda emoţiile în prezenţa Vanessei ? Desigur, numai ea îl cunoştea pe Mitch Gardner. Ceilalţi prieteni ai lui Kelly nu auziseră niciodată de el...

— Te întrebi fără îndoială de ce mă hotărăsc în sfârşit să vin să-ţi admir pânzele, interveni Vanessa cu dibăcie şi subtilitate. E simplu : în ultimele săptămâni, am fost ocupată până peste cap cu organizarea unor acţiuni de binefacere, şi abia

aveam timp să răsuflu iar în iunie, Georges m-a luat cu el în călătorie de afaceri prin Europa...

Acest val de cuvinte o învăluia pe Kelly... Apariţia articolului lui Dirk Seward avusese oare asupra căsniciei acestei femei efectul distrugător prezis de Mitch ? Aparent nu, de vreme ce plecaseră împreună...

— ... şi acolo ne-am întâlnit cu Mitch. La Lausanne... Venise pentru afaceri, şi noi am petrecut seri excelente toţi patru, şi...

„Toţi patru" ! Aşadar, Mitch era însoţit de o femeie ! De soţia lui ? Inima fetei se strânse de durere ; i se făcuse rău, se zăpăcise... Sperase că, o dată cu trecerea timpului, şi-l va scoate din minte pe acest om ! Se consacrase în întregime picturii pentru a-şi atinge acest scop. În zadar...

— Kelly, nu te simţi bine ? se interesă Vanessa uitându-se la ea cu atenţie.

— Poftim ? E în ordine, mulţumesc. Mai vreţi... puţin ceai ?

— E delicios, dar nu, mulţumesc, refuză Vanessa punând ceaşca pe tavă. Aş vrea să-ţi văd tablourile, dacă îmi dai voie.

— Veniţi pe aici.

Kelly mergea înaintea ei cu câţiva paşi, dar pe neaşteptate, se opri. Nu putea în nici un caz să-i arate Vanessei seria de lucrări asupra căreia se concentrase aproape timp de două luni în exclusivitate. Erau prea sugestive, prea evocatoare, ilustrând acea perioadă din existenţa ei pe care se forţa cu disperare să o şteargă din memorie. Dacă alesese acest subiect, o făcuse desigur cu scopul de a-şi exorciza amintirile, dar cum s-o înţeleagă o necunoscută ca Vanessa Walsh ?

— Mmm... Eu... Nu cred că lucrările mele cele mai recente pot prezenta interes pentru dumneavoastră, murmură ea cu amabilitate. Rămâneți pe loc, am să le așez în altă parte, ca să vă arăt pânzele cele mai vechi. Sunt infinit mai bune, după părerea mea.

— Nici vorbă, vreau să văd totul ! insistă Vanessa apropiindu-se de șevalet. Am destulă experiență în domeniu ca să știu că artiștii își detestă operele cele mai fascinante.

— Sinceră să fiu, prefe...

Era prea târziu. Vanessa Walsh se așezase în fața șevaletului, pe care un tablou aștepta ultimele retușuri.

Cu capul înclinat într-o parte, rămase tăcută un timp care păru o veșnicie pentru Kelly.

— E splendid, șopti ea vrăjită. Asemănarea este extraordinară, atmosfera, întruchipează perfecțiunea ! Ai văzut casa, după ce a fost terminată ?

Kelly inspiră adânc.

— Nu. Acesta este un mod foarte personal de a-mi încheia socotelile : încerc să-mi amintesc de locul acela așa cum l-am agreat dintotdeauna.

— Și acesta ?

Cu mers grațios, Vanessa Walsh se îndreptă spre o întreagă serie de tablouri sprijinite de peretele din capătul opus al încăperii. Acolo, ea putu să descopere Eagle Ridge de la starea sa originală la cea actuală, trecând prin diferite stadii de construire a vilei.

— Subiectul este mereu același, decretă sec Kelly, adresând o privire ostilă vizitatoarei. Nu

ați venit aici doar pentru a-mi admira munca, nu-i așa ?

— Nu.

Răspunsul acesta, clar și concis, o descumpăni pe Kelly, totuși ea acceptă să revină cu Vanessa în camera de zi.

— Atunci, de ce ați venit ?

— Voiam să-ți cunosc sentimentele actuale față de Mitch.

Simțindu-se pe deplin în largul său, Vanessa își reluă locul în fotoliu, pe când Kelly se așeză pe canapea ghemuindu-și picioarele sub ea. Mitch o trimisese aici pentru... ? Nu ! Era de neconceput, nicicând n-ar fi avut această îndrăzneală...

— Încă îl iubești, constată Vanessa.

— Nu înțeleg de ce v-ar interesa lucrul acesta, replică Kelly cu tristețe.

De ce se amesteca Vanessa în viața ei ?

— Într-adevăr, încuviință aceasta, la fel de calmă. Totuși, Mitch reprezintă pentru mine un caz particular. Sora... sora mea i-a adus necazuri, și nu doresc ca acestea să se repete.

— Nu înțeleg.

— Femeia cu care a fost la Lausanne... da, e vorba de o femeie... aparține acelei categorii considerată ca ideală pentru Mitch. E fermecătoare, sofisticată, știe să întrețină o conversație...

Vanessa părea să nu ia în seamă plânsul liniștit al lui Kelly. Ea continuă :

— În plus, este șireată ca o vulpe, lucru care mă supără teribil. Mi-ar părea tare rău ca Mitch să se îndrăgostească de ea ; cred că, mai devreme sau mai târziu, îl va distruge.

După un scurt moment de gândire, Kelly suspină.

— Tot nu înțeleg de ce îmi spuneți asta. Mitch este un bărbat matur, cu simțul răspunderii, e în stare să hotărască pentru el însuși. Asta a și făcut după... după publicarea acelui articol detestabil, de care mă considera...

Vanessa schiță un gest cu mâna.

— El nu crede că ai încercat dinadins să ne joci o festă ! interveni ea. Pare simplu dar e destul de complicat. Trebuie să-ți dai seama cât de mult l-a afectat drama surorii mele, Debby... Mai rău, s-a simțit de-a dreptul ridicol, umilit. Și după niște ani, te-a întâlnit pe tine, o copie a ei. Urmarea ? Îl decepționezi abuzând de încrederea lui, și iată-l ajuns de unde a pornit. Și te mai întrebi de ce își petrece timpul în compania unor femei ca Patricia Calder...

Patricia Calder... Acest nume îi era familiar... A, da, o femeie înaltă, superbă, foarte mondenă...

— Mi-e teamă că o să se însoare cu ea, concluse Vanessa. Ar fi păcat, căci el merită o altfel de soartă.

Kelly o fixa fără s-o audă, apoi un licăr i se aprinse în ochi.

— Sunteți îndrăgostită de Mitch, nu-i așa ? bănui ea.

— **Am fost...** așa este, Kelly, replică Vanessa pe un ton mai aspru, luându-și geanta de jos înainte să se ridice.

Din acea poziție, o contemplă pe tânără, care continua să stea așezată.

— M-aș fi măritat cu Mitch după primul meu divorț, dacă el m-ar fi dorit. N-aș fi ezitat nici

o clipă. Mitch este un bărbat minunat, un sufletist ; m-a ajutat enorm, şi eu, am considerat asta ca pe un sentiment mai profund. Nu mă judeca greşit. Din clipa în care a apărut Georges, m-am schimbat ; cu toate astea, mărturisesc că am o slăbiciune pentru Mitch.

Kelly se ridică încet. Dădu din umeri, plictisită.

— Nu ştiu cum să procedez...

— De ce nu te foloseşti de aceste picturi, pentru început ? sugeră Vanessa.

*
* *

Pânzele arătau minunat, atârnate de-a lungul culoarului de la intrarea în casa din Eagle Ridge. Stânca, odinioară atât de austeră, părea să fi fost creată pentru a găzdui această construcţie splendidă care se integra perfect în peisaj. Kelly îşi dădea acum seama cât de mult căpătase viaţă platoul arid pe care-l iubise atât.

— Mitchell nu a dat pe aici toată vara, o informă Adele brusc. Ba chiar am auzit că... ar avea de gând să vândă proprietatea după ce totul va fi gata. Trebuie să recunosc că mă entuziasmase gândul de a-l avea pe Mitchell ca vecin.

Ar fi fost încântată mai ales să aibă în jurul ei o droaie de nepoţele şi nepoţei, gândi în sinea ei Kelly, cu amărăciune.

Oare greşise când completase această serie de tablouri ? Mitch o să revină măcar o dată în casa visurilor lui... Făcuse tot ce-i stătea în putinţă să-i dovedească... Ce să-i dovedească, de fapt ? Că îl iubea ? Tablourile i-ar demonstra asta, cu con-

diția ca el să treacă într-una din zile pe la Eagle Ridge. Dacă va renunța să vină...

Privirea îi căzu asupra terasei somptuoase care unea cele două aripi ale vilei. Cândva, Mitch îi ceruse să redecoreze peisajul... Terenul era aspru, dar un grădinar îndrăgostit de meseria lui ar fi putut să-l înveselească puțin. Păi lucrul acesta este posibil, își zise ea amuzată.

Colțișorul acesta ar fi minunat pentru plante înflorite...

— Îmi dai voie să-ți fur câțiva butași din grădină ? o întrebă ea pe Adele în seara aceea la cină.

Mătușa ei o privi, uimită.

— La ce bun ?! exclamă ea. Dacă ai de gând să-mi sporești straturile cu flori, te previn încă de pe acum că nu e sezonul potrivit.

Soarele orbitor se năpustea fără milă asupra pietrelor din Eagle Ridge, potrivit previziunilor Adelei. Totuși, stăpânită de dorința de a izbuti, Kelly se străduia fără încetare timp de mai multe zile. Săditi diferite tufe provenind de la Chanda pe pământul uscat din Eagle Ridge, având grijă să aducă mraniță, îngrășăminte... Apoi meșteri cum putu niște apărători din stinghii vechi de lemn. La asfințit, când se făcea răcoare, urca din nou să ude răsadurile. În fiecare dimineață, în zori, contempla la orizont răsăritul soarelui, urmărind îndeaproape evoluția florilor sale...

Eagle Ridge îi apărea din nou ca odinioară. Casa era frumoasă și modernă, însă tânăra abia o zărea. Se concentra numai asupra muncii sale, asupra plantelor ei, care aveau să crească și să înflorească.

— Kelly, scumpa mea, o dojeni în sfârșit mătușa ei, iritată de acel neîncetat du-te-vino al ei... Mă întreb dacă nu cumva îți petreci prea mult timp sus. În definitiv, crezi că lui Mitchell îi mai arde de grădină ? Până și omul acela, care lucrează la finisări, a remarcat că ești mai tot timpul acolo.

Kelly ridică din umeri cu indiferență : o preocupau mai mult proiectele ei.

— E doar un muncitor, replică ea.

Ea îi explicase vag că „domnul Gardner, îi lăsase în grijă ornamentarea grădinii". Nu era chiar o minciună. Mitch îi propusese să se ocupe de asta..

Timpul părea că se oprește, atunci când se cufunda în munca sa. Adele nu se înșelase, ea era obsedată de Eagle Ridge...

* * *

Adele izbucni într-o dimineață de pe la sfârșitul lunii august, pe când Kelly înghițea la repezeală un suc de portocale care-i ținea loc de mic dejun.

— Scumpa mea, te asigur că ai depășit măsura ! îi reproșă mătușa ei. Muncești ca o roabă, fără nici un rost ! Mitchell se va înfuria aflând că te expui în felul acesta soarelui arzător. Dumnezeule, Kelly, te porți ca un copil. Lasă grija grădinii în seama viitorilor locuitori ai vilei, să si-o amenajeze cum vor dori !

— Eu... sunt doar niște încercări, răspunse Kelly. O să mă întorc la ora prânzului, adăugă ea îndepărtându-se.

Zăbovi un scurt moment în verandă, ca de obicei, înainte de a-şi începe urcuşul până la Eagle Ridge.

Mitch nu-şi uitase promisiunile de renovare a Chandei. Locuinţa ei recăpătase un pic din splendoarea de odinioară. Scândurile putrede fuseseră înlocuite, scara verandei era nouă, ferestrele erau dotate cu canaturi noi şi obloane proaspăt vopsite. Iar acoperişul fusese înlocuit în întregime. Mitchell se ţinuse de cuvânt.

Kelly era deja leoarcă de transpiraţie când ajunse pe culmea dealului. Mai curând şi-ar fi dorit un duş, decât să ude florile... Oh, ba nu, în definitiv, mai bine îşi salva lucrarea. Montă furtunul şi îngenunche pe pietre : apa nu trebuia să curgă prea tare, ca să nu smulgă din sol rădăcinile proaspăt plantate. Totul era liniştit. Chiar şi păsările tăceau ; fără îndoială preferaseră să se refugieze în pădure pentru a scăpa de căldura înăbuşitoare. Kelly lucra de zor, dar gândul îi era în altă parte. Avea supărătoarea meteahnă de a visa...

Ce s-ar întâmpla dacă Mitch nu va mai reveni ? Ce s-ar întâmpla, dacă el se va mulţumi să dea vila pe mâna unui agent imobiliar ? Unde se va stabili ? Oare se va duce în Europa, cu prietena lui, Patricia Calder ?

— Ce faci ? Uzi planta aia sau o îneci ?

Tresărind, Kelly scăpă furtunul. Nu-şi închipuise că lucrătorul va veni astăzi. Dar... dar nu-i recunoştea vocea... Se întoarse fără să se ridice, căscând ochii. O siluetă înaltă domina...

— Mitch ?

Soarele o orbea, o împiedica să citească expresia privirii lui, dar Kelly nu putu să-şi ascundă bucuria.

— Mitch, te-ai întors ! strigă ea.

— Sunt pe proprietatea mea. Ai uitat cumva ? replică el pe un ton neutru.

Stătea nepăsător. Era sau nu bucuros că dăduse peste ea aici ? Kelly regretă că nu-i vedea ochii : ei i-ar fi destăinuit tot ce gândea el.

— Nu... ăăă... N-am uitat.

Ea se ridică încet, apoi se răzgândi.

— Scuză-mă, trebuie să continuu udatul acestor plante, altfel se vor ofili.

Întorcându-se, simţi asupra ei o privire înăsprită. Se aplecă peste movila de pământ rosiatic. Era furios. Poate credea că ea şi-a însuşit terenul ăsta şi că... Doamne ! Văzuse tablourile din vestibul ? Dacă da, ce impresie îşi făcuse despre ea ?

— Eagle Ridge pare să fie principala ta preocupare, decretă el cu asprime.

Kelly se întoarse, ofensată.

— Faci aluzie la tablouri şi la florile astea, presupun ! ripostă ea. Dacă nu-ţi plac, va fi uşor să te debarasezi de ele. Este cât se poate de simplu să le smulgi...

— Încetează ! strigă el, pe când Kelly se pregătea să-şi însoţească gestul cu vorba.

Din două salturi ajunse în faţa ei, luând-o în braţe cu o mişcare violentă. Cu răsuflarea întretăiată, Kelly îl privi în ochi.

— Nu este cazul să mi-o scrii cu litere de-o şchioapă, ţi-am înţeles mesajul ! explodă tânăra.

Ea făcu o pauză, mușcându-și buza de necaz. Cât de proastă putea fi! „Litere de-o șchioapă"... Oare să nu fi fost în stare să găsească altă metaforă? Îi amintea incidentul care-i despărțise!

Totuși, Mitch nu se gândi la asta. Dimpotrivă, dintr-o dată păru amuzat de situație.

— Nu sunt sigur... replică el, cu o licărire caldă în ochi.

— Nu... nu te-ai supărat? bâigui ea, surprinsă.

Continua s-o țină în brațe... Mâinile lui mari se cuibăriseră pe șoldurile tinerei femei care fremăta.

— Nu, nu m-am supărat, sunt înnebunit, îi destăinui el cu un mic zâmbet, rușinat. Sunt înnebunit după tine... Când am sosit aseară aici, nu-mi venea să-mi cred ochilor! Picturile tale au desigur o mare valoare comercială, dar pentru mine sunt neprețuite, Kelly. Când le-am văzut, am înțeles că nu l-ai scos din minte cu totul pe bărbatul absurd care a preferat orgoliul, femeii pe care o iubea.

Lacrimi de emoție curgeau pe obrajii înroșiți ai lui Kelly. Ridică ochii spre el.

— Nu ești absurd, răspunse ea cu glas ezitant. Și dacă ai fi fost din cale-afară de orgolios, nu te-aș fi iubit. Oh, Mitch, îmi doream atât de mult să-ți explic... În legătură cu Dirk Seward, cu reportajul acela infam... Eu nu eram la curent, te asigur...

Mitch o îndemnă să tacă, mângâindu-i conturul buzelor cu vârful degetului.

— Nu ți-am dat ocazia să te justifici, Kelly. M-am purtat ca un imbecil, recunosc. Sufeream

atât de mult încât eram incapabil să gândesc cu luciditate. Ar fi trebuit să am încredere în tine, decât să mă iau după aparenţe. Totuşi, ţi-am afirmat că nu acord nici o importanţă palavrelor care se puteau scrie despre mine în ziare... Îţi aduci aminte de această discuţie ?

— Dirk însuşi a aflat de drama lui Debby, murmură ea. Nu eu i-am povestit-o. Dar... În ziua când am fost cu el la restaurant, a înţeles că te iubeam pe tine şi nu pe el. După părerea mea, asta l-a determinat să se răzbune în felul acesta, şi...

— Să dăm uitării toate acestea, sugeră Mitch. S-o luăm de la început. Nici măcar nu te-am sărutat !

— Observ.

— Niciodată n-am ţinut în braţe o femeie, stând în echilibru instabil pe o stâncă.

— Ei bine, ar fi interesantă experienţa asta, replică ea cu vervă... Poate preferi camera luxoasă de hotel de la Lausanne, cu Patricia Calder ? adăugă ea, cu o privire galeşă, pe când el urca spre ea.

Mitch se crispă, cu mâinile încleştate.

— Cum ai aflat ?

— M-a vizitat Vanessa, la Vancouver, de curând. Pretextând că-mi admiră picturile, m-a anunţat că voi patru v-aţi distrat de minune în Europa. A ţinut să precizeze cât de mare îi era supărarea văzându-te legat de femeia aceea.

Mai întâi surprins, Mitch îşi rotunji ochii, apoi îşi dădu capul pe spate râzând în hohote.

— Ah, femeile ! oftă el în sfârşit. Toate sunteţi la fel ! Kelly, iubirea mea, am să-ţi dau câte-

va informații suplimentare în legătură cu acest lucru : Patricia Calder, o femeie de vreo cincizeci de ani, este măritată ; am luat-o cu mine pentru că avea toate calitățile necesare pentru a se ocupa personal de afacerile mele din Europa. Nicicând n-am petrecut cu ea o noapte la hotel.

Kelly scoase un mic țipăt.

— Atunci de ce Vanessa a...

— Vanessa este o scumpă, și foarte înțeleaptă șopti el. Și tu vei fi cât de curând la fel ca ea !

După care, luând-o pe nepregătite, o ridică în brațe ca s-o ducă pe sus până acasă.

— Mitch ! Ai să te murdărești ! Sunt plină de pământ ! protestă ea.

Culoarul de la intrare, plin de tablourile ei, era vast, luminos, și o răcoare plăcută domnea acolo, atunci când Mitch o lăsă jos cu mișcări încete pe Kelly. O contemplă, cu un surâs tandru pe buze.

— Ai vizitat casa, de când a fost terminată ? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu ? Nu se poate ! Bine... Vino pe aici, avem o piscină imensă, care ne așteaptă doar pe noi. Îți este cald, nu-i așa ? Și mie la fel.

Pe când vorbea, desfăcu nasturii de la bluza fetei.

Paralizată, Kelly se lăsă în voia lui. Simțea un nod în gât, inima îi bătea nebunește. Simțea că reînvie ! Toate simțurile i se treziseră pe dată la viață... La viața pe care o vor duce împreună, la bine și la rău.

— SFÂRȘIT —

THE BEST

Kelly este contrariată. Un bărbat care tocmai a telefonat a anunțat-o că mătușa sa rănită, are nevoie de ea, și va trebui să meargă să o întâlnească. Ea a devenit și mai surprinsă aflând că autoritarul interlocutor este milionarul Mitch Gardner.

Directorul revistei pentru care lucrează Kelly este în al nouălea cer; fiind vecină cu Mitch, Kelly va putea să descopere amănunte inedite din viața personală a acestuia.

Dar tinerei fete îi displace total rolul de spioană.

— Să nu crezi că dacă sunt fată bătrână nu știu nimic despre chinurile dragostei, scumpa mea, decretă Adele cu trufie. Sunt în vârstă, dar din cauza asta nu am uitat ce înseamnă să iubești.

ISBN 973-9498-49-3

Preț: 7000 lei